

Giới thiệu Sơ Hiểu Mộ Niên

Truyện Sơ Hiểu Mộ Niên của tác giả Nhực Minh Nhực Hề là câu chuyện xuyên không chủng điền văn ở cổ đại.

Nàng là một sát thủ có tiếng ở hiện đại được ẩn nấp dưới danh vị của nữ giảng viên trường đại học. Đó là tình huống gì a? Sơ Hiểu mới xuyên qua đã bị ép mua một phu lang gầy yếu. Thói quen tịch mịch, nàng vẫn đối với hân tất thấy cảm thấy thương tiếc?

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đó là tình huống gì a? Sơ Hiểu nhú nhú mi.

Nàng xuyên qua cái địa phương kỳ quái này đã mấy ngày, đón nhận trí nhớ thân thể này, đại khái cũng biết tình huống ở đây, nhưng thấy trước mắt một nam nhân hơn 40 tuổi mặt trệt đầy son phấn lại nhai cũng nhận không được co rút khóe miệng.

“... Người cũng trưởng thành rồi, đã đến tuổi cưới phu, hôm nay Tử đại thúc có không ít người tốt. . .” Nha công [1] nỗ lực muốn thuyết phục nàng.

... Đây là, người mua bán trong truyền thuyết sao. . .

“... Người cũng không thiếu chút tiền kia. . . Giá tiền chúng ta có thể thương lượng a. . .”

... Buồn người không phải là phạm pháp sao. . . Hân lại dám tìm đến ta. . . Xem ra tư tưởng cổ đại thật lạc hậu a. . .

“... Chờ bọn hân sinh một nam một nữ. . .”

“Đại thúc, cái này thực sự. . .” Không nhận được cắt đứt lời nói của vị đại thúc kia, Sơ Hiểu xoa xoa huyết thái dương.

“Cứ như vậy đi, ‘Hân bỗng nhiên từ phía sau kéo ra bóng dáng co rúc gầy gò đẩy về phía nàng, giọng nói trở nên không nhận được, ‘Đây là do kẻ cầm đầu nhóm chuyên đi bắt người gọi ta chiếu cố người một chút, bằng không ai muốn phí miệng lưỡi như thế. . .’

Thân hình gầy gò mất thăng bằng hướng nàng ngã xuống, nàng theo bản năng bắt được.

... Thật gầy. . . đây là cảm giác đầu tiên của Sơ Hiểu. Ở hiện đại lấy gầy vì đẹp, nam nhân nữ nhân gầy thật không ít, nhưng tiếp xúc với thân thể như vậy Sơ Hiểu vẫn không nhận được đau lòng.

Giống như sợ nàng đổi ý, đại thúc liền đi ra cửa, còn thần thái tự nhiên thuận tiện túm vài nắm gạo Sơ Hiểu sáng nay mới mua về bỏ vào trong túi áo.

Sơ Hiểu nỗ lực thật tốt, rõ ràng nghe thấy đại thúc bắt nắn lắm lắm: “... Keo kiệt vô cùng, lúc đầu còn muốn yêu cầu người sinh đẻ tốt. . . Hừ, trở về phải hướng Y Cầm nha đầu kia bắt chẹt một chút. . .”

Sơ hiểu dở khóc dở cười. Không trách được sẽ tìm tới nàng.

Y Cầm, là hảo hữu của thân thể này, cũng là kẻ cầm đầu nhóm chuyên đi bắt người, tính tình hoạt bát, quan hệ cùng Sơ Hiểu vốn nhà nhận rất tốt. Mấy ngày hôm trước Sơ Hiểu lúc mới tới thân thể khó chịu hướng nàng nói dối.

Mà thân thể Lâm Sơ Hiểu, cùng tên Sơ Hiểu giống nhau, thân thể lớn và hơi gầy, theo mắt nhìn của cái thế giới này, là một nam tử thanh tú. Mười sáu mười bảy tuổi phu thị còn chưa có, cũng không lạ khi khiến người khác cảm thấy ngạc nhiên.

Nghĩ như vậy không nhận được thờ dài, đối với người trong ngực nhẹ giọng nói: “Vào đi. . .” Liền đi vào phòng nhỏ.

Nhà Sơ Hiểu vốn không coi là lớn, nhưng có thêm người ở cũng không có vấn đề gì, ở hiện đại bởi vì tính cách trong trẻo lạnh lùng cùng đặc thù nghề nghiệp của mình, cho tới nay nàng có thói mỉm cười ngọt ngào bên cạnh cự tuyệt ở ngoài cửa, nên trong lòng cũng có chút trống rỗng.

... Thật ra thì, thêm một người cũng rất tốt. . .

Quay đầu lại nhìn một chút, bóng dáng gầy gò kia còn ngẩn người, không nhúc nhích.

“Làm sao không tiến vào?” Nàng híp híp mắt, nghiêng đầu một chút.

Nam tử thật giống như mới phản ứng được, cúi đầu đi đến trước mặt nàng, thấp giọng gọi: “Thê chủ đại nhân. . .”

Sơ Hiểu chỉ cảm thấy thanh âm của hắn với mèo con giống nhau như đúc cào vào lòng nàng, nàng ngẩn người rồi hướng hắn nói:“ . . Không nên gọi ta là thê chủ đại nhân. . .”

Thân ảnh chấn động chợt quỵ xuống, ngẩng đầu vội vàng cầu khẩn nói:“ . . Thê chủ đại nhân. . . Mộ Niên cái gì cũng biết làm. . . Không nên bán Mộ Niên. . .”

Sơ Hiểu giật mình, vội vàng đỡ hắn dậy:“ . . Mau dậy đi. Lâm Sơ Hiểu, người gọi ta Sơ Hiểu là được rồi. . . Người, tên gọi là gì?”

Đầu cúi thấp xuống, sợ hãi trả lời:“ . . Tàn Mộ Niên. . .”

Gặp hắn sợ thành cái bộ dáng này, Sơ Hiểu cũng không biết nói gì, dù sao đây là thê giới nữ tôn nam tì, muốn hắn đột nhiên từ bỏ cũng không thể.

Mộ Niên bộ dáng chừng mười bảy, theo như thẩm mỹ cái thế giới này, lớn lên không tính là trưởng thành chẳng qua là thanh tú, thân thể cũng gầy gò phảng phất như sẽ bị gió thổi ngã, vừa nhìn cũng không phải là một người dễ dàng sinh dẻ, không trách được ở cái tuổi này lại không được gả đi, cuối cùng còn bị người nhà bán.

Sơ Hiểu nhất thời nổi lên cảm giác thương yêu, âm thầm quyết định nhất định phải chiều cố hắn thật tốt: “Nhà ta không có quy củ gì, người tự tại một chút, chuyện nhỏ tự mình quyết định, có chuyện gì cũng có thể cùng ta nói, được chứ?”

Mộ Niên lúc này mới chần chờ ngẩng đầu, sợ hãi gật đầu:“Vâng.”

Rất câu nệ, Sơ Hiểu có chút bất đắc dĩ. Đột nhiên nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng hỏi:“Người ăn cơm?”

Mộ Niên cuống quýt gật đầu.

Xem ra cho dù mình không hỏi hắn cũng sẽ không nói. Sơ Hiểu than thở, còn nói:“Người đi nghỉ ngơi đi, ta tắm rửa.”

Hắn lại vội vàng trả lời:“Mộ Niên, Mộ Niên hầu hạ ngài.”

“Nghỉ ngơi.”Sơ Hiểu giọng điệu kiên định.

Mộ Niên thoát nhìn có chút không biết làm sao:“ . . Vâng. . .”

Sắc trời có chút ít u ám, Sơ Hiểu nhìn bóng dáng gầy hướng nàng chỉ về phía trong cà thọt cà thọt đi tới, cảm giác lòng có chút chua xót.

Bất quá, cuối cùng coi như là một nhà đi. . .

Sơ Hiểu lau chùi đầu tóc, bỗng nhiên nghĩ đến trong nhà tựa hồ chỉ có một cái giường, đi vào phía trong quả nhiên nhìn thấy thân thể nhỏ gầy co rúc ở trên ghế.

Than thở, nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Niên, hắn tựa hồ ngủ cực bất an, chớp mắt liền tỉnh lại, dùng sức giằng co, giọng nói tựa hồ bị kinh sợ rất lớn:“Buông, buông. . .”

“Bá --”Không biết từ chỗ nào mọc ra một thanh kéo nhỏ, cật vào cánh tay Sơ Hiểu, ở trên ống tay áo để lại lỗ hồng thật dài.

Buông hắn xuống, Sơ Hiểu nhìn tay áo thấm ra vết máu, con người bỗng nhiên biến đổi, trong nháy mắt vừa khôi phục ôn hòa.

Mộ Niên từ trên giường nhảy xuống, thẳng tắp quỵ gối dưới sàn nhà lạnh như băng, hung hăng đập đầu, âm thanh run rẩy:“Thê chủ đại nhân. . .” Cực kỳ sợ hãi.

“Ai. . .”Sơ Hiểu bất đắc dĩ,“Bên phải trong tủ treo quần áo, có thuốc chữa thương.”

Mộ Niên nghe thê vội vàng đi mở hộc tủ ra.

“Bình màu đỏ. . .”

Hắn lấy ra một cái bình, quỳ trên mặt đất, vừa cẩn thận vừa sợ hãi bôi thuốc cho Sơ Hiểu, động tác lưu loát.

Thuốc rất nhanh đã bôi xong, hắn dựa tại chỗ, thân thể run rẩy.

Sơ Hiểu trầm mặc nhìn hắn, thấy hắn quỵ gối, than thở, dịu dàng đứng lên ngồi ở trên giường.

Mở ra thuốc trị thương, nhẹ nhàng giờ lên, cẩn thận bôi đều ở trên trán của hắn.

Lại từ trong tủ chén lấy ra một bình màu rậm nắng, ngồi ở trên giường, không để ý hắn cứng ngắc đem chân hắn đặt ở trên gối, vạch trần váy hắn, cỡi ống quần của hắn, đem thuốc xức trên đầu gối hắn.

Hắn tựa hồ rất sợ, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng không có giấy dựa, theo động tác của nàng thân thể cũng hơi buông lỏng chút ít.

Làm xong, Sơ Hiểu thu thập một chút, cười cười với Mộ Niên: “Ngủ đi. . .”

Mộ Niên không nói gì, yên lặng lên giường, Sơ Hiểu thấy hắn khăn trương, cười cười đi về phía chiếc ghế.

Dừng lại, hắn kéo ống tay áo của nàng, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn: “... Thê chủ đại nhân. . .”

Ngẩn người, Sơ Hiểu dập tắt ánh nến, cùng hắn nằm xuống.

Chạm được ngón tay lạnh như băng của hắn, gập hai mắt nhắm nghiền, Sơ Hiểu biết hắn không ngủ, vẫn là thay hắn dịch chân.

Thân thể của hắn như ngưng lại, không hề cứng ngắc như vậy nữa, dần dần thả lỏng, hướng nàng nhích lại gần.

Cảm giác được trong không khí hơi ướt át, Sơ Hiểu nhẹ nhàng đem người ôm vào trong ngực.

Đêm khuya lẳng lặng, trong phòng nhỏ hai người cảm nhận được ấm áp đã lâu không có, tiếng khóc nức nở cũng phai nhạt đi.

Có lẽ, cuộc sống như vậy cũng không tồi.

Sơ hiểu thỏa mãn nhìn người trong lòng lúc ngủ trên miệng mỉm cười, cũng mơ hồ ngủ.

- Chú thích -

- [1] Nha công : ở đây theo mình hiểu là người môi giới.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mộ Niên thức dậy rất sớm, nhưng Sơ Hiểu so với hắn tỉnh sớm hơn.

Cho nên khi hắn tỉnh lại nhìn thấy bên cạnh không có người, cảm thấy vô cùng sợ hãi, y phục cũng chưa sửa sang liền nhảy xuống giường chạy ra.

Lúc này trong tay Sơ Hiểu đang cầm công cụ tự chế dùng để tưới hoa, thổ nhưỡng thoát nhìn tới xộp tron bóng, ánh sáng mặt trời chiếu vào giọt sương trong suốt làm nó phản xạ ra ánh sáng ôn nhu, vì nàng làm nổi bật ra một mặt tốt đẹp khác.

Sơ Hiểu đã sớm nghe thấy âm thanh của hắn, đợi tưới xong chậu hoa mới xoay người, gập bộ dạng áo xóc xếch, đầu tóc méo mó, còn chân trần thì không nhận được cười ra tiếng.

Mộ Niên sững sờ, cho đến nghe thấy nàng “Xì” một tiếng, mới phản ứng được, mặt đầy quần bách chạy về.

“Đăng đăng đăng [1]--” Thanh âm vọng lại ở bên tai nàng, lúc này nàng mới cảm thấy thật sự là có một ngôi nhà.

[1] Đăng đăng đăng : tiếng đồ vật rơi

Mộ Niên mặc xong quần áo, ngồi ở trước gương, nhưng không có tìm được lược.

Lúc này Sơ Hiểu đi đến, ngón tay ôm lấy cái lược chải đầu nhỏ bé, có chút ngượng ngùng nói: “Trong nhà không có lược. . . Mới vừa làm. . . Người trước mắt dùng đỡ.”

Cổ thân thể này trước đây cũng chưa bao giờ quan tâm những thứ này, Sơ Hiểu mới xuyên qua dĩ nhiên cũng không biết chải như thế nào, liền tùy tiện đem đầu tóc buộc lên. Đến hôm nay, nàng có thói quen nghề nghiệp dậy rất sớm, nhìn thấy người bên cạnh, mới nghĩ đến cần bàn cần chút đồ dùng.

Sơ Hiểu ở hiện đại vốn là giảng sư đại học ôn tồn lễ độ, cũng coi như có chút danh tiếng. Bất quá so sánh với nghề nghiệp thứ nhất, nghề phụ của nàng cũng rất nổi danh, mặc dù không phải là cái nghề nghiệp hấp dẫn đáng giá sùng bái gì —— sát thủ.

Nàng thời trẻ tuổi tính cách ôn hòa. Tất cả mọi người nói nàng trầm ổn, không quan tâm hơn thua, thật giống như dù có gặp chuyện khó khăn đi nữa nàng cũng sẽ giải quyết dễ dàng, hơn nữa luôn là một bộ dáng cười híp mắt dễ nói chuyện, vừa không cho làm người ta cảm giác có khoảng cách, được đồng nghiệp và học sinh yêu thích sâu sắc. Thỉnh thoảng ở tổ chức nhận mấy nhiệm vụ, giúp bọn hắn giải quyết chút vấn đề, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Mà Sơ Hiểu cũng vui vẻ cho qua cuộc sống như thế,

Nói tóm lại, cuộc sống nàng trôi qua cũng rất thích ý, chẳng qua là có cảm giác, cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Ở lúc nàng thay người khác uống xong ly rượu rõ ràng có vấn đề kia, nàng mới hiểu được, nàng rốt cuộc thiếu hụt cái gì.

Có người, từ nhỏ đã có chìa khóa vững chắc để lớn lên; có người, từ nhỏ ở trong tình yêu thương cha mẹ lớn lên; mà nàng, từ nhỏ ở trong huấn luyện nghiêm khắc ôm dao găm nắm súng lớn lên.

Trước kia nghĩ được như vậy còn có thể tự giễu một chút: không cần thiết, từ nhỏ đã tiếp xúc với công nghệ cao.

Mà tới lúc gặp phải tử vong, mới phát giác được cuộc sống của mình thật không có ý nghĩa, liền một người thật lòng đều không có.

Cho nên, mới lựa chọn thay một người thân là sát thủ, nhưng chưa bao giờ buông tha cho đồng bạn yêu thích, uống ly rượu độc người nọ đưa tới, bình tĩnh uống vào, chậm rãi té xuống.

Thật ra thì mình sau cùng tư thế còn tính là ưu nhã đi, ha.

Xuyên qua mới phát hiện thân thể này vốn sắp chết, đúng lúc bị mình thế thân. Càng buồn cười hơn chính là khi tiếp nhận trí nhớ phát hiện mình lại là bộ khoái, bất quá Sơ Hiểu cũng không quan tâm, bất quá là thay đổi nghề nghiệp, hẳn là không sai biệt lắm? Cùng lắm thì rời đi, nàng nhưng là ở trong phòng này tìm được không ít bạc.

Vừa nghĩ liền động thủ, con dao nhỏ ở trong tay của nàng dịu ngoan xoay tròn, chỉ chớp lát sau đã hoàn thành.

Sơ Hiểu đối với thủ nghệ của mình vẫn rất hài lòng, nàng thậm chí cảm thấy được bản thân sau này nhằm chán có thể hướng phương diện thợ mộc phát triển, có tiền đồ a. . .

Ở phần đuôi chiếc lượt khác một cái lỗ nhỏ, khâu một cây tơ hồng nhét vào trong tay áo, xem một chút vài cọng hoa cỏ tường rào bên, cảm thấy trong lòng phá lệ thỏa mãn.

Sơ Hiểu tâm huyết dâng trào, muốn giúp Mộ Niên chải tóc, không để ý tới bộ dáng sợ hãi của hắn, trực tiếp cầm lấy lược cho hí hoáy chải, nhưng loay hoay hồi lâu cũng không làm ra cái kết quả làm người ta vui mừng gì.

Vốn sợ hãi cử động của Sơ Hiểu, Mộ Niên nhìn trong kính đầu tóc mình càng ngày càng loạn, nhìn đi nhìn lại Sơ Hiểu bộ dạng quỳnh lên, cuối cùng bất đắc dĩ nói:“Thề chủ, ta tự mình làm đi. . .”

Sơ Hiểu có chút ngưng ngừng, còn chưa cam nguyện mà đem lược đặt vào trong lòng bàn tay của hắn. Nhìn hắn động tác nhanh chóng, trong lòng cảm thấy bội phục.

Mộ Niên mấy cái liền làm xong tóc của mình, xoay người nói với nàng:“Thề chủ, ta giúp ngươi đi. . .”

Sơ Hiểu nghe hắn không gọi mình là đại nhân nữa có cảm giác vui mừng sâu sắc, gạt đầu rồi hướng hắn nói:“Cùng ngươi nói, gọi ta Sơ Hiểu là được rồi. . .”

Mộ Niên kéo nàng ngồi xuống, không có mở miệng.

Bên trong phòng nhỏ lẳng lặng, Mộ Niên một chút một chút vì nàng nhu thuận chải mái tóc dài, linh hoạt ở tóc của nàng qua lại không ngớt làm mái tóc xinh đẹp được bó trở lại, hắn mỉm cười:“Thề chủ, tóc ngài thật tốt. . .”

Sơ Hiểu vừa nghe không nhận được quay đầu lại:“Sơ Hiểu, ta nói gọi Sơ Hiểu.”

Hắn không có để ý nàng xoay người, cho nên kéo nàng đau đớn, nàng không nhận được”Ai ư”một tiếng.

Vốn hắn là hắn nên cảm thấy sợ hãi nhưng thấy hai mắt nàng tràn ngập ủy khuất”Ngươi là người độc ác”, cuối cùng nhận cười không được, nhu hòa gọi:“. . . Sơ Hiểu. . . Nhìn phía trước. . .”

Thanh âm nhẹ nhàng, Sơ Hiểu cảm thấy đây là nàng âm thanh dễ nghe nhất nàng từng nghe, nhu hòa, giống như như lông vũ phát qua trái tim của nàng.

Mộ Niên nhìn điểm tâm đơn giản trên bàn nhưng chậm chạp vẫn không nhúc nhích đĩa.

“Tại sao?”Sơ Hiểu thấy thế cũng để chén đĩa xuống.”Mùi vị có lẽ cũng không khó nuốt xuống, ngươi yên tâm ăn đi.”

Hắn lúc này mới cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng cơm vào trong miệng.”Vô cùng. . . Ăn thật ngon. . .”

Sơ Hiểu gấp vành mắt đỏ hồng, liền biết hắn nói như vậy nhất định vì trước kia không có được tiếp thụ qua đãi ngộ như vậy, gấp một cây củ cải đặt ở trong bát của hắn.

“Đừng như vậy. . . Ánh mắt giống như thỏ. . . Nhanh lên một chút ăn đi, rồi dẫn ngươi ra ngoài.”Đưa tay lau đi nước mắt trong hốc mắt hắn.

“Thật sao?”Hắn vẻ mặt mong đợi như con thỏ nhỏ nhảy nhót.

Sơ Hiểu bật cười: “Đừng, nhanh ăn đi.”

Hắn vội vàng lau đi khóe mắt ướt át, bắt đầu phấn đấu cùng điểm tâm.

Sơ Hiểu nhìn động tác hắn, có một loại cảm giác thỏa mãn chẳng bao giờ được thể nghiệm qua.

Ở cái thế giới này, nam tử lúc ra cửa phải đeo cái khăn che mặt, nhưng Mộ Niên trong nhà không tìm được.

Mặc dù Sơ Hiểu đối với hắn nói rất nhiều lần rằng nàng không ngần ngại, nhưng hắn vẫn quyết định hôm nay không ra khỏi cửa.

Nhìn Mộ Niên cắn môi cố chấp, Sơ Hiểu bất đắc dĩ than thở: thật giống như gặp hắn sau này mình sẽ luôn than thở vậy. . .

Nàng vỗ vỗ đầu của hắn, ôn nhu hỏi: “Này. . . Người muốn mua cái gì không?”

Mộ Niên vẫn là cắn môi lắc đầu.

Nàng không thể làm gì khác hơn là đối với hắn nói: “Được rồi, ta sẽ về sớm một chút. . . Nhớ được không nên tùy tiện ra ngoài a. . .”

Nhìn hắn khéo léo gật đầu, Sơ Hiểu mới an tâm ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sơ Hiểu trên đường liền dựa vào trí nhớ của mình nhanh chóng mua một chút đồ dùng hàng ngày cùng nguyên liệu nấu ăn, nhìn thấy có cửa hàng bán nguyên liệu may mặc liền nghĩ đến Mộ Niên trên người đơn bạc một thân xiêm y cũ rách, trong lòng đau đau liền đi vào xem, cuối cùng mua một vài vải vóc có màu sắc khác nhau, một cái khăn che mặt cùng một thân y phục thanh nhã.

Dọc theo đường đi cũng rất thuận lợi, gặp mấy người hàng xóm còn chào hỏi, bọn họ đã biết chuyện Sơ Hiểu cưới phu, khi nàng (SH) muốn các nàng (Hàng xóm) lúc nàng không có hỗ trợ chiếu cố hắn một chút, các nàng cũng không kinh ngạc, chẳng qua là mập mờ cười cười đáp ứng.

Sơ Hiểu bước nhanh, hơn nữa trong lòng lại nhớ Mộ Niên, cũng không lâu lắm vội vã hướng trở về.

Nhẹ nhàng gõ cửa: “Mộ Niên ~” Chốc lát liền nghe tiếng bước chân vội vã nhích lại gần.

Mộ Niên mở cửa liền đưa tay muốn giúp nàng xách vật trong tay, nàng không dấu vết né tránh, liền đi vào nói: “Đóng kỹ cửa lại. . .”

Nghe thấy tiếng đóng cửa từ sau lưng, đem một vài đồ đặt lên bàn, lại đem quần áo bỏ vào nội thất [1], không đợi Mộ Niên theo tới liền đi ra ngoài.

[1] Thật xin lỗi, từ này mình không biết dịch như thế nào.

Mộ Niên ngẩn người, trong lòng có chút ủy khuất: Thẻ chủ không để cho mình hỗ trợ mang đồ, còn một mình đem thứ gì đó bỏ vào trong nội thất, là đề phòng mình sao. . . Quả nhiên, vô luận mình tới nơi nào cũng sẽ không được người chào đón a. . .

Thấy Mộ Niên còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, Sơ Hiểu trong mắt lóe lên một nụ cười, nhẹ nhàng hướng hắn đi tới.

Lại thấy vẻ mặt Mộ Niên tựa hồ có từng điểm cô đơn, Sơ Hiểu ngẩn người, hỏi: “Làm sao vậy, hôm nay có người tới sao?”

Hắn cúi đầu, trong mắt mất đi ánh sáng vốn có, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy chỗ dưới đầu.

Sơ Hiểu gặp bộ dạng này cho là có người hàng xóm nào đối với hắn nói cái gì ác ngôn ác ngữ, trong lòng có chút gấp gáp, vốn định hỏi hắn thêm mấy câu.

“Cộc cộc cộc. . .” Cửa bị gõ.

Hắn tránh thoát ánh mắt tìm kiếm của Sơ Hiểu chạy đi mở cửa.

Sơ Hiểu coi như là vừa kết hôn, hàng xóm chung quanh đã sớm nghe được tin tức, sáng sớm nay có không ít hàng xóm viếng thăm, đối với bọn họ chúc mừng hoặc là đưa tới một chút vật nhỏ, cho nên cũng không có hỏi thăm liền đem cửa mở ra.

Sơ Hiểu nghiêng đầu một chút, nhú nhú mi, nguyên lai là Y Cẩm.

Y Cẩm bình tĩnh đánh giá Mộ Niên một phen, đối với nàng cười một cái, nói: “Đây là muội phu sao ~” Còn giống như xấu hổ nháy nháy đôi mắt hẹp dài về phía Sơ Hiểu, một bộ mặt mờ mờ bộ dáng.

“Ta, ta đi nấu cơm. . .” Mộ Niên cũng không ngần ngại, nhẹ nhàng nói. Không đợi Sơ Hiểu trả lời liền hướng phòng bếp chạy đi.

Sơ Hiểu nhìn hần chạy vào phòng bếp, khẽ cau mày, tùy ý ngồi ở trên một thanh ghế trúc, chẳng qua là dương dương tự đắc dùng cảm hương Y Cẩm gật gật. “Hoan nghênh.”

“Ha ~” Y Cẩm bộ dáng như thường, nhẹ nhàng đóng cửa lại, kéo một cái ghế tre ngồi ở bên cạnh nàng. “Tâm hồn cảm giác như thế nào?”

Nơi này vốn không có nhiều thành thị, việc cưới xin là chuyện có thể diện, mọi người phần lớn chẳng qua là nói cho hàng xóm một tiếng liền thôi. Cho nên mọi người cũng không kỳ quái hay không có chút gấp gáp.

“Hừ?” Sơ Hiểu cũng không nói chuyện, chẳng qua là tựa phi tiểu nhìn nàng.

Y Cẩm tựa hồ có chút trống rỗng: “Người hiểu được. . . Ta chỉ là hảo tâm a.” “Người khác không biết, nhưng nàng biết bản chất Sơ Hiểu chính là một con hổ biết cười a. “Huống chi. . . Ta cũng không nghĩ tới người thật sự không có cự tuyệt.”

Nàng biết Sơ Hiểu nhìn như ôn hòa, nhưng nếu đụng vào điểm mấu chốt của nàng, nàng cũng tuyệt không khuất phục.

Thấy thần sắc Sơ Hiểu nhàn nhạt, tựa hồ không có ý tứ trách tội, nàng dừng một chút liền mở miệng: “Như vậy. . .”

Y Cẩm sắc mặt biến chuyển nghiêm túc lên, thanh âm trầm thấp, khó có được bộ dạng nghiêm chỉnh: “Người, là nghiêm túc?”

Nàng (YC) nhớ được nàng (SH) đã nói, nàng nhất định chỉ cưới phu là người trung ý của mình, cứ như vậy sống bình thường. Nàng (YC) hiểu nàng (SH), nhưng mắt thấy nàng đã đến mười bảy, nàng (YC) cũng vì nàng (SH) gấp gáp, nghe nha công trình lên hàng mới, lúc này mới nghĩ đến cái biện pháp này để nhắc nhở nàng (SH). Ai ngờ nàng (SH) thế nhưng thật.

“Ừ.” Sơ Hiểu khẽ mỉm cười, nhìn về phía trước.

Y Cẩm ánh mắt sáng quắc: “Cho dù hần thân phận thấp kém, tướng mạo bình thường, thân thể suy nhược, không nhất định có thể thuận lợi vì người sinh một đứa con gái, thậm chí trên chân có tàn tật, trên người lưng đeo mệnh khắc cha có thể còn khắc vợ?” Y Cẩm vì nàng điều tra rõ ràng.

“Ừ.” Không chút do dự, Sơ Hiểu nghiêng mặt, ánh mắt còn mang theo một tia nụ cười, “Những thứ kia chẳng qua là lời nói vô căn cứ.”

Y Cẩm làm ra vẻ mặt đáng tiếc: “Ta đây đang nhắc nhở người nha.” Có tin hay không quyết định bởi người.

Nàng chẳng qua là mỉm cười trầm mặc, một hồi lâu Y Cẩm mới nghe thấy một tiếng nhạt, “Đa tạ người.”

“Không cần cảm ơn ta,” Y Cẩm nghiêm túc nói với nàng, “Đã như vậy, người cũng nhất định phải hảo hảo đối tốt với người ta, sau này không thể bởi vì ... này chút ít ghét bỏ hần.”

“Dĩ nhiên.” Nàng cười khẽ, nghĩ đến Y Cẩm cái cổ nhân bằng hữu này lại không chê Mộ Niên, còn vì hần lo lắng, liền cảm giác trong lòng ấm áp dễ chịu.

“A. . .” Bộ dạng Y Cẩm như trong dự liệu, “Ta liền biết.” Vỗ vỗ bả vai Sơ Hiểu, thần sắc làm như rất vui mừng.

Thấy Y Cẩm như vậy, Sơ Hiểu buồn cười, nghiêng mặt nhìn nàng một cái, làm sao có cảm giác bội đáng Y Cẩm bộ còn cao hứng hơn cả nàng.

Hai người rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Y Cẩm có chút ngượng ngùng nói với nàng: “. . . Sơ Hiểu a. . . Hôm nay thật phí công vô ích, tới thăm người một chút. Tỷ phu người đang ở nhà chờ ta. . .”

Sơ Hiểu ngăn người, tựa phi tiểu nói: “Tốt, vậy thì không lưu người ăn cơm.” Y Cẩm cùng phu lang nàng Lê Lạc từ nhỏ là thanh mai trúc mã, đến bây giờ tình cảm vẫn rất tốt, thường một bộ dạng anh anh em em, kích thích thật sâu nhân sĩ chưa lập gia đình trong quan phủ. Quan phủ khi có sự vụ bận không qua nổi, Lê Lạc còn có thể vì bọn nàng tiện thể làm chút ít đồ ăn, nói tóm lại là một người rất tốt.

Đứng lên, tiễn nàng đến cửa.

Y Cẩm vừa cười vừa nói với nàng: “Trở về đi thôi ~ đứng, nếu mình nhớ không sai thì nên nhanh về làm án thôi ~” Cước bộ liền nhanh về phía gian hàng bán bánh quế ven đường đi tới.

Mộ Niên nghe thấy tiếng đóng cửa, động tác dừng lại, vừa khôi phục như thường.

Chốc lát bên tai truyền đến tiếng nói ấm áp: “Mộ Niên, rốt cuộc tại sao?” Nghiêng đầu liền nhìn thấy nàng hơi nhú lông mày cùng kóe lên ánh mắt lo lắng.

“Không có gì.” Hần quay đầu lại đem rau củ bỏ vào trong nồi, tiếng nói có chút ỉu xìu.

“.” Sơ Hiểu trước kia cũng chưa có gặp phải tình huống như thế này, nhất thời có chút buồn bực.

Tiến lên, khéo léo nhận lấy vật trong tay hắn, thuần thục đảo qua đảo lại: “Người trước hết ngồi một lát, xong ngay đây.”

Mộ Niên khéo léo lui về phía sau, nàng khẽ ngạc nhiên khi thấy hắn lại không có từ chối, âm thầm phỏng đoán nguyên nhân tâm tình của hắn không tốt.

Mộ Niên đứng ở sau lưng nàng, nhìn nàng bóng dáng bận rộn, có chút lộ ra vẻ không yên lòng.

. Cuộc sống như thế trôi qua, nghĩ cũng không dám nghĩ

. Mà bây giờ mình, thế nhưng

. Có phải hay không, ta quá đã quá khát khe

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Rửa mặt xong, Sơ Hiểu cùng Mộ Niên lên giường nghỉ ngơi thật sớm. Sơ Hiểu khó có thể thích ứng khi ngủ sớm như vậy, không thể làm gì khác hơn là một mình buồn buồn đếm cừu, Mộ Niên an tĩnh ở bên người, không nói không rằng, Sơ Hiểu dựa vào tiếng hít thở cũng không biết hắn đã ngủ chưa.

Nàng cảm thấy Mộ Niên hôm nay có chút kỳ quái, bộ dạng rầu rĩ không vui, ngày kế hai người cũng không nói với nhau bao nhiêu câu.

Sơ Hiểu vốn tưởng rằng là hàng xóm tới nhà, nói với hắn rằng thân thể hắn đã thương người, nhưng hỏi đến mấy cũng không ra nguyên nhân.

Sơ Hiểu cảm giác đầu óc mình hỗn loạn hồng бет, bình thường chuyện như vậy làm sao có thể làm cho nàng phiền lòng, quả nhiên là quan tâm sẽ bị loạn đi.

Bỗng nhiên nghĩ đến sáng nay vừa mưa y phục, nàng gọi một tiếng rồi vén chăn lên, nhảy xuống giường, đốt ánh nến.

Mộ Niên lập tức tỉnh lại, xoa mắt nghiêng người ngồi dậy. Hắn trước kia cũng chưa từng ngủ quá sớm như vậy, nằm xuống ngủ cũng không sâu, nghe thấy âm thanh, mở mắt ra liền thấy nàng bộ dạng lặt đống lặt tấy.

Dừng lại động tác, nàng một chân nhảy trở lại, cầm trong tay cái gì.

“A, ta sợ đã đem người đánh thức rồi, hắc hắc.” Sơ hiểu cười cười, không giải thích được, liền đưa vật trong tay qua.

“Người thử y phục này một chút, còn có những chất liệu vải này nữa, màu sắc có phải hay không quá đơn giản rồi?” Nàng không quá ưa thích màu sắc lòe loẹt, mua phần lớn là màu sắc thanh nhã.

Mộ Niên vô thức nhận lấy, ngẩn người nhìn vật trong tay, thật lâu mới phản ứng được.

“Cho. . . Cho ta?” Hắn nắm quần áo trong tay, thanh âm khẽ run.

Sơ Hiểu không nói chuyện, dựa vào tường, tay phải tùy ý chống trên gối, ngoẹo đầu mỉm cười nhìn hắn. Ngày hôm qua, lúc trước Mộ Niên ở chỗ nha công thân rất không sạch, nhưng hắn cũng không có ý giả dạng, vẫn là thân áo thùng vấy, chỉ vì để cho hắn theo sau lưng hầu hạ, có thể Sơ Hiểu nhất thời tức giận không ghi nhớ được, mới trực tiếp sau lưng Mộ Niên kín đáo đưa cho hắn.

“Mộ Niên. . . Mộ Niên từ trước đến nay chưa từng có quần áo mới.” Hắn nhẹ nhàng nói, giọng nói bình thường, nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

Sơ Hiểu ngẩn người, dường như nhìn thấy mình khi còn bé núp ở bên cạnh, nhìn cha mẹ người khác đón đi con của họ, còn mình lúc đó thì ủy khuất không cam lòng, đã thành thói quen và bất đắc dĩ.

Thu hồi nụ cười, nàng đem y phục bọc trên người hắn, hắn cứng ngắc theo động tác của nàng vờn cánh tay.

Cẩn thận vuốt thẳng phần cổ áo, phui một tia nếp uốn trên tay áo.

Hắn cứ như vậy nhìn nàng, nhìn nàng vẻ mặt nhàn nhạt dùng đầu ngón tay xóa đi nước mắt trên gương mặt hắn.

Nàng nhìn hắn, bỗng nhiên gật đầu nói: “Ừ, không sai, đứng lên ta xem một chút.”

Mộ Niên theo bản năng đứng lên, vang một tiếng, đầu đập vào giường.

Sơ hiểu “X” cười ra tiếng, vội vàng kéo hấn xuống, để cho chân của hấn dẫm lên trên chân nàng. Vỗ vỗ đầu của hấn.

Hấn thật sự rất nhẹ.

Mộ Niên có chút thối lui, Sơ Hiểu thấy mình dẫm ở trên giày hấn liền buông ra, xoay người rút ra một cái đai lưng màu xanh.

Khẽ cúi người, chớp mũi đầy rẫy mùi nam tử thơm ngát, không mang theo một tia son phấn, cũng là cực kỳ dễ người.

Nhẹ nhàng quay chung quanh eo của hấn một vòng, hấn thật sự là gây kinh người.

Bất đắc dĩ, quan sát một chút: “Ừ, nhìn rất đẹp, chính là hơi dài. . .” Nàng cúi người.

“Ta xem một chút a. . .” Hấn cứ tim đập loạn nhịp như vậy mà nhìn xem nàng kéo ống quần hấn, rồi nói với hấn, “Ta giúp ngươi làm một chút, tốt lắm.”

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hấn, nàng thờ dài, dập tắt ánh nến, nhẹ nhàng kéo hấn nằm lại trên giường.

Mộ Niên thuận theo nàng, nằm ở bên trong, từ đầu tới đuôi cũng không nói cái gì, trong lòng nhưng loạn thành một đoàn, tựa như chua tựa như ngọt, thắc mắc tuôn ra.

Một lúc lâu, một bàn tay khác đặt lên bàn tay lạnh như băng của hấn, hấn nghe thấy nàng nói: “Mộ Niên, có lời gì thì cùng ta nói đi, nơi này là nhà của chúng ta, ta sẽ đối đãi ngươi thật tốt.” Thanh âm trầm thấp, cũng hết sức thành kính.

. Thì ra là, hấn cũng có gia đình sao?

Sơ Hiểu trầm mặc, hấn vẫn không có mở miệng, không nhận được than thở, muốn đưa tay ôm hấn vào lòng.

“. Người trong nhà đều không thích ta. Bọn họ nói ta sẽ hại chết bọn họ.” Hấn bỗng nhiên mở miệng.

Động tác Sơ Hiểu dừng lại, tay vươn ra vỗ nhẹ cánh tay hấn.

Hấn lần đầu tiên chủ động hướng nàng cọ sát một chút, dúi đầu vào trong ngực nàng, ngón tay nắm áo bên trong của nàng thật chặt, cơ thể hơi có chút run rẩy. “Mộ Niên. . . Mộ Niên không phải là tai họa.”

Nàng giống như thật nhẹ nhàng hôn hấn, như dịu dàng dỗ hài tử vậy: “. . . Ta biết, ta biết. . .”

Nàng mềm nhẹ ôm lấy hấn, để cho hấn nhìn vào mắt của nàng: “Những thứ này cũng không quan trọng.” Vuốt nhẹ trán hấn, giọng nói càng thêm dịu dàng. “Quan trọng là ..., ngày mai sẽ rất tốt. . .”

“Ừ.” Hấn nhẹ nhàng gật đầu, lại đem đầu vùi vào trong ngực của nàng.

“Còn có một việc, Mộ Niên. . .” Thanh âm của nàng có chút chần chờ, “Nếu như ngày mai, ta trở về nha môn phá án, một mình ngươi có thể sao, “Biết hấn có thể sẽ cậy mạnh, “Nói thật.”

Thân thể cứng ngắc của hấn thả lỏng đi, chậm rãi nói: “Có thể. Ngươi yên tâm.”

“Vậy ngươi ở nhà làm gì?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hấn cười cười, “Ta có thể làm một chút việc nhà, may vá thường phục, tưới hoa. Ta là nam nhân a. . .” Cuộc sống như thế, đối với hấn mà nói coi là tốt nhất rồi.

Nàng tựa hồ cũng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, thời đại này nam tử phần lớn đã đón nhận cuộc sống như thế. Nhưng nàng vẫn không thể yên tâm, là một người hiện đại, nàng nhất định phải làm cho người của mình trôi qua yên tĩnh.

Thấy nàng vẫn một bộ dạng không yên lòng, hấn lại nói: “Trong viện có một mảnh đất trống, ta có thể trồng ít đồ không?”

“Dĩ nhiên, nhà của chúng ta, ngươi làm chủ.” Nàng khẽ vung lên khóe miệng.

Hấn tâm tình tựa hồ tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhàng vòng quanh hông của nàng: “Cảm ơn, ta sẽ nỗ lực.” Cố gắng thích ứng người, cố gắng không để cho ngươi thêm phiền toái, cố gắng duy trì cái nhà này.

“Ngốc.”

Mộ Niên trong ánh trăng mờ cảm giác được người bên cạnh ngồi dậy, mình liền theo bản năng cũng muốn ngồi dậy, lại bị người nhẹ nhàng đè trở về.

Người nọ giúp hấn dịch chân, nhẹ giọng cười cười, sờ đầu của hấn.

“Ngủ tiếp đi. . .” Thanh âm phẳng phát như có một cỗ ma lực, làm hấn an tâm, ý thức liền vừa mơ hồ.

Chờ hần thức dậy lần nữa , người bên cạnh đã đi rồi, trong nồi vẫn còn cháo ấm nóng, tựa hồ sợ nguội, nàng trước khi đi còn đẩy nắp lên.

Hắn lặng lẽ đứng một lát, trong mắt chứa đựng nụ cười áp áp.

Sơ Hiểu vừa vào nha môn, Y Cẩm liền nhìn thấy.

“A, ta còn tưởng ngươi chắc phải hai ngày nữa mới đến đây.” Y Cẩm ôm lấy vai của nàng đi vào bên trong.

Sơ Hiểu có nhân duyên rất tốt, thỉnh thoảng có mấy bộ khoái đi qua vỗ vỗ vai nàng, có người còn nhân cơ hội trêu đùa nàng mấy câu.

Trong nha môn tổng cộng có bốn người đi bắt người, trừ bọn họ ra còn có Diệp Cảnh Tri cùng Hạ Húc.

Ba người lúc trước quan hệ rất tốt, về phần Hạ Húc, là nam tử duy nhất đi bắt người, vừa tới không lâu, nghe nói là phía trên phái xuống, cả người lạnh như băng, phẳng phất viết đầy chữ “Người lạ chớ tới gần”. Trừ công việc cơ hồ không có quan hệ cá nhân.

Queo vào một gian phòng, bên trong bày biện bốn cái bàn, phía trên đặt ít trang giấy tràn đầy chữ.

Tận cùng bên trong cái bàn, đã có người ngồi, dường như đang nghiêm túc làm việc, thấy các nàng đi vào, mới ngẩng đầu nhìn các nàng.

Là Cảnh Tri, dựa vào trí nhớ của Sơ Hiểu. Là một người ngoài lạnh trong nóng.

Cảnh Tri đối với chuyện của Y Cẩm có biết đến, bất quá nàng cũng không còn ngờ tới Sơ Hiểu lại vội vàng chuẩn bị cưới phụ. Hơn nữa mấy ngày hôm trước nàng mới xin nghỉ bệnh, lại còn là cố ý a.

Nàng mặt không thay đổi xấu xa nghĩ.

“Ồi!” Y Cẩm chào hỏi đơn giản, Sơ Hiểu cũng hướng nàng cười cười.

Cảnh Tri ngẩn người, người này cười rõ ràng áp áp như vậy. . . Tại sao, cảm giác thấy bây giờ Sơ Hiểu cùng trước kia, không giống nhau lắm.

Nhất định là gần đây cả đêm phá án, giấc ngủ chưa đầy, đầu óc có chút hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sơ Hiểu cùng Y Cẩm nhận những vụ án trên bàn Cảnh Tri, sau đó nàng liền gục ở trên bàn nghỉ ngơi. Cảnh Tri cùng Sơ Hiểu bằng tuổi nhau, trong nhà có một phụ lang, bởi vì bị ép hôn cho nên trong tâm Cảnh Tri không muốn tiếp nhận, cả ngày vui đầu vào các vụ án, tình nguyện không về nhà.

Hai người đối với chuyện này rất quen thuộc, cộng thêm cũng không có cái vụ án trọng yếu nào, không bao lâu sẽ đem công việc bố trí xong.

“Tại sao hôm nay không thấy Tô Tô?” Sơ Hiểu thu thập xong trên bàn hỏi, Tô Tô lần này thăng chức thành một người trong nhóm truy nã, bình thường luôn đi theo phía sau trợ thủ nàng, tạm thời xử lý công việc giống như các nàng. Dĩ nhiên, các nàng bốn người, phải có một người đi bắt người.

Sơ Hiểu chính là Tô Tô tính cách phiên bản Y Cẩm; Y Cẩm chính là một nữ hài có chút ngượng ngùng --- dịu dàng; muội muội của nàng thì áp áp, Cảnh Tri chính là thủ hạ, làm việc cẩn thận, bụng đen; còn có Ngụy Chỉ, yêu mị nam nhân, đúng vậy, xin chú ý, là nam, thủ hạ của Hạ Húc đều là nam.

Lúc làm công việc cảm thấy thiếu cái gì, mới nghĩ đến thiếu đi Tô Tô om sòm.

“Đem vụ án nhỏ giao cho bọn họ đi làm rồi, gần đây nghe nói hai giáo tranh đấu lợi hại a, triều đình không lâu nữa có thể sẽ có hành động, bây giờ có thể rảnh rồi thì cứ rảnh rồi đi.” Y Cẩm híp mắt lười biếng vừa nói.

Hai giáo theo lời Y Cẩm nói là Thương Minh cùng Nghịch Lâm, là giáo phái lớn nhất quốc gia này. Nói là giáo phái, thật ra thì bọn chúng liên quan đến quốc gia buôn bán, đồng thời cũng là tổ chức sát thủ. Thương Minh cùng Nghịch Lâm bất đồng với nhau. Ở Nghịch Lâm chú trọng phối hợp, ý thức đoàn thể mạnh; mà Thương Minh lại có thói quen một mình hành động, mọi việc làm theo sở thích của mình, dĩ nhiên, không thể chạm đến điểm mấu chốt.

Lúc đầu Hoàng thất đối với chúng cũng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt, mà gần đây hai phái cực kỳ không vừa mắt với nhau, khiến cho cả quốc gia đều vội vã cuồng cuồng, giá hàng có khuynh hướng tăng lên, vật liệu cũng nhanh chóng bị bọn họ độc quyền kinh doanh, cho nên đại khái không lâu sau đó sẽ chinh đón bọn họ, gần đây phía bên trên đã để cho các nàng xuất thủ kiểm tra tình trạng muối lậu, cấm hai phái tham dự các nghề kinh doanh trọng yếu.

Nghĩ như vậy, Sơ Hiểu liền nghĩ đến tổ chức của mình ở hiện đại, một chút ký ức không tốt liền hiện lên.

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nhìn bàn tay của mình, nhíu lông mày.

“Ta về nhà, một mình ngơoi nhìn mà làm đi.” Từ trong tủ treo quần áo lấy ra một cái chăn mỏng, che trên lưng của Cảnh Tri, nàng nói với Y Cẩm.

Y Cẩm cười, dụng quyền đánh nhẹ vào vai nàng, “Tốt, đừng làm cho người nhà ngơoi sốt ruột chờ đợi, cũng đã xế chiều rồi, bọn họ cũng sớm trở lại thôi, qua một thời gian ngắn nữa khẳng định sẽ rất bận rộn, các ngơoi là vợ chồng son nên dành thời gian a.”

Sơ hiểu xi cười, xoay người ra cửa.

Ra ngoài liền nghe tiếng của bọn Tô Tô cách đó không xa, Sơ Hiểu bắt đầu dĩ cười cười.

Quả nhiên một giây sau liền nghe tiếng kêu của Tô Tô:“Hắc, Sơ Hiểu lão đại, mấy ngày không gặp, nghe nói ngơoi cưới phu à nha?”

Vốn định đi đường vòng, Sơ Hiểu vô lực xoa bóp huyết thái dương, “Đúng vậy a, tin tức thật linh thông.”

“A, tân hôn cảm giác thế nào?” Tô Tô thân thể nhích lại gần, nhưng lập tức bị Ngụy Chỉ néo tai lôi trở về, trêu chọc nói: “Tò mò cuộc sống riêng của người ta, một mình ngơoi cũng nên thử một chút cho tốt a ~”

Kế tiếp liền bị Tô Tô bắt mẫn kêu đau, Ngụy Chỉ âm điệu vô si bỏ thêm dầu vào lửa.

Một đôi giày đen sạch sẽ xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Ngơoi thành thân rồi? “Thanh âm vẫn cứng nhắc không khác gì lúc bình thường, nhưng nàng nhạy cảm cảm thấy giọng điệu hẳn có chút bị đè nén.

“Đúng vậy a.” Nàng khẽ cười.

“Như vậy,“ Hắn đến gần, dừng lại một chút, cuối sát bên người, “Chúc mừng ngơoi.”

Sơ Hiểu nhíu mi, hẳn lắc mình quá nhanh, chưa kịp xem về mặt hắn.

Âm thầm cảm thấy hôm nay Hạ Húc có chút kỳ quái, hẳn vẫn rất lạnh lùng , thật giống như đối với cái gì cũng thờ ơ, không biết lần này ra cửa gặp cái gì, làm hắn giống như có chút không vui. Bất quá bình thường bọn họ chỉ quen biết hơi hợt, nghĩ nhưng không để trong lòng.

Từ nhà môn về nhà tính cũng không xa, đi nhanh chút mà nói đại khái hơn mười phút là liền đến.

Bước nhanh tới, Sơ Hiểu nhìn tay của mình, bỗng nhiên đem một ngón tay đặt ở trong miệng, nhẹ nhàng cắn xuống.

Đầu ngón tay thấm ra một giọt hồng, nhưng chốc lát liền biến mất.

Sơ Hiểu dừng bước, nhìn nó thật lâu, chợt từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ, cắt lên trên tay nhọt nhọt, hiện ra một dấu vết.

Chỉ thấy vết thương dài này khép lại với một tốc độ kinh người, không có lưu lại một tia dấu vết.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác không nói nên lời.

Sơ Hiểu ở hiện đại sinh ra liền bị cầm đi làm thí nghiệm, cùng nàng còn có mấy trăm hài tử. Bọn họ bị tiêm vào một loại thuốc thử chẳng ai biết, sau đó trên người phát sinh một chút phản ứng biến dị, mà chỉ có một ít hài tử sống sót, thậm chí nhất định có tàn tật.

Về phần Sơ Hiểu, chính là một thành phần bên trong số đó. Nàng rất bình thường, cho nên người nọ cho rằng thí nghiệm thất bại, cũng không làm khó bọn hắn mấy, chẳng qua là gia tăng biên độ huấn luyện của bọn họ.

Tuổi thơ của Sơ Hiểu, nàng vẫn luôn tránh nhắc đến

Nàng từ nhỏ phát hiện ngũ giác của nàng khác hẳn so với người bình thường, vô cùng phát triển. Thân thể có một chút năng lực chữa khỏi, động tác nhanh nhẹn. Những thứ này cũng không có bao nhiêu vấn đề, trọng điểm là, nàng ham thích máu.

May mắn, nàng dựa vào nghị lực của mình huấn luyện đến nhìn thấy máu cũng sẽ không có bao nhiêu phản ứng, nếu như không phải sợ là thân thể mình.

Người bình thường đâm xuyên qua thân thể phải chết, nhưng thân thể nàng dù có máu me khắp người cũng chậm chậm khôi phục nguyên dạng, nhưng Sơ Hiểu chưa từng nghĩ rằng đây là bởi vì thể chất vốn có của mình tạo thành.

Không nghĩ tới cổ thân thể này vẫn có những chỗ đặc thù này.

Bất quá, như vậy cũng có thể có năng lực giúp mình bảo vệ người bệnh cạnh đi.

Mộ Niên ngồi ở cửa, trong ngực ôm vật nhỏ, nhìn nơi xa.

Nàng không nói có trở về ăn trưa hay không, nhưng hấn vẫn muốn đợi chờ.

Khi thấy thân hình màu xanh kia, hấn không phát hiện đuôi lông mày của mình hiện lên tia cười.

Nhìn thấy nàng lúc thấy mình vẽ mặt trở nên dịu dàng, hấn vô cùng thỏa mãn, hấn biết, mình đối với nàng mà nói là đặc biệt, thế này là đủ rồi.

Sơ Hiểu nhìn thấy khói bếp ấm áp nhà mình, vẽ mặt liền hòa hoãn xuống, nhìn kỹ, liền phát hiện có một bóng dáng gầy gò ngồi ở đằng kia.

Nàng cười đi lên phía trước, “Ta đã trở về.”

Hấn đối với nàng khẽ mỉm cười: “Ừ.”

Nàng liền trong ngực hấn ôm vật nhỏ lông mềm như nhung: “. . . Cái này.”

Hấn cười vui vẻ: “Ta nhặt được một tiểu cầu, rất khả ái, Sơ Hiểu, chúng ta có thể nuôi nó không?” Nói xong sờ sờ đầu của nó, nó thuận thế liếm liếm ngón tay của hấn, khiến cho hấn cười khanh khách.

Mộ Niên của nàng a. . . Thậm chí ngay cả sói cũng có thể nhặt được sao.

Nàng bắt đầu đi, “Mộ Niên, hãy nghe ta nói.”

Hấn thấy thế, một bộ dạng tội nghiệp nhìn nàng, Tiểu Lang trong ngực cũng ô ô gọi. . .

Nàng buồn cười nhìn một lớn một nhỏ, bắt đầu đi thỏa hiệp: “Được rồi, bắt quá Mộ Niên, nó cũng không phải là một con chó nhỏ, mà là con sói.”

Hấn khẽ kinh ngạc, cười vui vẻ: “Người anh em của ta là Tiểu Lang sao, thật là lợi hại ~”

Người anh em. Danh tự này.

Nhìn bộ dáng hấn vui vẻ, nàng cuối cùng bắt đầu đi ôm hấn vào cửa

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi ăn xong cơm trưa, Sơ Hiểu không đếm xỉa đến đề nghị “Cùng nhau ngủ” của Mộ Niên, cho tiểu lang một cái tổ ấm áp.

Nhìn bộ dạng tội nghiệp của một người một sói, Sơ Hiểu không cảm giác lấy một chút tội ác, nhẹ nhàng hừ một tiếng, đi đến thư phòng tìm đọc tài liệu có liên quan đến án kiện hôm nay.

Thấy chủ nhân không bị đá động dù một chút, tiểu lang rất biết điều nằm sấp về phía trước tự mình lót hang ổ, chỉ hận mình đã định bọ làm người rồi.

Mộ Niên vẫn bộ dáng ủy khuất, cộng thêm vẽ mặt oán trách đi theo phía sau Sơ Hiểu, hi vọng nàng có thể thay đổi ý.

Sơ Hiểu có chút buồn cười, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người lại, hấn không phản ứng kịp đụng vào trong ngực nàng.

Nàng nhìn y phục hấn, nói: “Người cỡi y phục ra đi. . .”

Gương mặt Mộ Niên lập tức nóng lên, trở nên hồng hồng, nói cũng lắp bắp: “. . . Sơ. . . Sơ Hiểu người.”

Sơ Hiểu có chút buồn cười nhìn hấn, nói: “Nghĩ cái gì thế, ta giúp người vén ống quần.”

“Ừm.” Hấn che lại khuôn mặt đỏ hồng, “Không sao, không cần.” Mặc dù có chút dài, nhưng không đến mức dầm lên, hơn nữa nó dài như thế có thể che đi mất cá chân của hấn, hấn rất sợ người ta nhìn mất cá chân của hấn rồi lộ ra vẽ mặt xem thường.

Sơ Hiểu nhẹ nhàng cười cười rồi kéo hấn vào trong phòng khách.

Nàng biết hấn lo lắng, nhưng nàng đã lựa chọn không để ý đến, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, nàng tin tưởng hấn sẽ quên những thứ này.

“Nhanh, một chút là tốt thôi” Sơ Hiểu đặt hân trên ghế, vốn định đi tới sau tấm bình phong, bỗng nghĩ đến rằng mình không thể cùng hân cả đời như vậy, cũng không ngại ngủ mà ngồi xổm xuống ở trước mặt hân, nhẹ nhàng cời vạt áo ra.

Mộ Niên cúi đầu, không né tránh. Sơ Hiểu nhìn thấy tai hân hồng hồng, có chút bất đắc dĩ: “Mộ Niên, không nên thẹn thùng, chúng ta là vợ chồng”

“Ừm . . .” Hân thấp giọng nói, “Không có. Ta chỉ là . . là không quá quen.” Không quen khi có người quan tâm, hân sợ nếu đã trở thành thói quen, nếu một khi mất đi, thì mình chắc chắn không thể quên được.

“Được rồi.” Giọng nói nằng trâm thấp, nhưng hân lại nghe được trong đó có bất đắc dĩ cùng với một ít vui sướng. “May mắn, thời gian của chúng ta còn rất dài.”

Cả đời, đủ dài . .

Lúc Mộ Niên hồi phục lại tinh thần, hân đã đứng ở trên đường.

Sắc mặt đỏ ửng như trước, không giảm đi chút nào, nhìn Sơ Hiểu đứng ở bên mỉm cười với hân.

Hân còn nhớ rõ chuyện phát sinh lúc trước : Mộ Niên thận trọng mặc y phục mới, cẩn thận mang thắt lưng màu xanh biếc trên hông. Nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng cầm mắt cá chân hân, không để ý bộ dáng khần trương lo sợ của hân, có chút ngượng ngùng và kiên định nói: “Mộ Niên, mắt cá chân của người, rất đẹp.”

Sơ Hiểu trước giờ chưa từng nói qua lời nào buồn nôn như vậy..., mà Mộ Niên cũng chưa nghe qua tiếng nói trắng trợn như vậy, hai người nhất thời đổ mồ hôi.

Sơ Hiểu rất nhanh đã khôi phục bộ dáng cười nhẹ nhàng, nói rằng xé chiều rảnh rồi, muốn cùng hân ra ngoài dạo phố.

Hân vẫn còn ngây ngốc không biết chuyện gì xảy ra, chờ phản ứng lại thì đã đứng ở trên đường.

Cúi đầu nhìn hoa văn không ngay ngắn được thêu tinh xảo trên vạt áo, hân nhẹ nhàng cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Trước tầm mắt hân xuất hiện một bàn tay thon dài “Nàng nhìn hân như rồng mây, khỏe miệng hơi nhếch lên, “Không cần tách rời.”

Mộ Niên có cảm giác bộ dạng cười xấu xa vừa rồi của Sơ Hiểu giống như là trêu ghẹo hân, hân bĩu môi, bộ dạng có chút bất mãn. Đan bàn tay của mình vào tay ấm áp của nàng.

Nàng thấy thế, càng thấy thú vị, trong tay dùng ít lực, hân lập tức ngã lảo đảo vào trong ngực của nàng.

Đẩy ra, “Ừm.” Hân có chút ngượng ngùng lặng lẽ nhìn chung quanh, thấy không có người nào nhìn, thở nhẹ một hơi âm thầm cảm thấy may mắn.

Gặp bộ dáng cẩn thận từng li từng tí, Sơ Hiểu bất đắc dĩ cười cười, đem hân che ở trước ngực.

Ở dưới sự kiên trì của Sơ Hiểu, Mộ Niên miễn cưỡng lựa chọn một y phục màu trắng.

Rất nhanh đã đến mùa đông, Sơ Hiểu nghĩ đến Mộ Niên chỉ có một kiện y phục, mà dùng vài vóc làm ra cũng rất tốn kém, vài vóc trong nhà nàng mua thật ra dùng để hân giặt thời gian, cho nên thừa dịp vô ích liền mua thêm chút ít y phục cho Mộ Niên.

Mộ Niên cảm thấy mua nhiều rất lãng phí, cũng muốn tự làm đồ trong nhà, khẳng khẳng không nên, nhưng hân không lay chuyển được Sơ Hiểu, cuối cùng mới miễn cưỡng chọn một.

Bất đắc dĩ, Sơ Hiểu lại muốn lão bản lấy ra vài món màu sắc đơn giản hình thức chế tác tinh xảo, xem một ít, chọn vài món, đem những thứ Mộ Niên chọn lấy hết rồi trả tiền.

Đi ra cửa tiệm, Mộ Niên có chút oán giận: “Không cần phải dùng nhiều y phục như vậy Thật là không biết cách tiết kiệm. . .”

Một tay Sơ Hiểu xách đồ, một tay vòng qua hân, nghe hân lải nhải bên tai, trong lòng đặc biệt kiên định.

Dọc đường đi không ngừng nghe hân nhỏ giọng oán trách, Sơ Hiểu bỗng nhiên cao hứng, xấu xa thổi vào lỗ tai hân một hơi, nói: “Mộ Niên. Người đích xác là người quản lý đồ trong nhà ta.”

Hài lòng nhìn tai hân đỏ lên, hưng hăng quay đầu: “. Người.” Trong lòng có chút ủy khuất, còn không phải vì mình là phu lang trong nhà sao.

Sơ Hiểu nắm ngón tay mảnh khảnh của hân, hơi nghiêng đầu, ghé vào bên tai hân bổ sung: “Ừ, nhưng ta thích người quản lý đồ trong nhà. . . Làm sao bây giờ?”

Trong lòng Mộ Niên ngọt đến mức như ăn cả tấn đường, hân đã có chút quen với việc Sơ Hiểu luôn nói trực tiếp, nghe nàng nói thích trêu ghẹo mình

đồng thời cũng nghe ra sự thành khẩn trong lời nói của nàng, hẳn biết Sơ Hiểu thích xem bộ dáng hẳn tức giận đến mặt đỏ hồng, có chút bất đắc dĩ, cũng rất ngọt.

Loại cảm giác yêu thương này, thật tuyệt diệu. . .

Thấy Mộ Niên không nói, nàng vừa định trêu chọc hẳn mấy câu, bỗng nhiên sau lưng có người gọi tên của nàng.

“Lâm bộ đầu. . .” Tiếng nói có chút không xác định.

Xoay người, “A, là Hạ bộ đầu. . . Tuần tra sao?” Nắm chặt bàn tay Mộ Niên đang nhân cơ hội rút ra.

Hạ Húc toàn thân trường sam màu đen, thoát nhìn rất nghiêm túc.

“Ừ.” Trả lời đơn giản, trong nháy mắt có chút tè ngát.

“Phu lang của người?” Hắn đánh giá Mộ Niên, vẻ mặt có chút bén nhọn.

Mộ Niên có chút sợ hãi núp ở phía sau nàng, Sơ Hiểu buồn cười dắt hẳn đi ra ngoài, ôm vào trong ngực.

“Đúng vậy a, “Nàng cũng chịu vô vô đầu của hẳn, ngừng đầu “Còn có cái gì.”

“Ta đang gấp, đi trước.” Hạ húc cắt đứt lời của nàng, vội và quay đầu.

“Hắn có chuyện gì sao?” Mộ Niên tò mò hỏi.

Sơ hiểu lắc đầu: “Có thể phá án đến thần trí mơ màng đi, ha ha.”

“Ừ, nam nhân nằm trong nhóm đi truy nã ư, thật là lợi hại.”

Hạ húc quay đầu lại, tầm mắt nhìn xuyên qua dòng người liền trông thấy bóng lưng quen thuộc.

Nàng ôm lấy người bên cạnh, bóng lưng này hạnh phúc như có cả thế giới.

Mặt hẳn không chút thay đổi, ngón tay nắm chặt trường kiếm bên hông.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“A Cẩm, người rốt cuộc đang làm gì đó, còn không mau tới đây! “Một giọng nam cao vút vang lên, Y Cẩm nghe được sợ run cả người.

Khóe miệng co giật, Y Cẩm bất đắc dĩ nhún nhún vai với Sơ Hiểu “Ta sắp bị nam nhân này hù chết rồi” Tiếng nói hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cao giọng đáp lại: “Tới ~” Rồi chạy vào bên trong.

Sơ Hiểu nhàm chán dựa vào cây cột buồm, nhìn lên trên trời : không biết Mộ Niên có chăm sóc tốt mình hay không.

Thở dài một tiếng , nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Mộ Niên ngủ không được, ôm tiểu lang ngồi trong tiểu viện, nhìn lên trời: “Tiểu lang a tiểu lang, người nói Sơ Hiểu bây giờ đang làm gì nhỉ?” Tiểu lang ngoan ngoãn gục ở trong ngực hẳn, ánh mắt vụt sáng, giống như đang an ủi.

. Mười ba ngày. Đã lâu như vậy sao.

Nhớ tới lúc trước nàng vẫn còn ở bên cạnh hẳn, giúp chọn lựa y phục, mà trong đêm hôm đó, người trong đầu mục bắt người bỗng nhiên vội và tới nhà các nàng, nói cho nàng biết các nàng phải đi kinh thành một chuyến, thời gian có thể dài, nói nàng nhanh thu thập, thuyền đã chuẩn bị xong.

Nàng hơi ngơ ngác, hai người im lặng thật lâu, sau đó nàng thấy hẳn muốn nói cái gì đó nhưng vẫn áp úng, cuối cùng hẳn vui đầu giúp nàng thu xếp quần áo, che dấu đi vành mắt hồng hồng.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng thúc giục, đã đến lúc nàng rời đi.

Nàng vỗ vỗ đầu của hắn: “Ta đi đây, phải chăm sóc mình thật tốt, không nên nghĩ quá nhiều, ta sẽ mau sớm trở về.” Tiếng nói không cho phép cự tuyệt.

Hắn cúi đầu không nhìn nàng, gật đầu.

Nàng đi ra ngoài, lại nghe thấy hắn nhỏ giọng khóc nức nở, nhất thời cảm giác hết sức khó chịu.

Sơ Hiểu chợt xoay người, ôm hắn vào lòng, cẩn thận nâng lên gương mặt hắn, hôn xuống khoe miệng của hắn, có chút không thành thạo.

“Đưa ngực.” Hắn nghe thấy nàng nói nhỏ.

“Ồ.” Tiểu lang tò mò nhìn mặt Mộ Niên hết trắng rồi đỏ, vốn là thương cảm, bây giờ bị ngược ngược cùng ngọt ngào thay thế, vội cảm thán: nam nhân thật là một loài động vật kỳ quái.

Mộ Niên thấy hai mắt ngập nước của Tiểu Lang đang nhìn mình, nhất thời bối rối.

. Uhm, mình đang suy nghĩ gì thế.

. Thật là, mắc cỡ chết người.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ hắn.

Mộ Niên bắt đầu cảm thấy vui vẻ, đi mở cửa: “Tạo sao bây giờ mới đến.”

Người đến giống như ngược ngược gãi đầu một cái: “Hắc hắc.” Liền đi vào.

“Ăn không?”

“Không, không muốn ăn.”

“Hắc hắc, ta đây cho ngươi bánh dứa này. Bánh chèo ngày hôm qua mùi vị như thế nào.”

“Ăn thật ngon. Chờ Sơ Hiểu trở lại ta cũng muốn cho nàng nếm thử.”

“.”

“.”

Hiện tại nơi Sơ Hiểu và Y Cẩm đang ở nơi gọi là thuyền “Quân An Huy”.

Đây không phải là thuyền thông thường, quý tộc ăn chơi trong thành không ai không biết chỗ này. Nó đặc biệt ở chỗ là kết hợp khách sạn với tù lâu ** là chỗ ăn chơi lớn nhất, hoa lệ nhất trong nước.

Lần này Thương Minh và Nghịch Lâm dường như đã đem chuyện làm lớn rồi, triều đình gần đây ở kinh thành phòng thủ chặt chẽ, gia tăng hành động lục soát, hy vọng có thể tìm ra dấu vết của bọn họ cũng như tìm hiểu nguồn gốc nguyên nhân nơi ở của bọn hắn.

Đối với sự việc lần này, Sơ Hiểu rất im lặng, thật không biết người nào quá ngây thơ, cho rằng làm như vậy sẽ có hiệu quả.

Bộ khoái như các nàng cũng xui xẻo rồi rít bị triệu tập đến kinh thành, phân đến các nơi khác nhau, làm nhiệm vụ riêng. Nàng và Y Cẩm bị giữ tại Quân An Huy, dễ dàng cho việc thu thập tình báo

Bằng tài ăn nói của Y Cẩm, nàng (YC) thành tiểu nhị của nơi này, mà công tác của nàng(YC) thì như nhân viên an ninh. Ban đầu Y Cẩm vì vậy mà có chút hả hê, nhưng khi nàng(YC) gặp được đệ đệ lão bản Quân An Huy -- Quân Nhã, nàng(YC) rốt cuộc không cười được nữa.

Đối với hai người bỗng nhiên đến, mọi người đều biết là người dựa vào quan hệ, cho nên thái độ đối với bọn họ không quá tốt. Qua khoảng thời gian này thì không khí mới chậm rãi hòa thuận. Nhưng Quân Nhã vẫn không vừa mắt với bọn họ, thường sai sử bọn họ, Sơ Hiểu vẫn còn tốt, làm công việc phía sau, còn Y Cẩm hơi chút nghi ngại cũng sẽ bị mắng chửi máu xối đầu.

“Chắc chắn sẽ không có ai thêm lấy hắn! !” Y Cẩm lên cùng Sơ Hiểu oán trách thật lâu, không cam lòng ngửa mặt lên trời.

Sơ Hiểu nghe xong cũng chỉ mỉm cười, Quân Nhã này, không phải là có ý tứ với Y Cẩm đâu chứ.

Ở chỗ này đợi hơn mười ngày, hai người cũng không phát hiện tình báo hữu dụng nào, không biết tình huống của Cảnh Tri và Hạ Húc như thế nào.

Mà người mình quan tâm nhất, chính là hắn.

Hơn mười ngày rồi, không biết hắn ra sao.

Vừa bắt đầu còn tưởng rằng sẽ không bao lâu, nhưng bây giờ còn chưa có gì tiến triển. Trong lòng nàng có chút nóng nảy.

Trong khoảng thời gian này Sơ Hiểu ổn định lại tâm tình của mình, nàng và Mộ Niên mặc dù chung sống với nhau không lâu, có lẽ vừa bắt đầu mình đúng là hi vọng tìm được một người an ủi, mình cũng sẽ tận tâm che chở hắn. Bởi vì hắn là phu lang của mình, cho nên hắn cũng không kiêng kỵ cái gì, bình thường hai người quá thật rất thân mật. Nhưng mà, nàng chưa từng nghĩ tới đây là cảm giác gì, vốn cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên thôi, nàng quan tâm hắn, hắn sẽ đề ý nàng, như vậy là tốt rồi. Nhưng ngày trước, nghe thấy hắn khẽ sở khê tiếng khóc lóc, trong lòng nàng rung động, nàng phát hiện mình thay đổi. Cho tới nay mình luôn luôn mỉm cười, mọi người cũng cảm thấy nàng rất tốt, thật ra thì chỉ có tự mình biết, mình là một người lạnh lùng. Lúc đầu đối với Mộ Niên có lẽ chỉ muốn là một người bạn, nhưng dần dần mình quả thật đã bắt đầu lệ thuộc vào hắn, nàng biết điều này không giống lúc trước, có lẽ, mình đã dần dần thích hắn rồi.

Có lẽ sau này.

Cùng với sau này nữa.

Nàng bỗng nhiên cười, có chút mong đợi, có chút ngượng ngùng.

Nhiều ngày ở chung với Y Cẩm như vậy, gặp mặt, lúc nào Y Cẩm cũng cười mập mờ.

Ngon đèn dầu Quân An Huy làm nổi bật nụ cười của nàng, vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Về mặt nàng nhu hòa nhìn nơi xa, giống như dừng lại ở chỗ người nàng yêu tha thiết.

Dừng bước nơi chỗ rẽ, tay phải cứ như thế đặt lên vị trí trái tim của mình.

Sơ Hiểu trở lại phòng, cau mày, hơi không kiên nhẫn và bất đắc dĩ than thở, đóng cửa.

Xoay người, một thanh thủy thủ lạnh lẽo để ngang cổ của nàng, một âm thanh tà mị vang lên: “Ô, rốt cục đã trở lại.”

Ngón trở kẹp lại lưỡi đao, lắc cổ tay, chủy thủ xoay tròn hung hăng cắm vào vách tường.

“Ngươi còn chưa oán à.” Sơ Hiểu cũng không quay đầu lại, đi tới bên giường coi áo ngoài, giặt trên đầu giường.

Người tới cười híp mắt, nhổ thanh chủy thủ trên tường xuống, tới chen chúc trên giường nàng, bộ dạng rất vui vẻ: “Ừ, tới nay làm phiền ngươi nha.” Không chờ nàng đáp lời liền kéo chăn qua trùm lên trên người, lập tức hiện ra một bộ dáng “Ta ngủ đây, ngươi cũng không thể đá ta xuống”.

Nâng trán, khoe miệng giết giết, mặc niệm: ta cái gì cũng không nhìn thấy. . . Điều này trở thành thói quen trước khi ngủ gần đây của Sơ Hiểu.

Nữ nhân da mặt dày này.

Mình và nàng cũng không biết nhau bao lâu, nàng lại làm một bộ dáng rất thân quen, huống chi phương thức quen biết của các nàng cũng rất đặc biệt. . .

Nhớ lại đại khái là một tuần trước, nàng rửa mặt xong, ngồi ở bên giường đem trang sức xinh đẹp mua lúc sáng đặt ở bên trong phong thư, liền nghe ngoài cửa sổ có tiếng gì đó.

Nàng làm như không nghe thấy, thận trọng che miệng lại, chỉ thấy tiếng gió, sau đó tiếng cửa sổ được cẩn thận mở ra.

Mùi máu tanh nồng đậm tới gần, người đến động tác nhẹ nhàng, hẳn là cao thủ trong cao thủ rồi, bất quá mùi vị đậm như vậy. . . Nghĩ không biết cũng khó a.

Rút ra chủy thủ dưới gối, dùng vỏ đao chặn lại thanh kiếm, một cái tay khác không chút hoang mang đem phong thư thả vào trong một bao quần áo nhỏ.

Xoay người, nhìn thấy một người có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, áo nhìn vào đã biết là đồ đắt tiền, bất quá toàn thân dính đầy vết máu.

Cô gái lại vung một đao, giống như đã đụng đến vết thương, thẳng tắp ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Sơ Hiểu nhíu nhíu mày, ngồi xổm xuống xem xét thương thế của nàng, cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua là trên người bị thương không ít, hơn nữa đi đường xa không nghỉ ngơi dù một chút. Nhìn bộ dáng nàng cường hãn, chắc ngủ một giấc sẽ khôi phục. Mình cũng làm như không có việc gì lại nằm trên giường ngủ.

Chờ tới buổi sáng ngày hôm sau, mở mắt ra liền thấy cô gái đó đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt khó coi giống như ăn vào con ruồi.

Sơ Hiểu vẫn thản nhiên như không, mặc quần áo, rửa mặt, giống như trước mắt không có một người nào vậy, cho đến đi ra khỏi cửa, mới nhớ tới cái gì đó, quăng một câu: “Nhớ đem sàn nhà lau khô sạch sẽ.”

Đợi buổi tối Sơ Hiểu trở về, liền nhìn thấy cô gái tùy tiện ngồi ở trên ghế: “Ăn Trú.”

Nàng tiếp tục không nhìn, ngày kế tiếp nàng mệt mỏi, một chút cũng không muốn trò chuyện.

Ân Trúc cũng không quan tâm, luôn luôn nói liên tục, một bộ dáng bạn già lâu năm. Đến lúc ngủ, còn mặt dày chen lên giường, nếu đá nàng xuống, nàng liền bày ra một bộ dáng đáng thương.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua, Ân Trúc không có ý tứ muốn đi, Sơ Hiểu cũng rất ít khi cùng nàng đáp lời, trừ phi gặp đề tài hứng thú.

Ân Trúc xem nàng giống như một người bạn rất tín nhiệm, mà Sơ Hiểu thật ra cũng không ghét nàng, thậm chí có chút ít cảm thấy hứng thú.

Các nàng lẫn nhau biết đối phương không đơn giản, nhưng lại chưa bao giờ mở miệng hỏi qua cái gì.

Sơ Hiểu xem khuôn mặt ngủ say bên cạnh, nhếch miệng, cũng nhắm mắt lại.

Người vốn ngủ say ở bên bỗng nhiên mở mắt ra, nghiêm túc đánh giá Sơ Hiểu một phen, vẻ mặt có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sơ Hiểu rời khỏi giường thật sớm, Ân Trúc cũng đã quen với thói quen này của nàng, chỉ trở mình lẩm bầm cái gì đó rồi tiếp tục ngủ.

Rửa mặt đơn giản, đem y phục đã khô xếp ngay ngắn bỏ vào trong tủ treo quần áo, lại lấy ra một bộ y phục màu lam, chậm rãi mặc trên người, lúc mang vào thất lung màu xanh biếc ở hông giống như nghỉ tới điều gì, khẽ giương lên khoe miệng.

Đi ra cửa, xoay người đánh giá. Quân An Huy tổng cộng có bảy tầng, ban đầu Sơ Hiểu nhìn thấy cũng không khỏi cảm khái, nàng rất giật mình, không nghĩ cổ nhân lại có thể làm đến được cái trình độ này, càng nàng làm việc ở tầng thứ sáu, tầng thứ bảy chỉ có lão bản Chi An Huy cùng đệ đệ của hắn - Quân Nhã.

Dừng lại ở trước căn phòng của Y Cẩm, thuận thực mở cửa, đi vào.

Chỉ thấy Y Cẩm ôm chăn, đang trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, trong mơ hồ hoảng hốt khi nhìn thấy bóng đen trước mắt, liền lôi kéo lên giường: “A Lạc, ngủ cùng ta một lát, nha môn đã có Cảnh Tri rồi.”

Khoe miệng nàng co quắp, mặt không thay đổi đẩy ra khuôn mặt Y Cẩm đang dí sát lại gần, nhảy xuống giường, không chút lưu tình đem nàng nhấc lên.

‘Hử?’ Nàng giống như chê cười.

Lúc này Y Cẩm dường như mới kịp phản ứng, lau lau mắt: “Ừm, Sơ Hiểu, thật sớm.”

Sơ hiểu an vị ở trên giường. Yên lặng nhìn Y Cẩm rửa mặt.

Y Cẩm làm ướt khăn gắm, “Gần đây ngươi tại sao không để ta giúp ngươi mang hộ đồ về nhà thế. Không phải là đã mau chán rồi chứ? “Nàng có thân thích làm nghề mua bán, luôn buôn ba khắp nơi, có thể giúp một tay mang chút ít vật cùng lời nhắn.

“Ừm, “ Kể từ khi Ân Trúc tới, nhìn thấy bao quần áo nhỏ bên trong có giấy viết thư cùng tiểu sức phẩm của nàng, hỏi rõ nguyên nhân sau đó liền vỗ ngực ôm lấy nói sẽ giúp nàng mang đi coi như đền bù tiền thuê phòng. Sơ Hiểu cũng không có nói gì, trong lòng vẫn rất tin tưởng nàng: “Gặp phải người quen biết, thuận tiện nhờ mang hộ.”

Y Cẩm hiểu rõ gật đầu, xấu xa cười: “Ta nói này Sơ Hiểu ~ ta biết ngươi rất đau lòng Mộ Niên. . . Hắn gặp ngươi thật sự là có phúc khí a.”

“A, “ Nàng nhú mi, “Không bằng ngươi, tất cả tiền tháng đều nộp lên cho phu lang.”

Y Cẩm cũng không e lệ, tùy tiện nói: “Vậy thì thế nào ~ A Lạc là phu lang bảo bối của ta ~” Ánh mắt nàng nhu hòa.

Thấy thế, nàng cũng cười mập mờ: “A Lạc cũng thật có phúc nha.”

“Không phải, “ Y Cẩm khó được lúc đứng đắn, “Là phúc khí của ta.” Phát hiện lời nói có chút buồn nôn, nàng cười “Hắc hắc“.

Nhanh chóng ăn xong bữa sáng. Y Cẩm chạy đi đối ca với tiểu nhị cũng lâu, Sơ Hiểu cũng thay thế một vị trí bảo vệ, đứng ở góc đại sảnh lâu hai.

Mặc dù có chút không thú vị, nhưng nàng vẫn đứng nghiêm ở nơi đó, bên tai nghe tiếng nói Y Cẩm nhiệt tình mà thuận thực.

Thật ra thì sau này nếu nàng từ chức cũng có thể đi làm tiểu nhị, Sơ Hiểu xấu xa nghĩ.

“Răng rắc ~” Một tiếng, Sơ Hiểu dờn tầm mắt. Chỉ thấy một bàn khách nhân cách nàng không xa giống như bởi vì ngôn ngữ bất hòa mà phát sinh tranh cãi, lúc này trong đại sảnh cũng không có nhiều người, một trong hai cô gái ăn mặc kiêu khách ngồi bàn kế bên không nhìn được bóp nát một cái chén, đặt lên bàn, cái bàn liền biến thành hai nửa.

Tiếng vang có chút đột ngột, người trước thấy thế dờn đi đối tượng chửi ầm lên, mà người thứ hai còn lại chỉ nhẹ nhàng thoáng nhìn, người trước liền kinh hãi yên lặng.

Y Cẩm thấy thế vội vàng chạy tới cười làm lành: “Khách quan bớt giận, tiểu nhân liền lập tức đi đổi một cái bàn lớn cho ngài.” Vừa nói vừa giống như đưa một cái ánh mắt cho Sơ Hiểu.

Sơ hiểu cau mày, cũng không động tới.

Quả nhiên liền thấy cô gái kia để lại một thỏi vàng, không nói lời nào phẩy tay áo bỏ đi. Sơ hiểu nghe thấy Y Cẩm nhỏ giọng than thở: ôi, tính cách thật tốt.

Lúc này đám người gây lộn kia mới ngồi xuống, thẹn quá thành giận mắng to với Y Cẩm: “Còn không nhanh đi mang thức ăn lên cho gia!”

Về mặt lạnh lẽo của Y Cẩm liền khôi phục nhiệt tình, cười nói: “Được rồi, đại gia

“

Vừa nói, lập tức có một cô nương nhanh chóng bưng khay lên.

Cô nương này đã qua huấn luyện, đi lại vững vàng, nước canh trong tay quả nhiên không hề tràn ra.

“Ôi chào?” Nàng nghe thấy tiếng ngạc nhiên nho nhỏ của Y Cẩm, nhìn qua theo phương hướng của Y Cẩm, lập tức thấy chính ở giữa là một bóng dáng nam tử nhỏ gầy.

Các nàng biết nam tử này, đoạn thời gian trước Lâu chủ Chi An Huy lúc chiều mộ thấy hắn đáng thương liền thu nhận hắn, nhưng thân thể hắn yếu ớt, nên cũng không giao cho hắn việc gì.

Bất quá tính tình hắn rất lương thiện, không chịu tiếp nhận không công, thường hỗ trợ giặt quần áo, nấu cơm ..., lúc này lại tới thực tập rửa chén đĩa?

Sơ Hiểu lần đầu tiên gặp hắn liền nghĩ đến Mộ Niên, Y Cẩm cũng thấy đáng thương, nếu ngẫu nhiên gặp sẽ chiều cô hắn một chút.

. Hiểu Hạ. Nhớ mang máng hình như đó là tên của hắn thì phải

Chỉ thấy hắn đi theo người phía trước, động tác tuy có chút ít không thuần thục nhưng cái mâm trong tay cũng thật vững vàng.

Giống như nhìn thấy hai nàng, cười cười với các nàng, Y Cẩm trả lời hắn bằng một tư thế cố gắng lên, nàng cũng khẽ gật đầu với hắn.

Nhìn cái mâm vững vàng trong tay hắn để lên bàn, Y Cẩm giống như thở ra một hơi.

Lúc này liền thấy cô gái cái vớ lúc trước thuận thế sờ soạng cổ tay của hắn, liền đem hắn kéo vào trong ngực của nàng.

Hiểu Hạ hốt hoảng giãy dụa đứng lên, tay vô tình phát đổ một chén canh nhỏ, nước canh nóng văng đến trên người cô gái.

Nam tử bên cạnh chửi ầm lên: “Nam tử không biết tốt xấu này, dám cố ý đem nước canh hắt ở trên người chủ tử.” Vừa nói vừa từ bên hông rút ra một thanh roi da có giá trị không nhỏ, quát vào Hiểu Hạ.

Y Cẩm thấy tình thế không ổn, một tay ngăn cản roi quát đến, một tay đem Hiểu Hạ đẩy ra sau lưng.

Y Cẩm cười làm lành: “Hắn là người mới tới không hiểu quy củ, tiểu nhân thay hắn cùng ngài bồi tội, ngài đại nhân rộng lượng.”

Nam tử thấy thế càng kiêu ngạo hơn: “Cầu nô tài, nơi nào đến phiên ngươi nói chuyện.”

Lúc này mọi người không khỏi lau một vệt mồ hôi, đoàn người nam tử kia chắc là ở vùng bên ngoài, kinh thành không ai không biết sau lưng “Quân An Huy” có hoàng tộc làm chỗ dựa, các nàng làm sao có thể chọc nổi.

“Công tử, “Lúc này truyền tới một thanh âm mát lạnh, dịu dàng mà uyển chuyển, “Mong ngài cho Chi An Huy một bộ mặt, đại nhân không chấp tiểu nhân.”

Chỉ thấy Chi An Huy cùng Quân nhĩ chậm rãi đi xuống, lời này của Chi An Huy giống như là nói với nam tử kia nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cô gái gọi “chủ tử”.

“Thôi thôi ~” Nàng kia ra vẻ hào phóng phất phất tay, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Chi An Huy cùng Quân Nhĩ phía sau hắn.

Chỉ An Huy cười yếu ớt chào một cái, nói ra: “Đa tạ vị cô nương, bữa này coi như Chỉ An Huy mời.” Liền đi lên bậc thang.

Thấy hần muốn đi, cô gái cuối cùng đứng lên, tay cầm một ly rượu: “Quân Chi độ lượng, tại hạ bội phục, có thể hay không hân hạnh được uống một chén?”

Bước chân Chỉ An Huy hơi dừng, ánh sáng lạnh chợt lóe, khôi phục lại bộ dạng hiền hòa, khẽ nghiêng người: “Đa tạ cô nương cất nhắc, nhưng Chỉ An Huy thực sự không biết mùi rượu, chỉ làm trò hề, lần sau, chắc chắn tự mình chiêu đãi.” mấy chữ cuối cùng giống như có chút nặng, dứt lời xoay người lên lầu, còn đưa một ánh mắt cho Sơ Hiểu.

Sơ Hiểu nhẹ nhàng cau mày.

Mọi người đều đỏ mặt, cầu phúc cho cô gái không biết tốt xấu đắc tội Chỉ An Huy kia.

Nhưng cô gái hồn nhiên không biết, si ngốc nhìn cửa lầu, giống như một giấy sau còn có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp này. Cho đến khi người ngồi cùng bàn lúi kúi, mới lưu luyến ngồi xuống.

Nhóm người kia tâm tình phá lệ vui vẻ ăn xong bữa cơm, liền ngông nghênh tiêu sái đi ra ngoài.

Sơ Hiểu lặng yên đi theo, đi tới bên cạnh Y Cẩm, gương mặt nàng lạnh lẽo nói ra: “Nhất định phải, chiêu đãi, các nàng, thật tốt! !”

Bất đắc dĩ nâng trán gật đầu, nhếch miệng, nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sơ Hiểu đứng một hồi liền có người báo cho nàng biết An Huy gọi nàng đi qua một chuyến.

Từ rất xa đã nghe được tiếng Quân Nhã rống giận: “. Ngươi lại bảo vệ xấu tiểu tử kia, ngươi. . . Rốt cuộc cùng hắn có quan hệ gì.”

Cau mày, gật đầu với hộ vệ giữ cửa, đi vào.

Quân Nhã ngưng ngưng ngừng nói, Y Cẩm sắc mặt âm u đứng ở một bên.

Chỉ An Huy gật đầu với nàng, nàng lập tức đến gần, lấy ra một cái túi đặt lên bàn.

“Ngân phiếu ba ngàn năm trăm lượng, một trăm lượng vàng.” Mặt nàng không chút thay đổi, mấy móc báo cáo số lượng bạc tìm được trên người đám người kia.

Chỉ An Huy thân nhiên gật đầu, làm như vô tình nghiêng mắt nhìn qua vẻ mặt nàng.

“Chỉ có một chút tiền như vậy, còn dám ở Quân An Huy giương oai. Ca.” Quân Nhã hình như đang giận dữ.

“Nhã Nhi ~” Chỉ An Huy nhẹ nhàng thở ra, lại nói với các nàng: “Các ngươi lui xuống, hôm nay tạm thời nghỉ ngơi đi.”

Sơ Hiểu yên lặng gật đầu, cùng Y Cẩm về mặt không vui đi ra ngoài.

Sau lưng truyền đến tiếng Quân Nhã bắt nạt: “Ca ~ ngươi cứ dễ dàng bỏ qua cho nữ nhân chết tiết kia như vậy sao ~”

Không biết đối phương nói cái gì, tiếng ồn ào dần dần lắng xuống.

Sắc mặt Y Cẩm xanh mét ngồi ở trên ghế, không nói một lời.

Sơ Hiểu ngoài ý muốn cười cười nói ra: “Giận thật à?” Tay vươn vào bên hông lục lọi cái gì đó.

“Hừ!” Y Cẩm chép miệng, “Đừng cho là ta không biết hắn đang suy nghĩ gì, ta thường ngày nhin một chút thì thôi đi, hần. Quả thực là khinh người quá đáng.”

“. Chỉ có hai ta xui xẻo, xa rồi quê hương thì gặp phải cái loại này.” Lời của nàng ngừng lại theo động tác của Sơ Hiểu.

“Éc. Sơ Hiểu à.” Nàng thấy Sơ Hiểu không ngừng móc ra ngân phiếu, ánh mắt lóe lóe lên tia sáng: “. . . Ta không biết nói với ngươi thế nào

cho phải. . .”

“Ta để lại bốn tờ ngân phiếu một vạn lượng,“ Nàng tự tiểu phi tiểu, “Chúng ta mỗi người một nửa.”

Y Cẩm lập tức cảm thấy sắc trời sáng lên, cả người cũng vui vẻ đến nở hoa, nỗi buồn phiền vừa rồi cũng nhanh chóng tan thành mây khói, trong lòng suy đoán đến về mặt Lê Lạc.

Sơ Hiểu nhìn sắc mặt Y Cẩm biến đổi, âm thầm buồn cười.

“Có muốn đi ra ngoài một chút không, không cần phải làm nhiệm vụ. ” Sơ Hiểu cười cười.

“Tốt ~” Ánh mắt Y Cẩm cười híp lại thành một đường nhỏ.

“Có người rơi xuống nước!” Hai người mới ra thuyền liền nghe tiếng gào thét.

Sơ Hiểu vốn định tránh ra, nhưng Y Cẩm lại cố lời kéo nàng chen vào đám người vây xem.

Sơ Hiểu bắt đầu đi, theo phương hướng mọi người nhìn quanh.

“Tránh ra!” Một âm thanh quen thuộc vang lên, hai người kinh ngạc liếc nhìn nhau một cái, vừa nhìn về phương hướng của thanh âm.

Lập tức nhìn thấy Cảnh Tri về mặt âm trầm chen vào, Hạ Húc đứng ở đằng xa, sắc mặt lạnh nhạt không nhúc nhích.

“A Cảnh!” Y Cẩm cao giọng hô.

Cảnh Tri giống như không nghe thấy, không ngừng chen lấn đến bên bờ, “Tôm” Thoáng cái liền nhảy xuống.

Y Cẩm sửng sốt, Sơ Hiểu cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

. Đây là Diệp Cảnh lạnh nhạt mà các nàng biết sao?

Một lát sau, Cảnh Tri liền bơi đến bên bờ, bên cạnh cũng không có một bóng người, Sơ Hiểu cùng Y Cẩm vội đi qua kéo nàng.

“A Cảnh, ngươi đang làm cái gì vậy hả? Ta lớn tiếng gọi ngươi như vậy ngươi cũng không đáp lại. . .” Y Cẩm cau mày phũ phàng cây rong quấn quanh ở trên cánh tay.

Sơ Hiểu cảm bàn tay lạnh như băng của Cảnh Tri. “Tối chỗ chúng ta đổi lại y phục đi, đừng để bị lạnh.”

Gương mặt Cảnh Tri lạnh nhạt, nhẹ nhàng gật đầu, ba người liền cùng nhau đi tới Quán An Huy.

Y Cẩm bỗng nghĩ đến cái gì, bước chân dừng lại một chút, nhìn về phía người đằng kia, nói : “Hạ bộ. . . Hạ Húc cũng tới đi.”

Hạ húc hơi ngần ngại, gật đầu, sắc mặt thản nhiên không có thay đổi gì.

Cảnh Tri đổi lại y phục của Y Cẩm, vóc dáng hai người khá giống nhau, y phục cũng vừa người.

“Nói mau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Y Cẩm một bộ dáng muốn nghe ngóng hóng chuyện..

Cảnh Tri như đầu vuốt vuốt huyết thái dương, nàng chán phiền toái, nhưng Y Cẩm cứ khẳng khái lái nhai làm nàng không có biện pháp: “Nhận làm người.”

“Ồ ~” Hai người liếc nhau một cái, gật đầu. Cũng biết Cảnh Tri là người không chủ động cứu người, thật là chuyện cười

~Thấy Cảnh Tri không muốn nói chuyện, Y Cẩm rất thức thời dời đi đề tài: “Thế nào lại ra đường?”

“Ừ thì, hôm nay là.” Không tập trung trò chuyện, câu được câu không.

Sơ Hiểu khẽ nhấp một ngụm nước trà, mới vừa rồi Cảnh Tri nói nhận làm người, nàng cảm giác được Hạ Húc giống như nhẹ nhàng liếc nàng một cái.

Đưa hai người đi, Sơ Hiểu và Y Cẩm vốn chuẩn bị trở về, Sơ Hiểu bỗng nhiên lại nói muốn hóng gió, nên đi lên boong thuyền.

Dựa vào bên cạnh, trực giác Sơ Hiểu không biết tại sao bỗng nhiên tự nói với mình rằng muốn ở lại chỗ này.

Nhìn lưu lượng khách lui tới trên thuyền, nàng cảm thấy có chút trống rỗng.

Rốt cuộc đã bao nhiêu ngày rồi? Mình rời đi bao nhiêu ngày? Nàng không dám nghĩ, nếu thử nghĩ liền có cảm giác đặc biệt bị đè nén.

Mặc dù Ân Trúc gần như mỗi ngày đều đề cập đến tình huống Mộ Niên bây giờ, nhưng nàng vẫn không yên lòng.

Tiểu tử ngốc kia có ăn cơm đúng lúc không, lúc ngủ có đắp kín mền không, lúc may vá sẽ không chú ý đâm mình bị thương, lúc nấu cơm có bị bỏng hay không, sẽ không có bị tiểu lang khi dễ chứ?

Thân thể của hắc âm hàn, rất sợ lạnh, buổi tối một mình ngủ, có gặp ác mộng không, có nghĩ đông nghĩ tây không.

Nếu còn kéo dài, nàng thật sự không biết chịu đựng làm sao, có lẽ nàng thật sự phải bỏ đi phần công tác này.

Mộ Niên, Mộ Niên .

Nàng chưa từng nghĩ tới khi xuyên qua trên người mình sẽ lại phát sinh loại chuyện này, cũng chưa từng nghĩ tới mình có thể gặp được loại người này.

Trước đây nàng vẫn một mình, cũng đã quen như thế. Có lẽ quả thật nàng được đồng nghiệp cùng học sinh yêu thích, nhưng chưa bao giờ có một người thử đứng ở bên cạnh nàng, đi với nàng.

Có phải nghĩ mình cười quá xa cách, hay là cảm giác mình quá cao không thể chạm? Tóm lại, luôn cô đơn.

Nàng rất may mắn khi mình tiếp nhận được đồng bạn, như vậy, nàng mới có thể gặp những người kia, từ đó cuộc đời của nàng phong phú hơn.

Ở hiện đại, nàng đối với tình cảm không biết chút gì, lúc này mới nhận ra nỗi buồn ly biệt chân chính. Nàng hận hiện tại không thể lập tức bay trở về nhà, ở Quân An Huy đợi quá lâu, đã không thể bình tĩnh được nữa.

Mộ Niên, Mộ Niên . . .

“ Sơ Hiểu.” Nàng giống như nghe thấy được âm thanh quen thuộc kia, nhìn về phương xa, bỗng nhiên kịp phản ứng chợt quay đầu lại.

Trần ngập chớp mũi là mùi thơm quen thuộc của cơ thể.

Sau đó, nàng liền nhìn thấy một đôi mắt ngập nước.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ân Trúc vội vàng trở về, thuận thực nhảy qua cửa sổ tiến vào bên trong, luống cuống tay chân đóng cửa lại, la lên: “Sơ Hiểu, người của ta nói phu lang người ngồi thuyền tới kinh thành, nhưng ta còn chưa tìm được hắc, người không nên gấp gáp, ta lập tức phái thêm nhiều người nữa cùng đi tìm.”

Ân Trúc xoay lại, ngăn người, buồn bực nhí nhảnh: “Chắc, coi như ta chưa hề nói gì.”

Sơ Hiểu cong cong khóe miệng, sờ sờ khuôn mặt đang kính ngạc của Mộ Niên, thần nhiên liếc Ân Trúc một cái.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của Sơ Hiểu, có chút luống cuống, sờ sờ cánh mũi rất thức thời nói: “Cái này. Ta đi trước.” Xoay người mở ra cửa sổ vừa mới đóng lại.

“ Đa tạ người.” Phía sau truyền đến lời nói nhẹ nhàng của Sơ Hiểu.

“Ừ. . .” Tâm tình nàng bỗng nhiên rất tốt, cười hắc hắc, “Không có chuyện gì, ta còn phải tìm một chỗ ngủ~” Sau đó trào xuống.

“Ta sẽ lại đến

“ Thanh âm mơ hồ vọng lại.

Sơ Hiểu cười nhẹ, quay đầu trở lại, nói với người bên cạnh, “Bây giờ, đến phiên người nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, hả?”

Sơ Hiểu tắm rửa, Mộ Niên một mình nằm ở trên giường, ngón tay di chuyển qua lại bên mép giường, tò mò đánh giá gian phòng này.

. Đây chính là căn phòng của Sơ Hiểu.

“Đang nhìn cái gì vậy.” Sơ Hiểu lặng yên không tiếng động nhích tới gần, ôm lấy eo thon của hắn từ phía sau, kéo lại.

Mộ Niên nhẹ nhàng xoay người cầm tay nàng, sắc mặt trở nên hồng hồng, ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với nàng.

Sơ Hiểu sững sờ nhìn con người trong suốt của hắn, âm thầm kinh ngạc vì hắn chủ động.

“Ta rất nhớ ngươi.” Hắn cố lấy dũng khí nói, ánh mắt không chớp nhìn nàng.

Sơ Hiểu nghe thấy lời hắn, đỏ mặt một chút, khẽ nghiêng đầu: “Ừ, ta. . . Ta cũng rất nhớ ngươi.” Đi xuống giường.

Mộ Niên ngoẹo đầu nhìn nàng cuồng quyết tìm khăn lau chùi mái tóc ướt nhẹp, ánh mắt di chuyển nhanh như chớp, tò mò hỏi: “Sơ Hiểu. Ngươi đang xấu hổ sao?”

Sơ Hiểu hô hấp chậm lại, thiếu chút nữa ngừng thở: “Khụ. . .” Trong nháy mắt thu hồi trạng thái quẫn bách của mình.

Thả khăn trong tay ra, lại leo lên giường, có ý xấu thổi hơi vào cổ của hắn: “. . . Ừm. Mới vừa nói gì.”

Mộ Niên bị nàng ép vào tường, toàn bộ mặt đều đỏ bừng, vừa bức mình vừa buồn cười: “. . . Ngươi...ngươi.”

Đem hắn kéo vào trong ngực, “Khi nào ngươi tới?” Lặng lặng đếm tiếng tim đập mạnh của hắn.

“Ừm,“ Chớp mũi đầy rẫy mùi vị quen thuộc, hắn thỏa mãn cọ cọ ở trong ngực nàng, mới chậm rãi nói: “. Từ ngày đó, sau khi ngươi đi.”

Thì ra sau khi Sơ Hiểu đi, Lê Lạc đôi khi có lúc qua nhà các nàng cùng Mộ Niên giải buồn tâm sự, hai nhà rồi đi mặc dù không xa lắm nhưng mấy ngày kế tiếp thân thể Lê Lạc hơi khó chịu, cho nên liền kêu phụ lang của Cảnh Tri là Dao Quang thay hắn giúp Mộ Niên.

Lê Lạc bởi vì thân chủ Y Cẩm có quan hệ nên kết thân với Dao Quang, mặc dù Lê Lạc có nghe thấy Cảnh Tri lạnh nhạt với Dao Quang, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới quan hệ của bọn họ, Dao Quang thường ngày cũng cực kỳ rảnh rỗi, đã sớm nghe Lê Lạc nói đến Mộ Niên, nên liền sáng khoái đáp ứng.

Tính tình Dao Quang hoạt bát sáng sủa, luôn luôn cố gắng chiều cổ Mộ Niên hết sức, ở chung với Mộ Niên rất tốt, mỗi ngày Dao Quang đều sẽ đem đến một ít thức ăn tinh sảo cho hắn (MN), nói một chút chuyện về điều mới lạ, thỉnh thoảng sẽ cùng hắn qua đêm.

Sau đó Dao Quang nhận được một phong thư, có chút khó khăn, không yên lòng nói cho Mộ Niên biết mình muốn đi kinh thành làm một ít chuyện, có thể rồi đi trong thời gian ngắn.

Thấy bộ dạng có chút cô đơn của Mộ Niên, hắn nhớ tới cái gì, vui vẻ đề nghị Mộ Niên đi kinh thành cùng hắn, coi như đi dạo chơi một phen, nếu có thể gặp Sơ Hiểu, liền dẫn hắn đến chỗ nàng, hỏi hắn có nguyện ý hay không.

Mộ Niên do dự một chút liền đáp ứng: Sơ Hiểu cũng không nhắc tới địa điểm cụ thể, mặc dù kinh thành lớn như vậy, nhưng có thể gặp hay không cũng khó nói.

Đến kinh thành, có mấy người nam nữ tiếp đãi bọn họ, Dao Quang đã thu xếp tốt, để lại một nam tử lạnh miệng chiều cổ hắn, nói cho hắn biết hôm nay trước tiên nên nghỉ ngơi một chút, ngày thứ hai sẽ dẫn hắn đi dạo, rồi vội vàng ra ngoài.

Mộ Niên có chút tò mò với người kia, nam tử cũng cười nói cho Mộ Niên biết hắn gọi là Lục Tử Khanh, Dao Quang hiện tại gặp một chút phiền toái nên hôm nay tạm thời không thể ở cùng hắn (MN), tiếp theo lại cùng hắn (MN) nói về chuyện lý thú ở kinh thành.

Nhưng mà không bao lâu sau Dao Quang liền trở lại, chỉ là là sắc mặt không được tốt lắm, nhìn thấy Mộ Niên chốc lát hoà hoãn lại.

Dao Quang không ra ngoài nữa, trò chuyện với Mộ Niên giết thời gian. Buổi tối cùng Mộ Niên ngủ chung một cái giường, hai người hàn huyên nói chuyện phiếm tới rất trễ.

Dao Quang nói, hôm nay hắn ra cửa, từ rất xa nhìn thấy thân chủ của hắn là Cảnh Tri, sợ bị nàng nhìn thấy nên liền vội vàng trở lại, cũng may là chuyện của hắn đã hoàn thành.

Dao Quang nói, mặc dù hắn gả cho Diệp Cảnh Tri, nhưng hai người hầu như chưa từng gặp mặt, huống chi là là nói chuyện.

Dao Quang nói, hắn không thích hợp với cuộc sống như thế, nếu sớm biết chắc chắn hắn sẽ kiên quyết phản đối hôn sự này.

Dao Quang nói, hắn không cam lòng, hắn không sai.

Dao Quang nói, Mộ Niên, ngươi rất may mắn.

Dao Quang nói, đưa ngọc, ngủ đi.

Giọng nói Dao Quang bình thản, không có bất công phần hận, mà là lạnh nhạt không quan tâm.

Đột nhiên Mộ Niên cảm giác được ánh mắt mình uồn ướt, không biết có phải bởi vì cuộc gặp gỡ của Dao Quang hay là bởi vì câu nói sau cùng của hắn (DQ) làm hắn nhớ tới người nào đó.

Ngày tiếp theo hai người dậy rất sớm, Dao Quang rất thân thiết lôi kéo Mộ Niên ghé qua các tiệm trên đường phố, hai người đi dạo mãi cho đến xế chiều cũng không biết mệt.

Lúc này, hai người đi tới bờ sông, mỗi người trên tay cầm một xâu mứt quả, mặt mày đều nở nụ cười.

“Dao Quang?” Ở phía trước có hai người đang đứng, một người trong đó có vẻ mặt nghiêm túc xen lẫn vài tia phức tạp, khẽ kinh ngạc kêu một tiếng thăm dò.

Hai người này chính là Diệp Cảnh Tri cùng Hạ Húc.

Mộ Niên không biết Cảnh Tri, nhưng hắn nhận ra Hạ húc, nghĩ đến lời Dao Quang đã nói, trong lòng đại khái đoán được mấy phần. Có chút lúng túng, khẽ cúi đầu.

Thân thể Dao Quang không hề dừng lại, giống như các nàng nhận lầm người, không phải đang gọi tặc danh của hắn dẫu Mộ Niên đi tới, mặt không đổi sắc, cứ như vậy lướt qua.

Đi được mấy bước lại nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt của Hạ húc: “Công tử, đồ của ngươi rớt.”

Dao Quang thăm kêu hồng bét, Mộ Niên vô ý thức quay đầu trở lại.

Liên nhìn thấy sắc mặt âm hàn của Cảnh Tri, một khối ngọc lẳng lẳng nằm trong tay nàng.

Đây là vật gia truyền của Diệp gia, lúc hắn gả cho Cảnh Tri chính tay đương gia chủ mẫu Diệp gia tặng cho hắn, đại biểu cho thân phận gia tộc, cũng nhắc nhở hắn phải luôn luôn mang theo trên tay, ban đầu hắn quả thật lúc nào cũng mang, nhưng sau đó lại cảm thấy không có ý nghĩa nên lấy xuống tùy ý đặt ở trên người, ai ngờ nó vào lúc này lại tuột xuống từ.

“Đây không phải là đồ của ta.” Mộ Niên lắc đầu.

Về mặt Dao Quang không thay đổi, “Nếu không phải chúng ta, vậy đi thôi.” Liên kéo Mộ Niên đi.

“Chờ đã, “ Phía sau truyền đến tiếng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của Cảnh Tri, “Công tử không muốn nhìn kỹ một chút sao.”

“Không cần.” Dao Quang lạnh nhạt trả lời, gia tăng cước bộ.

Một đôi tay to bắt được cánh tay của hắn, Dao Quang trừng mắt liếc Cảnh Tri: “Cô nương xin tự trọng, ngài muốn đến gần cũng không nên dùng biện pháp này.”

Về mặt Cảnh Tri càng thêm băng hàn, lực tay không khỏi gia tăng: “Dao Quang.”

Dao Quang bỗng nhiên rút cánh tay ra, một tay vòng qua Mộ Niên, một tay đánh một chưởng đến chỗ Cảnh Tri, Cảnh Tri vô ý thức tránh ra, liền thấy hai người phi thân đi.

Cảnh Tri biết Dao Quang có công phu, nhìn phương hướng bóng lưng biến mất mà ngăn người. Sau đó nghe tiếng người ồn ào, “A ~ có người rơi xuống nước!” Lập tức chạy tới.

Vừa thoát đi, Dao Quang nhanh chóng nói bên tai Mộ Niên: “Mộ Niên, ngươi không cần lo lắng, ở chỗ này đợi đợi ta...ta biết nhiều đường, sẽ lập tức lên về tìm ngươi.” Không đợi Mộ Niên phản ứng, liền phi thân nhảy vào trong nước, không thấy bóng dáng.

Cục diện nhất thời càng thêm hỗn loạn, Mộ Niên bị dòng người chen tới chen lui làm đứng không vững, trong lúc bối rối nghe thấy tiếng nói Y Cẩm, theo phương hướng này nhìn lại, liền thấy bóng dáng mình luôn nhớ thương kia.

Trong lòng vừa mừng vừa sợ, nhưng ngại Cảnh Tri ở cùng nên không dám nhích tới gần, lúc này không biết người nào đẩy hắn một cái, liền ngã nhào.

Chờ hắn nhìn lại lần nữa, mấy người bọn họ đã trở về thuyền. Trong lòng có chút mất mát.

Lúc này có một người toàn thân ướt nhẹp lấy tay sờ sờ mặt hắn, tràn đầy nụ cười, “Ta đã về rồi ~ người mới vừa rồi là thê chủ của ngươi sao?”

Thấy hắn gạt đầu lộ ra vẻ mặt mất mát, lắc đầu cười nói, “Ta cùng ngươi chờ một chút, chờ Diệp Cảnh Tri đi, ngươi vào tìm nàng.”

Mộ Niên lắc đầu, xoa xoa tai đã bị ướt của Dao Quang “Hay là trở về thay quần áo đi.”

“Đưa ngọc, “ Hắn không để ý cười cười, “Chúng ta là người tập võ mới không cần cái này đâu. Tới đây~” Lôi kéo hắn đến gần.

Trong lòng Mộ Niên nôn nóng, Dao Quang lôi kéo hắn nói thật lâu, rốt cục thấy mấy người đi ra, đợi Cảnh Tri, Hạ húc rời đi, Dao Quang dùng ánh mắt khích lệ Mộ Niên, nhìn hắn đi về phía Sơ Hiểu đang một mình đứng ở trên boong thuyền, mới yên tâm xoay người.

Vừa quay đầu lại, liền rơi vào một đôi con ngươi thâm trầm không thấy đáy

Mộ Niên từng bước từng bước đến gần, chỉ cảm giác tiếng tim đập càng lúc càng lớn.

“Sơ hiểu.” Hần thừ hô.

Thân thể người trước mắt cứng đờ, xoay người lại.

Sơ hiểu cảm thấy người trước mặt chôn thật sâu vào trong ngực nàng, mới thỏa mãn hừ hừ, hô hấp ấm áp phả vào cái cổ trắng nõn. Ngửa mặt một chút, cũng rất ấm áp.

Ôm lấy hần thật chặt, nàng cúi đầu cười cười: hôm nay, rốt cục có thể được ngủ một giấc thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mộ Niên thức dậy rất sớm, nhìn thấy vẻ mặt của người đang ngủ trước mặt có cảm giác an tâm khác thường.

Cẩn thận từng li từng tí vươn tay phác họa đường nét khuôn mặt người kia, đôi mi cong cong, gò má trắng nõn, vành môi nhu hòa.

Người nọ khẽ cau mày, khoe miệng nên nụ cười, bắt được ngón tay đang động đậy của hần.

“Không ngủ?” Tiếng nói hơi khàn khàn vì vừa tỉnh ngủ, không khó để nghe ra trong đó có ý cười.

Tối hôm qua hai người nói chuyện phiếm hàn huyên tới rất trễ, Sơ Hiểu nghe Mộ Niên miêu tả kẻ kinh ngạc, có dự cảm trò hay sắp sửa được trình diễn, tâm tình thật tốt, tiếp tục nói mấy chuyện gần đây với Mộ Niên, cuối cùng hai người ôm nhau ngủ.

Lần đầu tiên Mộ Niên tỉnh sớm hơn Sơ Hiểu, hần cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, “Sơ Hiểu, ta tự tiện như vậy, ngươi có tức giận không?”

Cung chịu thối thối lỗ mũi xinh xắn, “Tại sao ta phải như vậy, ta cũng không yên lòng, vốn tính toán đi đón ngươi.” Nếu không phải hần đã tới, nàng nhất định sẽ để cho Ân Trúc hỗ trợ hoàn thành chuyện nơi này.

Mộ Niên thỏa mãn nhích tới gần trong ngực Sơ Hiểu.

Loại hạnh phúc này, hần trước giờ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tâm tình Sơ Hiểu hôm nay rất tốt, đứng ở đại sảnh, trên mặt nàng không che giấu được nụ cười dịu dàng.

Y Cẩm kinh ngạc cảm thán, bạn tốt cuối cùng cũng đã khôi phục bình thường, kể từ khi đi tới kinh thành, sắc mặt bạn tốt dịu dàng này liền kết thành một tảng băng, so sánh với Hạ bộ đầu có khi còn đáng sợ hơn, may là khi tiếp xúc với nàng vẫn có chút tươi cười.

Mà những người khác thì kinh hãi, buổi tối ngày hôm qua thiếu gia Quân Nhã đi tiểu đêm ở tầng chót, trên hành lang nghe thấy âm thanh kỳ quái, bị dọa không nhẹ, đến bây giờ cũng chưa hề đi ra ngoài, nhìn bộ dáng Sơ Hiểu hiện giờ, không phải là nhìn thấy thứ không nên nhìn hay bị trúng tà chứ.

“A. . . Ta nghĩ ta muốn một cái túi nhỏ và một chén cháo.” Một bóng dáng gầy gò lôi kéo Y Cẩm, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là như vậy. Cái biểu tình kia, chết tiệt, ngọt ngào? ! . . . Thật là bội phục hần, lại tới Quân An Huy muốn những thức ăn này.

Hôm nay Sơ Hiểu vẫn muốn làm việc, cho nên nàng lôi Mộ Niên đến, hần ngồi gần như vậy, làm cho nàng rất an tâm.

Y Cẩm kêu Hiểu Hạ đến để hần hỗ trợ chăm sóc một chút, mình thì chạy vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã bung đến một cái khay to lớn ra ngoài.

Mộ Niên sững sờ nhìn bữa sáng phong phú mà Y Cẩm đưa lên, hơi bối rối: “. . . Cái này.” Hần có chút sợ hãi nhìn về phía Sơ Hiểu. Những đồ này nhìn rất quý báu, lúc nàng bung lên hần có nghe thấy khách nhân bàn kề cận nhỏ giọng nói “. . . cháo Quế Vũ Lê Hoa. Hạn chế. Mỗi ngày mười chén.”

“Coi như ta mời ngươi. Chúng ta cũng không phải là người ngoài.” Nếu hần tới, mình cũng đang muốn hỏi một chút tình huống của A Lạc, hần mang hài tử, mình rất không yên tâm.

“A.” Nhìn thấy Sơ Hiểu mỉm cười gật đầu, hần mới yên lòng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, móc ra một túi thơm tinh sảo; “. Đây là A Lạc偷偷 cho ngươi. Hần nói bên trong chứa có An Bình, trợ giúp ngươi ngủ.”

Y Cẩm ngẩn người, nhận lấy, khước miệng nhếch lên, không nói gì.

Tối hôm qua Quân Nhã nằm ngủ, sau khi nghĩ đến hành động bảo vệ Hiểu Hạ của Y Cẩm, trần trọc mãi cũng không an lòng nên dứt khoát nhảy xuống giường chuẩn bị chạy đến phòng của Chi An Huy.

Vừa ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng nói thảm kỳ quái, tầng này vốn chỉ có hai người huynh đệ bọn họ, tại sao có thể có loại âm thanh này.

Hắn nhích tới gần cánh cửa phát ra âm thanh kia, lặng lẽ dán sát vào.

Lúc này tiếng nói thảm dừng lại, hành lang thoáng chốc yên tĩnh trở lại, hắn nghe thấy được tiếng tim mình đập rõ ràng.

Bỗng nhiên cửa mở ra, một khuôn mặt máu chảy đầm đìa lọt vào tầm mắt hắn.

“A!” Quân nhã hét chói tai, ngã đi.

“Éc.” Ân Trúc nhanh chóng tóm lại mặt nạ rơi bên ngoài, không chút thương tiếc đá đá người nằm trên đất, “Này. . . Lại phải đổi chỗ ngủ.” Bước đi về phòng.

Chi An Huy nghe thấy tiếng hét, trong lòng kinh sợ, mở cửa nhìn ra liền thấy Quân Nhã té trên mặt đất.

Ôm hắn trở về phòng, vỗ nhẹ nhẹ hắn để hắn tỉnh lại.

Quân Nhã vừa tỉnh dậy lập tức lao vào trong ngực của hắn run lên bần bật, dù đỡ như thế nào cũng không được.

Bất đắc dĩ xoa nhẹ lưng của hắn, cứ choáng váng qua một đêm như vậy

Buổi sáng hôm sau phí hết công sức hắn mới khôi phục bình thường, kết quả là vừa đi xuống lầu, liền nhìn thấy Y Cẩm mời khách, nam tử đưa túi thơm, Y Cẩm nhận lấy, sau đó là một bộ dáng mờ mịt hạnh phúc.

“Người là người nào!” Quân Nhã khôi phục tinh thần, như lâm đại địch, khí thế hung hăng vọt xuống dưới.

Mộ Niên bị khí thế của hắn dọa sợ hết hồn, tội nghiệp nhìn Sơ Hiểu.

Sơ Hiểu cau mày, nhẹ nhàng dời đi qua.

“Người làm cái gì vậy.” Y Cẩm tức giận không kiên nhẫn nói, đem Mộ Niên che ở phía sau.

Quân Nhã tức giận vô cùng hung tợn nhìn hắn chằm chằm, thoáng cái túm cánh tay của hắn kéo đi.

Mộ Niên không kịp chuẩn bị bất ngờ bị rơi vào trong ngực Sơ Hiểu, mặt hắn đỏ lên nhìn nàng một chút, cúi đầu vào trong ngực nàng .

“Người cái này.” Quân Nhã giống như còn muốn nói điều gì.

“Nhã Nhi ~” Chi An Huy quát ngưng lại.

Không khí bỗng chốc lạnh xuống, mọi người đều bị khí thế cường đại của người nào đó phát ra làm ngệt thở, có quý tộc đứng dậy rời đi, hận không thể cứ như thế biến mất, có kiếm khách khăn trương đặt tay lên trường kiếm bên hông, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

“Sơ. Sơ Hiểu, người.” Y Cẩm nhìn Sơ Hiểu sợ hết hồn, đây mới thật sự là bằng hữu dịu dàng nàng mà nàng quen biết từ trước đến giờ sao.

Mặt Sơ Hiểu không thay đổi yên tĩnh nhìn về mặt của Quân Nhã một lát đỏ lên, một lát lại tái nhợt, âm thầm làm một quyết định.

“Sơ Hiểu ~” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đụng vào gương mặt của nàng, tiếng nói có chút ít không xác định.

“Chúng ta, lên đi” Nàng dịu dàng cười cười với hắn, cầm tay của hắn, nhẹ nhàng dẫn đường.

Cuối cùng cục diện cũng dịu xuống, mấy khách quan lau mồ hôi âm thầm quyết định không bao giờ ... muốn tới địa phương này nữa, ngay cả hộ vệ bình thường cũng có khí thế từ trước đến nay chưa từng thấy, các nàng cũng không muốn tự nhiên nạp mạng.

“Không sao chứ?” Hắn nhìn nàng, mỉm cười, hết sức yên tâm.

Nàng cười nhẹ với hắn, nhẹ nhàng gạt đầu, như không có người nào đi tới phía gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

“Cái gì?” Y Cẩm nhìn Sơ Hiểu, “Ngươi thật sự nghiêm túc?”

Sơ Hiểu gật đầu, có chút buồn cười nhìn Mộ Niên lúng túng ngồi bên cạnh, vỗ về hấn.

“Ai ~” Y Cẩm than thở, “Ta đã biết, lúc trước ngươi cưới phu đã từng nói qua với ta muốn từ bỏ công việc, ta còn tưởng rằng ngươi thay đổi chủ ý. . . .”

Sơ Hiểu sững sờ khi nghe xong lời này, ở trong trí nhớ của nàng không có những thứ này.

Nàng nhú mày, thân thể này giống như thiếu hụt một phần trí nhớ, lúc trước nàng không có để ý nhưng bây giờ nhắc tới... thì cần phải cẩn thận một chút, dù sao lúc mình vừa đến thì thân thể này đã từ vong.

Đây không phải từ vong bình thường, có thể là do người gây ra.

Người không phạm ta ta không phạm người, chuyện nàng muốn làm nhất bây giờ tất nhiên là cùng sống một cuộc sống bình thường với Mộ Niên.

Bỗng nhiên Y Cẩm cười cười: “Thật ra thì như vậy cũng tốt. . . . Chỉ là ngươi và Cảnh Tri đều đi, để lại ta một như vậy thật quá thiếu tâm ý ~”

“Cảnh Tri?” Khẽ nhiều mi nhưng lại cười cười.

Y Cẩm than thở, “Ta đi đây, nếu không một chút nữa người nam nhân kia lại nói này nói nọ. . . .” Nàng nhẹ nhàng tránh ra.

Sơ Hiểu quay đầu lại thì nhìn thấy Mộ Niên hơi né tránh ánh mắt của mình, khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng nắm lấy đầu vai hấn, giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Mộ Niên, ta biết ý nghĩ của chàng, đây là điều mà ta muốn, có lẽ ta làm ra quyết định này là bởi vì chàng, nhưng chàng không nên cảm thấy vì mình nên làm ảnh hưởng tới ta bởi vì chúng ta là người một nhà.” Nàng không muốn hấn bị thương tổn hay suy nghĩ nhiều.

Mộ Niên nhìn cái bóng trong suốt của mình trong mắt Sơ Hiểu, khóe miệng hơi giương cao, tựa vào trong ngực của nàng.

“Ừ ~” Cho dù sau này có thể sẽ bị thương, nhưng bây giờ hấn quyết định lựa chọn tin tưởng.

“Ừm ~” Bỗng nhiên tránh khỏi nàng, Mộ Niên lấy ra một túi thơm nho nhỏ màu tím, đỏ mặt nói, “Cái này... là ta làm cho nàng.”

Trong mắt Sơ hiểu tràn đầy nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve hình vẽ tinh xảo trên túi thơm: “Đây là hoa gì?”

“Trái cam màu xanh biếc, bông hoa bình an. . . .” (Câu này mình không chắc chắn dịch như vậy có đúng không nữa) Mặt Mộ Niên mặt ửng hồng lấp ló nói.

. Thật ra thì còn có nghĩa là con cháu thành đàn.

“Nếu vậy. Ta giúp nàng.” Sơ Hiểu đưa lại cho hấn.

Hấn không nói chuyện, đem túi thơm đeo ở bên hông của nàng, lúc nhìn thấy thất lưng của nàng thì hơi ngẩn người, cúi đầu che dấu đi khuôn mặt đỏ hồng, ngón tay linh hoạt làm một động tác xinh đẹp.

Ta muốn đem chàng bọc lại bên cạnh ta, không bao giờ rời xa, điều này sẽ không phải là hy vọng xa vời nữa.

Sơ Hiểu yên lặng nhìn ngón tay khéo léo của Mộ Niên, giống như thấy toàn bộ thế giới.

“A, có chuyện gì?” Một tay Sơ Hiểu xách bộ đồ, một tay nắm Mộ Niên, như cười như không nhìn Y Cẩm đưa tiễn.

Y Cẩm bày ra một bộ dạng khổ sở, “Cho dù như vậy, người nữ lòng nào để lại một mình ta đối phó với mấy người này ~” Ta buồn bực, ta cào tường.

Về mặt Sơ Hiểu không thay đổi, nhiều mi: “Thỉnh thoảng sẽ đến.” Không chút do dự xoay người.

“Ai.” Có người nào đó nhẹ nhàng thở dài.

“Nếu như là bởi vì Quân Nhã, ta thay hấn nói lời xin lỗi.” Chi An Huy đứng ở phía sau nàng nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Sơ Hiểu giống như không nghe thấy, đem bao quần áo để trên vai.

“Ta hi vọng người có thể ở lại.” Hấn lại nói, tiếng nói bình thản có chứa một ít mong đợi.

Tay Mộ Niên khẽ run lên, nắm thật chặt tay nàng. Sơ Hiểu cúi đầu nhìn bàn tay của hai người đan vào nhau, nhẹ nhàng cười cười, một cái tay khác vươn lướt nhẹ qua Mộ Niên.

Hai người cứ biến mất trong tầm mắt như vậy, Y Cẩm cũng đi vào, chỉ để lại một người, nhìn xa xa, vừa trống vắng vừa buồn bã.

. Cứ như vậy đã đi rồi sao.

“Chúng ta về nhà nhé?” Tiếng nói của Sơ Hiểu lộ ra một chút vui vẻ.

“Ồ,“ Mộ Niên hơi kinh ngạc, “Không đi đường thủy sao?”

“Đúng vậy,“ Sơ Hiểu giải thích, “Dù sao chúng ta cũng không gấp, đoạn đường này có thể du ngoạn một phen.”

“Được,“ Âm thanh của Mộ Niên kiên định, “Nàng đi đâu ta cũng sẽ đi theo nàng.”

Sơ Hiểu nghiêng đầu nhìn mặt hấn, cười nghĩ, Mộ Niên giống như càng ngày càng thân cận mình, bất kể là thân thể hay trái tim.

Bốn bề kinh thành là những ngọn núi hiểm trở, đây cũng chính là nguyên nhân mà tòa thành trì này trở thành kinh thành.

Sơ Hiểu nghĩ đến tình trạng cơ thể của Mộ Niên thì quyết định qua đêm ở trên núi.

Sơ Hiểu rất có kinh nghiệm ở phương diện này, không lâu sau đã tìm được một mảnh đất trống bằng phẳng để nhóm lửa.

Trong bao quần áo có lương khô, nên nàng không đi tìm thức ăn trong rừng, thực ra là vì nàng không yên lòng để lại một mình hấn.

Nhìn cái miệng nhỏ của Mộ Niên đang gặm lương khô, nàng cảm thấy thỏa mãn.

Đã ngoại vào ban đêm thời tiết có chút lạnh, Sơ Hiểu lấy một cái áo khoác từ trong bao quần áo khoác lên người Mộ Niên, để hấn tìm một tư thế dễ chịu tựa vào trong ngực mình.

Hai người nói chuyện.

“Sơ Hiểu thường đã ngoại qua đêm sao?” Mộ Niên chớp đôi mắt to xinh đẹp, tò mò hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” Khép lại y phục đã trượt xuống, lau đi một hạt cơm còn dính trên khóe miệng hấn.

Cho dù là quá khứ hay hiện tại, mình giống như rất quen thuộc với cuộc sống hiện tại.

“Chàng thì sao? Ta cảm thấy người cũng quen thuộc với những chuyện như vậy.” Sơ Hiểu nhẹ nhàng hỏi.

Bất kể là lên núi, nhặt nhánh cây, nhóm lửa hay là cái gì khác, động tác của hấn đều biểu thị hấn rất quen thuộc với dã ngoại.

“Ừ,“ Hấn hơi yên lặng, nở nụ cười nói, “ Khi còn bé ta thường hái một ít rau dại hoặc là dược liệu ở trên núi.”

Nàng yêu thương đem cảm nhẹ nhàng đặt ở trên vai của hấn, không nói gì, trong lòng bọn họ đều biết rõ, vậy nên tuyệt đối sẽ không bao giờ nhắc lại những chuyện không tốt đẹp đó nữa.

“Không sao cả, đều đã qua” Hấn tựa vào ngực ấm áp của nàng, híp híp mắt.

“Đúng vậy, đều đã qua” Cùng lắm chỉ là mây khói.

Mộ Niên nằm trong ngực Sơ Hiểu, hô hấp nhẹ nhàng, giống như một con mèo nhỏ dịu ngoan.

Trong rừng cây lặng lẽ, chỉ có tiếng gió nhẹ lướt qua lá cây.

Sơ Hiểu tựa vào cái cây bên cạnh, một tay vòng qua Mộ Niên, một tay khác tùy ý khoác lên trên đầu gối, giống như ngủ thiếp đi.

Lông mày vừa động, một mảnh lá cây từ trong tay của nàng bay vút ra, biến mất ở trong bóng râm rất xa, sau đó lập tức nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nàng hoàn toàn không thèm để ý, vuốt vuốt tóc của mình, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục yên lặng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Mộ Niên vừa mở mắt ra đã phát hiện mình đang tựa trên đùi Sơ Hiểu, tay nàng nhẹ nhàng ngọt ngào khoác lên bên cạnh vai hắn.

Sơ Hiểu yên tĩnh dựa vào cây, vẻ mặt nhu hòa.

Hắn không nhịn được đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nàng, phác họa nhiệt độ quen thuộc.

Khóe miệng của nàng lặng lẽ nhếch lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Chàng đang làm gì đó.” Nàng bắt lại ngón tay không yên ổn của hắn, ánh mắt lóe ra ánh sáng nhạt.

“Ừm, nhìn ngươi,” Hắn cũng không kiêng kỵ, con ngươi sáng ngời nhìn thẳng tắp vào mắt của nàng, “Ngươi lớn lên thật đẹp mắt.”

Gò má Sơ Hiểu hơi ửng đỏ, nghiêng đầu, không tự nhiên lấy tay vuốt vuốt tóc.

Mộ Niên bò lên người nàng, nằm ở trước ngực của nàng cười trộm.

Hắn biết rõ nàng mặc dù luôn chiếm tiện nghi của hắn, nhưng mà hắn rất thích xem bộ dạng luống cuống của nàng, thật ra thì nàng là một người rất thanh khiết, chỉ cần hắn thật sự động một tí thôi thì nàng sẽ xong ngay.

Sơ hiểu âm thầm chửi mình thật đáng thất vọng, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy âm thanh của vũ khí sắt bén xẹt qua, nâng cao cảnh giác.

Nhẹ nhàng quay đầu, dựa sát vào bên tai Mộ Niên: “Có người tới, chúng ta lên cây.” Vừa nói vừa tung người nhảy lên cây.

Mộ Niên ngồi trên đùi Sơ Hiểu, hai chân bay lên không, một tay có chút căng thẳng kéo vạt áo của nàng.

Sơ Hiểu dựa vào cây, ôm vòng quanh hắn, nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới.

Phút chốc liền nhìn thấy có châm nhỏ màu bạc lập lờ bay qua cắm vào một cái cây không xa, vị trí miệng châm có bốc lên một ít khói trắng, xem ra là có độc.

Sau đó có một bóng đen từ trong rừng lướt đi, ném bay thanh trường kiếm ra phía sau, người nọ dừng ở chỗ đó, thân hình lung lay giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Kế tiếp cũng không có người nào khác xuất hiện, xem ra người kia đã giải quyết hết toàn bộ mọi người.

Trông thấy hình dạng thân thể lắc lư của người nọ, Mộ Niên thở nhẹ một tiếng.

Người nọ cảnh giác nhìn hai người, vừa thấy hai người bọn họ, người nọ giống như kinh hãi hoảng sợ, lại thêm vết thương bị kéo căng, cuối cùng thể lực không thể chống đỡ mà ngã xuống.

Sơ hiểu nhú nhú mày, “Chúng ta đi thôi.” Bản chất của nàng là một người lãnh tình, sẽ không quan tâm đến những chuyện hoặc những người không liên quan đến mình.

“Sơ Hiểu.” Mộ Niên lộ ra ánh mắt tội nghiệp, kéo kéo tay áo của nàng, “Thật đáng thương.”

Cau mày, nhìn người té trên mặt đất một chút, hơi do dự, trực giác của nàng cảm thấy sau này người nọ có thể sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết cho nàng.

Nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Mộ Niên, bất đắc dĩ than thở, ôm lấy hắn, nhảy xuống.

Mùi máu tanh tràn ngập chớp mũi, đôi mắt Sơ Hiểu hơi co rúm lại.

Đến gần bóng đen kia, cau mày. Nàng nhạy cảm phát hiện máu của người nọ hỗn tạp với một loại mùi vị kỳ quái.

Loại mùi này cũng không xa lạ, nàng đã từng ngửi được trên người Ân Trúc lúc bị thương, nhưng lúc ấy nàng cũng không hề để ý.

Nhưng mà rất rõ ràng. Đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

Như vậy, khả năng duy nhất còn lại, người khiến cho bọn hắn bị thương là cùng một nhóm người.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ về vấn đề thân phận của Ân Trúc, quá khứ cũng vậy và hiện tại cũng vậy, có lẽ bởi vì nàng chẳng hề để ý những vấn đề như vậy.

“Chúng ta trở về thành mua hai con ngựa, còn có thuốc trị thương nữa, rồi trở về , được chứ?” Hoi nghiêng đầu thấp giọng hỏi.

Nếu khi các nàng trở lại, người này vẫn còn ở chỗ này thì nàng sẽ cứu hắn một mạng, tất nhiên nàng hi vọng trước khi các nàng trở lại người nọ sẽ biết điều mà rời khỏi hoặc là cứ đi đòi nhà ma cũng tốt, tiết kiệm phiền toái.

Mộ Niên gật đầu, mặc dù có chút không yên lòng với người nọ nhưng giọng nói vẫn kiên định: “Tốt.”

Mặc dù nói là đi mua thuốc, nhưng thật ra Sơ Hiểu chỉ là lấy cớ thôi. Nàng chán ghét những việc vụn vặt không quan hệ tới mình, lại vì người khác mua thuốc trị thương như vậy, phải biết rằng thời gian kéo dài đối với người bị thương cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Lộ trình từ cánh rừng đến thành trấn không quá xa, hai người đi một canh giờ đã vào trong thành.

Hai người đi xung quanh thành đã xong vòng thứ ba, thấy Sơ Hiểu chuẩn bị tiếp tục vòng lần thứ tư, Mộ Niên rốt cục không nhịn được, nhẹ nhàng động vào vạt áo nàng.

“Sơ Hiểu.” Tiếng nói của hắn thật nhỏ, ánh mắt trong trẻo.

Sơ Hiểu nghiêng đầu, nhìn đôi mắt nghiêm túc của hắn, cảm giác thấy hắn nắm tay mình thật chặt, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chúng ta đi bốc thuốc. . . .

”
Mộ Niên bày ra vẻ mặt “Ta biết ngươi là tốt nhất mà” cười cười với nàng, chủ động lôi kéo nàng đi tới tiệm thuốc.

Nàng bị nụ cười sáng rực rỡ của hắn làm ngẩn ra một chút: xong rồi, bản thân mình lúc này đã hoàn toàn thua hắn.

Ban đầu Sơ hiểu vốn định mua hai con ngựa, nhưng nghĩ đến Mộ Niên không biết cưỡi ngựa, hơn nữa để cho người bị thương cỡi ngựa cũng không quá thích hợp, vừa đúng lúc gặp một đội buôn bán xe ngựa, lập tức thương lượng mua một chiếc.

Đối phương thấy hai người có ý muốn mua, mình lại nóng lòng muốn bán hàng, nên sảng khoái đáp ứng cuộc trao đổi này.

Chiếc xe này coi như cũng không tệ, giá tiền cũng hợp lý. Sơ Hiểu cẩn thận kiểm tra buồng xe một chút , tạm thời hài lòng.

Quay đầu lại nhìn Mộ Niên đang muốn vuốt ve đầu ngựa lại bị bộ dạng phun khí nhe răng của con ngựa làm cho sợ đến mức rút tay trở về.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang nàng, vẻ mặt có chút ủy khuất, bả vai chán nản đứng thẳng.

Lúc này này nàng dường như mơ hồ nhìn thấy trên đầu của hắn có một đôi tai dài màu trắng hơi rung nhẹ.

“Xi --” Nàng cười, từ trong lòng ngực móc ra mấy viên kẹo, kéo tay hắn qua, bỏ vào lòng bàn tay của hắn: “Đưa cho nó ăn a.”

Mộ Niên nhận lấy, nhìn kẹo trong tay, hơi do dự, vừa lột ra giấy gói kẹo, vừa sợ hãi đưa tới.

Thấy hắn lại một lần nữa đưa tay qua, ánh mắt con ngựa có chút ít khinh thường, quan sát một phen sau đó đưa lỗ mũi mềm mại về phía kẹo trong tay hắn, bỗng nhiên vươn ra cái lưỡi thật dài liếm kẹo vào trong miệng, vẻ mặt nhìn giống như có chút hả hê.

Mộ Niên ngây người, giống như không kịp phản ứng với xúc cảm mềm nhũn mà ảm áp.

“Ừm” Hắn nhẹ phát ra âm thanh thỏa mãn, nhưng ngay sau cười mở ra bàn tay ướt nhẹp với Sơ Hiểu, giống như trẻ nhỏ muốn phản thưởng từ trường bối.

Đầu Sơ Hiểu đầy vạch đen, nắm tay của hắn dùng gắm lựa chà lau sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn thấy mặt hắn lộ vẻ tiếc nuối, rất có cảm giác vô lực.

Ngồi lên rồi xe ngựa, khẽ nghiêng đầu: “Muốn ngồi phía trước hay là phía sau?”

Mộ Niên nhìn buồng xe một chút, lại nhìn cánh tay đưa về phía hắn làm hình dáng mời một chút, ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên tia sáng mong đợi: “Có thể sao?”

Nàng cười mà không nói, cầm cổ tay của hắn, hơi dùng sức.

“A.” Theo âm thanh hắn kinh hô, trong nháy mắt đã rơi vào bên người nàng.

Dường như đụng phải cánh tay của hắn, Sơ Hiểu nhẹ nhàng vuốt vuốt.

“Tại sao.” Lời còn chưa nói hết, vẻ mặt Sơ Hiểu liền lạnh xuống.

. Vị trí kia.

“Có phải là Quân Nhã lần đó.” Câu nàng dùng chính là câu khẳng định.

Nàng không dùng quá nhiều sức, nhưng hấn dường như lại rất đau.

“A. Là ta không cẩn thận đụng phải.” Ánh mắt không quen nói láo hơi lóe lên. Hấn vốn định không nói cho nàng.

Loại trình độ đả thương này mình sớm đã quen, có lẽ gần đây cuộc sống của mình trôi qua quá an nhàn, chỉ đụng nhẹ một chút cũng cảm thấy đau rát. Cho dù phải trải qua vết thương nghiêm trọng hơn sắc mặt của hấn cũng không thay đổi mà chịu đựng.

. Thói quen, thật sự là một chuyện đáng sợ.

Thật không dám tưởng tượng nếu có một ngày mình mất đi hết thấy, không biết làm sao mình có thể vượt qua.

Có lẽ, đến lúc đó, tất cả đều kết thúc.

Sơ Hiểu thấy vẻ mặt của hấn chuyển sang đau thường liền biết hấn lại đang nghĩ đến những chuyện kia.

Kéo hấn lại gần hơn, để hấn tựa nửa người trên người nàng. Nàng nhìn chăm chú vào phía trước, một tay nắm dây cương, một tay giơ lên vỗ vỗ hấn: “Bây giờ không được, chờ đến lúc sau khi đến khách điểm ta sẽ giúp ngươi xem một chút.”

Lời của nàng kéo hấn về thực tế, hấn có chút xấu hổ, len lén nhìn gò má của nàng, lặng lẽ xê dịch ra xa.

Nét mặt của nàng nghiêm túc kéo hấn trở lại, mắt nhìn thẳng phía trước.

Thuận tiện chỉnh lại búi tóc của hấn bị nàng làm méo: “Đừng động đây, cẩn thận té xuống.”

Nhẹ nhàng nằm ở trên đùi của nàng, hô hấp đều đều, hấn là ngủ thiếp đi.

Nàng yên lặng mặc y phục vào, vuốt nhẹ bên má rú xuống vài sợi tóc rối của hấn, vẻ mặt có một chút đau, một chút tiếc.

“Rốt cuộc phải như thế nào mới có thể làm cho ngươi cảm thấy an tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngoại Truyện Sơ Hiểu Mộ Niên

Cái tên Mộ Niên của hấn không có ý nghĩa đặc biệt gì, chẳng qua chỉ là thời gian ra đời của hấn.

Bởi vì là bé trai nên kết quả tất nhiên là không được sủng ái. Huống chi gia cảnh của hấn không được tính là tốt, lúc đầu mọi người trong nhà rất kỳ vọng, sau đó lại rơi vào thất vọng, vậy nên đem oán niệm phát tiết trên người hấn.

Nghe nói năm ấy Mộ Niên ra đời, mẹ ruột của hấn là Tần Tô đi lên núi đón củi, trên đường về nhà vì hụt chân mà bị thương, thật vất vả mới kéo được cái chân bị thương trở về nhà, vừa đẩy cửa ra đã thấy có người ôm một đứa trẻ sơ sinh khóc nỉ non nghênh đón nàng.

Lúc đó nàng ta rất ngạc nhiên, khi nhìn kĩ lại thì giống như bị sét đánh thẳng vào, miệng mấp máy không nói được một lời, hai tai vù vù, mắt nhìn về phía trước hơi ngửa đầu, hôn mê bất tỉnh.

Nam hài, thật sự là là một nam hài.

Ba ngày trôi qua.

Khi nàng ta mở mắt ra một lần nữa, nhìn phu lang hai mắt rung rung đầm đìa nước mắt.

Tần Tô phiền não nhắm hai mắt lại, phát phát tay với Tần thị, ý bảo hấn đi ra ngoài. Một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng cửa khẽ khép lại.

Vợ chồng hai người không nói chuyện với nhau trong ba tháng. Cho đến lúc Tần thị lại có bầu Tần Tô mới có chút tươi cười với hấn.

Tần Tô chẳng bao giờ chủ động nói chuyện với Mộ Niên, trong nhà chỉ có phụ thân thỉnh thoảng sẽ chăm sóc hấn một tí. Dĩ nhiên sau khi sinh muội muội, lực chú ý của mọi người cũng dần chuyển đến trên người muội muội.

Mộ Niên cảm thấy hấn giống như một người ngoài cuộc.

Nhìn bọn họ ấm áp, hấn cảm thấy trong lòng có chút khổ sở.

Mẫu thân và phụ thân đối xử với muội muội rất tốt, nhưng cho dù hấn có cố gắng làm tốt tất cả việc nhà, bọn họ vẫn chỉ lạnh nhạt với hấn.

Những công việc bận thiêu trong nhà đều để cho hấn làm, khi đó hấn chỉ là một hài tử năm sáu tuổi, mà muội muội lại có thể ngồi ở trên giường nhỏ ấm áp ăn xôi mút quả mẫu thân mang về từ trong thành.

Hấn không hiểu tại sao lại như vậy. Hấn vẫn khẳng khái cho rằng thật ra phụ mẫu lạnh nhạt với hấn là bởi vì hấn biểu hiện kém cỏi.

Đĩ nhiên sau này, hấn phát hiện mình đã sai rồi.

Ngày đó, một mình hấn ở nhà, mẫu thân vẫn còn đang ở bên ngoài làm việc, phụ thân thì ra ngoài tìm kiếm muội muội, vẫn chưa về nhà.

Khí trời lúc gần tối thật không tốt, hấn núp ở trên cái giường lạnh như băng. Chấn thô sáp, hấn không thể cảm giác được một tia ấm áp.

Hấn nghe thấy tiếng gió vù vù bên ngoài, thỉnh thoảng còn có nhánh cây đập vào trên tường của căn phòng phát ra âm thanh rạn nứt.

Hấn thậm chí có chút lo lắng phòng nhỏ trong một lát nữa sẽ sập xuống, chôn hấn thật sâu trong lòng đất, không thể cử động, không thể hô hấp.

Hấn cắn răng cố chịu đựng, không để cho mình phát ra tiếng khóc.

Không biết đã qua bao lâu, trong ánh trăng mờ hấn nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Tần tỷ, Tần tỷ” Là tiếng của Nguru thăm ở bên cạnh.

Hấn vội vàng đi mở cửa.

Nguru thăm vừa thấy hấn trong mắt lóe lên một tia chán ghét, lại nói: “Ngũ Nguyệt vẫn chưa trở lại, nghe nói bọn hấn bị vây ở trong núi rồi, ngươi và mẹ ngươi sớm đi tìm một chút, nếu tối chậm thì sợ đã không kịp.” Hấn hà hơi, có rúm lại, vội vàng chạy vào nhà.

Mộ Niên nghe xong đầu óc có chút bối rối, vội vàng phủ thêm một áo bông nhỏ cũ rách, đi tới núi.

Cứ đi thẳng không có mục đích như vậy, Mộ Niên cũng không biết hấn rốt cuộc đã đi bao lâu rồi, hấn gọi tên muội muội, tiếng vang bị bão tuyết bao phủ.

Hấn cảm thấy mình có thể sẽ chết.

Thời điểm thân thể hấn sắp cứng ngắc rốt cục nghe thấy được một tiếng khóc vụn vặt, hấn vội vàng đi tới hướng có âm thanh kia, bước chân đã không nghe theo sai khiến của hấn.

Hấn nhìn thấy nơi phát ra tiếng khóc có một bóng dáng nhỏ nhỏ màu hồng, đang cuộn tròn lại.

Ngũ Nguyệt thấy Mộ Niên thì khóc đến lớn tiếng hơn, nước mắt lướt qua gương mặt kết thành vụn băng.

Mộ Niên đi tới ôm muội muội vào trong ngực, do dự một chút vẫn quyết định đem áo bông khoác lên trên lưng Ngũ Nguyệt, trời nằng thật chặt.

Đeo muội muội trên lưng, tầm mắt mịt mù, hấn đã không thể phân rõ phương hướng được nữa, dưới chân đã không còn cảm giác được tuyết lạnh như băng.

Đi thẳng, đi thẳng.

Mệt mỏi quá, thật đói, lạnh quá.

Hấn khóc, hấn cứ nghĩ rằng mình sẽ chết.

Rốt cục, hấn lăn xuống sườn núi, lơ mơ nhìn thấy đá vụn phía trước, hấn vô ý thức bảo hộ muội muội ở trong ngực.

Cảm thấy một tia ấm áp, nước mắt chảy xuống bị kết băng.

Khi mở mắt ra một lần nữa hấn phát hiện mình đang nằm ở trong phòng chứa củi.

Ánh mắt hấn trống rỗng nhìn nóc nhà, có chút thoải mái lại có chút chua xót.

Vịn vào tường cố gắng đứng lên, chân trái xuất hiện một trận đau nhói.

Ngồi xổm xuống, hơi run tay kéo giày xuống, hần nhìn thấy mắt cá chân mình máu chảy đầm đìa.

Cuối cùng không nhịn được ôm lấy đầu gối khóc rống lên.

Lại một mùa thu, có mấy nữ nhân ngồi hóng gió trong sân.

“Ai, năm nay thu hoạch càng ngày càng kém, nên làm sao bây giờ.” Có người than thở.

“Lão Nguru, người đừng kích thích chúng ta, người nhìn Tiểu Nguru nhà người thân thể cường tráng, người lo lắng cái gì.”

“Đừng nói nữa, Bạch càng trưởng thành thân thể càng tốt, ngày ngày chạy lung tung theo đứa bé nhà Tân tỷ.”

“A. Ngũ Nguyệt. Đứa bé kia lớn lên rất tốt, lại thông minh. Không như người quê kia, thật sự là một tai họa.”

Tiếng nói thấp xuống cũng có một tia áy náy, “Ai, chớ nói, chân của đứa bé kia bị như vậy cũng là vì năm ấy lên núi tìm Ngũ Nguyệt mà rơi xuống.”

Giống như cũng có chút áy náy, “Đúng thế, nghe nói mùa đông lạnh vừa rồi không kịp thời xử lý, cuối cùng hài tử kia cũng thành người quê. Trông như vậy, làm sao sau này có thể gả đi ra ngoài. Hàng lỗ vốn a.”

“. Hần có thể làm công việc bán thiu hay việc cực nhọc. Ăn đòn cũng không lên tiếng. Nếu thân thể to con một chút thì tốt.”

“Thế nào, nếu người vẫn muốn cho tiểu tử nhà người xách về làm ấm giường. Thì giảm bớt tiền.”

“.”

Thân ảnh gầy gò ở bên hàng rào dừng lại chốc lát liền biến mất.

Cái lưng hơi cong còn có vẻ mặt thuận theo cúi thấp xuống, không nhìn ra một tia thống khổ hay oán giận.

. Điều đó, đã trở thành thói quen.

Mười mười đã mười lăm tuổi, đã đến tuổi cưới phụ, vì thế cha mẹ bận bịu tứ phía, hỏi thăm chung quanh có gia đình nào thích hợp không.

Mà hần, chỉ cần làm tốt hết thảy việc nhà là được.

Mẫu thân vốn hy vọng có thể tìm được người lấy hần, có thể kiếm được mấy đồng cũng tốt, để hần lại cũng chỉ thêm tốn tiền, nhìn phiền lòng. Mọi người vừa thấy thân thể nhỏ nhỏ với cái chân khập khiễng của hần liền lộ ra vẻ mặt miệt thị rồi rời đi.

Mỗi lần sau khi mẫu thân cười làm lành đưa các nàng rời đi, lại nhốt hần trong phòng chứa củi hung hăng đánh một trận.

Hần khẽ ôm hai cánh tay, mặt mày thuận theo không nhìn ra một tia cảm xúc, thật giống như một người chết.

Khi nhìn thấy bộ dáng này mẫu thân nhỏ một ngụm nước bọt hùng hùng hổ hổ rời đi.

. Ít nhất, các nàng cũng không bán đi mình, như vậy đã rất may mắn rồi.

Thế nhưng rất nhanh sau đó mẫu thân đã kéo hần tới chợ nô lệ bán mất.

Hần núp trong đám người nhìn vẻ mặt cười xòa của mẫu thân và phụ thân, vốn tưởng rằng tâm đã lạnh nhưng lại một lần nữa đau nhức âm ỷ.

. Hần khóc.

Tất cả mọi người đều không thích hần, bởi vì hần là tai họa do mọi người kể lại, kể cả những người bị bán đi cũng như thế khi ở chung một chỗ với hần, sợ ở cùng một chỗ với hần sẽ bị nhiễm điềm xấu, bị bán cho gia đình không tốt.

Nha công thấy hần làm việc nhà rất linh hoạt nên để hần bụng trà đưa nước theo ở phía sau.

Cho đến một ngày trong nha môn phái người đi tìm nha công rồi phân phó cái gì đó, còn đứt mấy thỏi vàng vào tay nha công, nha công mới mang tới mấy nam tử thật tốt, rửa mặt một phen rồi lên đường.

Sợ hần đụng phải khách cũ, nha công phân phó hần tắm rửa, làm sạch thân thể.

Hần chỉ cần phục tùng, đứng ở phía sau hầu hạ là tốt rồi.

Nghe nói đây là một trong tứ bộ nổi danh ở trấn trên, nam tử đồng hành ăn mặc một phen thật tốt, mong đợi có thể rời khỏi cuộc sống lo lắng đề phòng này.

Nha công gõ cửa, không lâu sau đã có người trả lời.

Thanh âm trong veo rất dễ nghe, giống như không phải là bộ khoái trải qua mưa gió mà là thư sinh ôn nhuận như ngọc.

Nghe xong lời nói của nha công, nữ tử khéo léo bày tỏ sự cự tuyệt.

Thanh âm mềm mỏng làm cho người ta có ảo giác giống như nàng không phải đang cự tuyệt.

Nha công thấy vậy thì giận dữ cho rằng nàng không biết phân biệt tốt xấu, dù sao hấn cũng là nhân vật có mặt mũi ở trần trên.

Mộ Niên cảm giác thấy lòng mình nảy lên một cái rồi lại cười khỏ, quả nhiên bản thân hấn đã hy vọng quá xa vời.

Bỗng nhiên nha công đẩy hấn về phía trước, bước chân hấn không ổn định đụng vào trong ngực nàng.

Rất bền chắc, cũng thật ấm áp.

Khẽ ngừng đầu quan sát, chớp mũi tràn ngập hương thơm nhàn nhạt, hấn nhìn thấy một đôi mắt hơi bất đắc dĩ mà ôn nhuận.

. Lần này, hấn có thể ở lại sao?

Tại hẻm nhỏ trống vắng có một cô gái mảnh khảnh đi một mình.

Ánh sáng đèn đường hơi ố vàng làm cho bầu không khí càng thêm âm u, bên cạnh là đồng rác rưởi bị ném lung tung, và một cây đàn ghi-ta cũ màu đỏ thẫm.

Đầu hẻm xuất hiện một vài gã đàn ông say rượu, cười quỷ quái gần gần, “Em gái, tại sao trẻ như vậy lại một mình ở đây, để anh đây giúp đỡ em.”

Cô gái dừng bước, bả vai giống như hơi run, nhẹ nhàng nghiêng đầu.

Đôi mắt ẩn trong bóng tối mắt hiện lên một chút ánh sáng, đó là một đôi con ngươi màu đỏ tươi.

Dạ hắc phong cao[1], rất thích hợp để giết người phóng hỏa.

[1] ban đêm gió lớn

Yên tĩnh, yên tĩnh quý dị.

Không tới mấy phút đồng hồ cô gái đã đi ra ngoài, tuyết trắng mềm nhẹ lướt theo bước chân của cô, thoát nhìn rất thực nữ.

“Theo cảnh sát điều tra, người chết có thân phận là ***, đã từng phạm tội, khắp đầu đều bị vũ khí sắc bén cắt đứt, ra tay tàn nhẫn, bước đầu nhận định là ân oán bang phái. Xin nhắc nhở người dân không nên một mình ra cửa vào ban đêm, các ban ngành liên quan gia tăng tuần tra, chú ý an toàn.”

“Lạch cạch.” Tắt TV.

Nhẹ nhàng lấy ra một đồng kem, bỏ vào trong miệng.

“Uhm.” Cô gái hừ nhẹ thỏa mãn, bộ dáng rất thích ý.

Vài năm sau

Bây giờ Sơ Hiểu là một giáo viên đại học, đối với cuộc sống đơn giản nhưng nhàn nhã của mình, cô cảm thấy rất hài lòng.

Chương trình học của cô không nhiều lắm, có thể làm nhiều chuyện có cảm giác hứng thú.

Đồng nghiệp và học sinh đều nói cô rất dịu dàng, có người nói, nụ cười của cô dường như cất dấu ma lực, làm cho người khác không nhận được tín nhiệm cùng lệ thuộc vào.

Về phần sự thực như thế nào, chúng ta tạm thời không cần đề ý kỹ đến nó.

“Cô Lâm.” Mọi người liếc mắt, mỉm cười. Cứ tưởng rằng nữ sinh cao trung thì ra đã là giáo viên.

Sơ Hiểu vốn đang đi dạo ở siêu thị, nghe thấy âm thanh nên quay đầu, cười đáp lại, “Chào cậu.” Cô không nhớ được nhiều người lắm.

“Hi hi, cô Lâm em là *** lớp ***, cô có thể không nhớ rõ em, nhưng bài giảng về cấu tạo có thể con người của cô để lại ấn tượng thật sâu cho người khác.”

Sơ hiểu khẽ cười, “Vậy ạ, cảm ơn.” Nhẹ nhàng nói chuyện câu được câu không.

Có trời mới biết giờ lên lớp giảng về kết cấu cơ thể kia của cô là vào lúc nào.

“Ồi chào, cảm ơn cô, cô Lâm, nghe cô nói một buổi hơn hẳn mười năm đọc sách.”

“”

Đến lúc tạm biệt, rốt cuộc Sơ Hiểu cũng trở lại phòng của mình.

Nhập mặt khẩu, phân biệt dấu vân tay mở ra hệ thống giám thị.

Vừa tiến vào phòng, Sơ Hiểu liền thu hồi nụ cười, mặt không thay đổi đi vào phòng tắm.

Một lát sau, cô đổi một bộ đồ mặc ở nhà nhẹ nhàng khoan khoái, ngồi chồm hóm ở trên ghế sa lon, ôm con mèo nhỏ vào trong ngực. Một nửa làn tóc dài nhẹ nhàng rũ xuống vị trí mắt cá chân, thoát nhìn thanh tú động lòng người.

“Cộc cộc.” Tiếng chuông vang lên.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve con mèo nhỏ, làm nó lăn mình mấy lần, cô cười khẽ, không biết từ chỗ nào móc ra một cái tai, đeo lên.

“Có việc?” Không một lời dư thừa hỏi thăm.

“Mới vừa rồi tôi gọi mấy cuộc liên tiếp sao cậu không trả lời?” Âm thanh có chút nghi ngờ và hỏn hển.

“Có việc.” Giọng nói thân thiện. Nhéo cái bụng mềm nhũn của mèo con.

“Thái độ đó của cậu là sao hả? !” Đối phương giống như có chút tức giận cùng bất mãn.

“Có việc nói mau.” Cô hơi không nhìn được, thật giống như nhéo mèo con đau đớn, nó làm bộ muốn nhào đầu về phía trước.

“Cậu. Tôi nay có nhiệm vụ, còn có, ngày mai tổ chức một buổi gặp gỡ. Lâm.” Giọng nói trở nên mong đợi, “Nhớ hãy mặc thật xinh đẹp.”

“Biết rồi.” Ngay lập tức cắt đứt. Hai tay nhẹ nhàng kéo khoe miệng của mèo con ra, nhìn nó vurun đầu lưỡi mềm nhũn nhưng không cắn tới nàg.

“Thật tinh khiết.” Thở dài, về mặt lúc này mới thật sự nhu hòa.

Ngồi một lát, cô lấy sách vở từ trên bàn bỏ xuống đùi, mèo con gục ở trên ghế sa lon kê nhỏ, giống như có chút ủy khuất.

Cô không để ý đến, chuyên chú xem tài liệu.

Ban đêm Sơ Hiểu ngâm mình trong bồn tắm không nhúc nhích.

Bên tai cô còn đầy đầy tiếng nam nhân nằng nặc cùng tiếng khóc của nữ nhân.

Cô vẫn nhớ rõ vốn định giữ sinh mạng của đứa trẻ có bộ dáng dữ tợn lúc nắm lên con dao gọt trái cây xông đến chỗ cô, cuối cùng không cam chịu té ngã trên mặt đất.

Cô vừa về tới nhà liền ngâm người trong bồn tắm.

Thật bẩn, thật bẩn người.

Đối với những chuyện này cô đã rèn luyện thành thói quen, nhưng không biết tâm tình hiện tại đến từ đâu.

Lấy tiền tài, trừ tai hoạ cho người. Huống chi tất cả mọi người đều chẳng phải là người tốt.

Chỉ là, chỉ là.

Tâm ý trống rỗng này đến từ đâu?

Hôm sau

Đây là không phải là một ngày bình thường.

Cô nhìn đồng bạn, nhận lấy ly rượu màu xanh nhạt, vẻ mặt bi thương, sắc mặt người kia vẫn không thay đổi.

Cô chẳng biết tại sao lại đưa tay nhận lấy, uống vào trong bụng.

Chất lỏng lạnh như băng chảy vào lồng ngực, cảm giác kia, giống như rơi lệ.

Đã bao lâu rồi cô không rơi lệ?

Hay là phải nói, cô đã từng rơi lệ sao?

Nghe nói con người trước khi chết, cảnh tượng cả đời sẽ từ trong đầu xẹt qua như chiếu một cuốn phim, nhưng tại sao, bây giờ cô chỉ có thể nhìn thấy mặt mũi của những người bị cô giết chết và vẻ mặt của đồng bạn?

Thôi, thôi.

Nếu có kiếp sau, một lần nữa sống lại.

Cô chỉ muốn tìm một người có thể nói chuyện với cô, mỉm cười với cô, nắm tay cô bầu bạn đến già.

Không vì quyền, không vì tiền.

Than thân sống qua ngày.

Lại một lần nữa mở mắt ra, giống như những đóa hoa tỏa sáng rực rỡ.

Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ bỏ qua quá khứ, sống một cuộc sống thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Sơ Hiểu rất buồn bực, cực kỳ buồn bực.

Đường núi mà bọn họ đi, bình thường có rất ít người, ngã rẽ khắp nơi, rất dễ lạc đường. Hơn nữa, suốt đoạn đường hoàn toàn yên tĩnh.

Nghĩ đến điều này nên Sơ Hiểu mới lựa chọn con đường này, mà có ai biết rằng dưới khuôn mặt không thay đổi của nàng bây giờ có biết bao nhiêu là hối hận.

Bởi vì hiện tại bọn họ đang ngồi xe ngựa nên nếu so sánh chiều rộng, chỉ có thể cho phép một chiếc xe ngựa cùng với mấy người đi đường cùng đi qua.

Mà phía trước không xa, có một chiếc xe ngựa chặn ngang dừng ở một chỗ, thị lực của Sơ Hiểu rất tốt nên nhìn thấy bánh xe mắc vào tảng đá lớn bên cạnh, làm thế nào cũng không thể tiếp tục đi chuyển.

Lúc đầu Sơ Hiểu không có cảm giác gì, kéo dài thời gian một chút cũng không quá ảnh hưởng đến nàng. Mộ Niên vẫn còn nằm ở trong ngực, tay hắn nắm chặt áo nàng thật chặt.

Cho nên.

Nửa nén hương. Một nén hương. Nửa canh giờ. Một canh giờ.

Sơ hiểu buồn ngủ, Mộ Niên cọ cọ nàng, phát ra tiếng hừ hừ thỏa mãn.

Xoa xoa mắt, “Ừm, Sơ Hiểu. Vẫn chưa tới sao.”

Sơ Hiểu thức tỉnh, sờ sờ hắn theo thói quen, nhìn về phía trước than thở: “Xe ngựa trước mặt hình như xảy ra vấn đề.”

Mộ Niên tròn to hai mắt, kinh ngạc “A” một tiếng: “Vậy phải mất bao lâu, người bị đá thương trong rừng.” Dứt lời còn có chút nóng nảy xoắn y phục, ánh mắt thẳng tắp nhìn Sơ Hiểu.

“Ta đi xem một chút.” Nàng than thở, Sơ Hiểu hơi không tình nguyện nhảy xuống xe.

“Ta cũng đi vậy.” Mộ Niên nháy nháy mắt với nàng.

Vươn tay vòng quanh hông ôm hấn xuống, để hấn tựa vào bên người nàng.

Đi đến, hai nữ tử mặc đồ đen đeo bội kiếm trên lưng đang cau mày thương lượng cái gì, Sơ Hiểu xem các nàng nói chuyện, rốt cuộc cũng hiểu rõ, đáng về các nàng giống như bị thương.

Không trách được còn phải dừng ở nơi này, có lẽ vì tay không hoạt động được nên không thể đẩy xe ra khỏi hòn đá.

Cô gái phía trước biết mình cản đường, mà xe ngựa phía sau cũng ngừng thật lâu, thấy có người xuống xe đi tới, các nàng xoay người lại.

“Xin lỗi đã quấy rối hành trình của cô nương, xin cô nương có thể thay đổi một con đường khác?” Tuy nói là thương lượng, nhưng giọng nói cũng không cho phép phủ định.

Nghe lời của nàng, người trong xe cũng thò đầu ra.

Sơ hiểu vẫn giữ bộ dạng cô nương tốt, khẽ mỉm cười nói: “Ta có thể giúp người xem một chút.”

Lúc này trong xe toát ra một giọng nam bén nhọn: “Phu xe kia xứng được đụng vào xe của chúng ta sao, nàng thì có danh tiếng gì.”

“Sơ Hiểu.” Bộ dáng Mộ Niên hơi sợ hãi, hấn sợ Sơ Hiểu sẽ tức giận.

Sơ hiểu khẽ nghiêng cười cười với hấn, đang muốn nói gì, một cái roi dài không kiên nhẫn xông tới.

“Bớt quấy rầy xe của chúng ta, biết điều còn không mau cút đi.” Giọng nói nam tử lớn lối, không có một chút kiên nhẫn.

Sơ Hiểu nhú mày, cái roi vũng vàng roi vào tay nàng, hơi dùng sức, chỉ nghe nam tử “A” một tiếng, trong nháy mắt cái roi đã roi vào trong tay Sơ Hiểu.

Sơ Hiểu vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhưng trực giác của Mộ Niên cho biết tâm tình nàng có chút khó chịu.

Chỉ thấy cánh tay của nàng hơi run, cái roi giống như có linh tính quẩn lên bánh xe.

Dùng lực, bánh xe liền bị nhấc lên, chỉ là dùng sức quá mức nên làm nó méo mó ngã xuống ven đường.

Mặc kệ tiếng nói tức giận ho khan phía sau lưng, Sơ Hiểu cười cười với Mộ Niên, đầu ngón chân điểm một cái, nhẹ nhàng roi vào trên xe ngựa.

Kéo cái roi bên người, mỉm cười giương lên, mặc kệ cảnh tượng chật vật ven đường, nhanh chóng rời đi.

“Chết tiệt!” Nam tử được cô gái đỡ ra khỏi xe ngựa, quần áo màu đen dính đầy cỏ khô héo “Ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Sơ hiểu nhìn thấy bóng người xa xa vẫn té trên mặt đất, lông mày bé nhỏ đến mức không thể thấy nhẹ nhàng gợn lên.

. Lại có thể còn ở đây, thật không biết vận khí người nọ quá tốt hay là như thế nào.

Đây là nàng lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát người này, mặt mày bình thường, mặc dù mặc quần áo nữ trang nhưng vừa nhìn thân hình của hấn Sơ Hiểu đã nhận ra hấn là nam tử: mặt mũi nghiêm túc, mặt không có một tia cảm xúc, nghĩ đến nguyên nhân hấn đeo mặt nạ da người.

Vốn muốn trực tiếp ném hấn vào buồng xe trước rồi hãy nói, nhưng thấy vết máu lớn trên vạt áo của hấn thì liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

“Đút thuốc vừa mua được cho hấn.” Thấy bộ dáng khần trương của Mộ Niên, nàng nhẹ nhàng nói với Mộ Niên.

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Nhìn hấn bị thương rất nặng nề.

“Ừ, máu trên người hấn hầu như cũng là của người khác.” Đây coi như là một lời nói dối có thiện ý.

“Không cần để ý một chút sao?” Mộ Niên nhú nhú mày, hơi lo lắng.

Nếu để lại di chứng.

“Không có chuyện gì, chúng ta là người tập võ, vết thương trên người phải dựa vào mình mới có thể tăng cường tố chất thân thể, “Nàng cũng không thể không thừa nhận, thật ra thì nàng chẳng qua là ngại phiền toái.

Đối mặt với ánh mắt trong suốt tín nhiệm vô điều kiện của Mộ Niên, Sơ Hiểu không tự chủ sờ sờ tóc của mình, trong lòng có một tí áy náy.

Xem ra nên ở lại chỗ này một đêm.

Ai, phiền toái.

Trong bao quần áo có hai cái thảm, đem một cái trùm lên trên người nam tử, hai người thì chụm lại vào tấm thảm lớn hơn một chút.

Một tay Sơ Hiểu nhẹ nhàng lật con thú nhỏ đang nướng, một tay vòng qua người Mộ Niên, cầm một góc thảm.

Hơi nghiêng đầu, nói với người bên cạnh: “Hôm nay không xem được thương thế của chàng rồi, đợi ngày mai.”

Mộ Niên nghe xong hơi đỏ mặt, đẩy nàng một cái: “Đáng ghét, nàng nói cái gì đó.”

Khóe miệng Sơ Hiểu nhẹ cười, làm như không nghe thấy.

Hai người cứ yên lặng như vậy, ai cũng không nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Một lát sau, Sơ Hiểu gần nướng chín, thoa đều nước củi thơm lên trên, nhẹ nhàng kéo xuống một miếng thịt, dùng lá cây thật to bọc lại, nhẹ nhàng đưa tới.

“Cẩn thận nóng.” Sơ Hiểu cẩn thận dặn dò.

“Ừm” Thận trọng nhận lấy, dùng sức hít hà.

. Thơm quá.

Sơ Hiểu nhìn cái miệng nhỏ đang nhai kỹ thức ăn, cảm thấy trong lòng mềm mại.

Ngón tay lau đi khóe miệng dính dầu mỡ của hắn, để cho hắn đổi lại tư thế thoải mái tựa vào trong ngực nàng.

Trong ánh trăng mờ, Tiểu Tuân ngửi thấy được mùi thơm kỳ lạ, khê mờ mắt ra.

Cách đó không xa, có một nữ tử nằm nghiêng một, trong ngực của nàng có một bóng dáng nho nhỏ hơi nhúc nhích không yên.

Đó là một nam tử, cầm trong tay cái gì đó, miệng nhỏ khẽ gặm, vẻ mặt thỏa mãn, giống như chiếm được toàn bộ thế giới.

Hắn nhìn cảnh tượng này vốn ấm áp, nhưng cảm thấy vết thương mờ hồ đau âm ỷ, như con kiến gặm thức ăn, một loại đau sâu tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Edit : Âu Dương Lạc Cửu

Lúc Tiểu Tuân tỉnh lại Sơ Hiểu đã phát hiện ra hắn, hơi cau mày, mang thịt đã bọc lại nhét vào chỗ của hắn.

Không biết vì sao trực giác nàng không muốn tiếp cận quá gần người này, loại cảm giác này rất kỳ quái giống như nơi phát ra nó chính là ở chỗ hắn.

Chẳng lẽ đây chính là trực giác của nữ nhân? ! [tác giả: được rồi, ta thừa nhận ta có một loại thú vị thấp kém.]

Mộ Niên nhai kỹ, bàn tay nhẹ nhàng nắm thịt đưa tới bên miệng của nàng.

Nàng vòng hai tay quanh hắn, khi bàn tay chạm đến bụng hắn hơi quét một vòng.

Nhẹ nhàng cúi đầu, cái miệng nhỏ cắn một chút, nhẹ nhàng rung đầu.

Nàng đã từng không ăn đồ ăn hai tuần liên tục, lúc đói liền cắn mút ngón tay của mình.

Bây giờ nghĩ đến loại cuộc sống đó đột nhiên cảm giác thật xa xôi .

Khẽ cười, loại cảm giác thỏa mãn này a.

Cảm giác người trong ngực cọ cọ cổ của mình.

Cảm nhận được động tác của nàng, Mộ Niên nâng khối thịt, quay đầu vênh miệng lên, đáng vẻ có chút oán giận.

Bắt đắc dĩ kéo hấn vào trong ngực, cúi đầu xuống, lộn tóc hấn xẹt qua gương mặt nàng, hơi ngửa một chút, cũng rất ảm áp.

Tiểu Tuân nhìn khối thịt bên người, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bộ dạng của hai người, khẽ giấu đi vẻ mặt của mình.

Tâm tình lúc này, phức tạp khó diễn tả bằng lời.

Đêm khuya vắng vẻ.

Sơ hiểu nhẹ nhàng đưa bốn tóc rối trên trán Mộ Niên.

Cau mày dừng lại động tác.

Ném hòn đá nhỏ đánh rơi ngân châm bay tới.

Sơ Hiểu nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Niên, để hấn tựa vào bên cây.

Hiện tại Mộ Niên ngủ rất quen, không giống với lúc hai người mới vừa gặp mặt trước kia, lúc nào cũng dễ thức tỉnh.

Đứng lên, vẻ mặt giận giữ không thể che giấu.

Nàng rất khó chịu.

Trong ánh trăng mờ Tiểu Tuân cảm nhận được khí tức nguy hiểm, nhưng vẫn rất an tâm nhắm hai mắt.

Với bản lĩnh của người kia, hấn là không có vấn đề.

Bỗng nhiên cảm giác được một cỗ áp lực cường đại, ngay cả thân thể đã nộ không biết bao nhiêu là máu như hấn cũng cảm nhận được áp bách to lớn. Tay chân giống như đóng băng không thể động đậy, ý thức được, có thể cứng ngắc sờ soạn bội kiếm bên hông, mặc dù cuối cùng cũng không thể làm được như mong muốn.

Không lâu sau khi thể lại đột nhiên thu hồi, hấn mở mắt ra.

Cô gái đắm chìm dưới ánh trăng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng khẽ xẹt qua người hấn, sau đó thần thiên thu hồi.

“Đã đi rồi, ngươi an tâm ngủ đi.” Ngực khí của nàng vẫn khiêm tốn như vậy, nhưng hấn lại cảm thấy nội tâm của nàng lạnh nhạt.

Người này, chung quy làm cho người ta có cảm giác thay đổi rất nhiều.

Sơ Hiểu lại ôm Mộ Niên vào trong ngực rồi nhắm mắt lại.

Trong lòng nàng rất phiền não, nàng thật sự chán ghét khi có người can thiệp vào cuộc sống bình yên của hai người bọn họ.

Mộ Niên bĩu môi, khẽ hừ nhẹ. Nhích lại gần nơi phát ra ảm áp.

Thật ảm áp, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lưỡi đao lạnh như băng cắt tới cổ Mộ Niên, hấn bỗng nhiên mở mắt ra.

Lưỡi đao ngừng lại nằm ngang giữa không trung.

Hấn bị hoảng sợ tròn to mắt. Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Sơ Hiểu, trong đó lóe lên một ngọn lửa.

“Răng rắc.” Thanh kiếm gãy thành hai nửa.

Sơ hiểu cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán của hấn “Chờ ta một lát, không cần lo lắng.” Không biết từ chỗ nào rút ra một dải lụa, nhẹ nhàng che mắt của hấn “Ngao ngẩn. Không cho nhìn lên nha.”

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng muốn bảo vệ con người trong suốt của hấn.

Sắc mặt Mộ Niên trở nên hồng hồng, gật đầu.

Sơ hiểu cúi đầu cười, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đã khôi phục một mảnh thân nhiên, cùng với ánh sáng thị huyết.

“A, các người tới giết người nào.” Trả lời hay không trả lời không phải là trọng yếu, nàng chẳng qua là lộ ra ý tứ các nàng chỉ là người đi ngang qua.

Một ít hắc y nhân vây quanh bọn họ, Sơ Hiểu buồn bực vì mình ngủ thiếp đi.

Hắc y nhân cầm đầu dừng lại, chấp tay với nàng: “Cô nương, chúng ta được phân phó dẫn vị công tử này đi, không phải cố ý quấy nhiễu hai vợ chồng cô nương.” Dựa vào trực giác của mình, nữ tử này vô cùng nguy hiểm. Chưa bao giờ mình có cảm giác mãnh liệt như vậy. Căn cứ vào thủ hạ lúc trước phái tới, cũng cảm thấy nữ tử này không phải là nhân vật đơn giản, mình hết sức hiểu rõ, đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên mình vẫn chưa động thủ mà đã thu tay lại buông tha. Mà nữ tử này mặc dù mặt mũi ôn nhu, vẻ mặt nhu hòa, mà nụ cười trong mắt lại làm cho mình cảm nhận được lạnh lẽo không rõ.

Ánh mắt lạnh lạnh quét qua Tiểu Tuân, hắc cảm nhận được trong lòng nguội lạnh.

Ngôn ngữ của nàng từ đầu đến cuối đều mềm nhẹ, âm áp giống như bằng hữu xa cách nói chuyện với nhau như vậy: “A, thì ra là như vậy. Nhưng chúng ta cũng không có ý định để hắc đi theo người đâu.” Nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo nàng, truyền nhiệt độ cho ngón tay có vẻ lạnh như băng.

Trong lòng Mộ Niên đoán người nọ hẳn là nam tử, mà giống như là phiên toái không nhỏ, theo bản năng cầm ống tay áo Sơ Hiểu. Hắn lo lắng nàng bởi vì ngại phiên toái mà dứt khoát giao hắc ra.

Nhiệt độ xuyên qua lòng bàn tay, lòng của hai vô cùng ấm áp và ăn ý.

Hắc y nhân cau mày, ngón tay nắm chuôi kiếm.

“Như vậy. đắc tội.”

Yên tĩnh không tiếng động.

Không có tiếng đao kiếm như dự đoán, trong lòng Mộ Niên sợ hãi, đưa tay muốn tháo dài lụa.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tay hắn, cảm nhận được bàn tay quen thuộc lướt qua lòng bàn tay hắn, lúc này Mộ Niên mới an tâm.

Không khí như cứng lại.

Tận mắt nhìn thấy nữ tử này không biết dùng loại phương thức nào chớp mắt đã đoạt đi trường kiếm bên hông hắc y nhân, thanh kiếm nhẹ nhàng vẽ một đường cong trên không trung, hắc y nhân đứng ở đó thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Ngay sau đó liền nhìn thấy đầu của hắc y nhân chậm rãi từ cổ trượt xuống, thẳng tắp đập xuống đất, vẻ mặt bình thản, một tia máu cũng không có.

Tiểu Tuân sững sờ đặt tay lên ngực, cảm nhận được nơi đó đập “Thình thịch”.

. Người này, người này.

Cô gái vẻ mặt nhu hòa như thế, nhẹ nhàng mang thân kiếm sạch sẽ cắm vào bên người: “Còn chưa đi sao?” Giống như thương lượng.

Lúc này mấy người kia dường như mới phản ứng được, giống như gặp quỷ lui về phía sau, tay cầm kiếm khẽ run.

Sơ hiểu khẽ nhếch miệng lên một độ cong nho nhỏ, “Nhớ mang đi toàn bộ đồ nhé.” Nghiêng đầu dựa vào trán Mộ Niên.

Sơ Hiểu đưa tay, nhẹ nhàng lấy dài lụa xuống, tiện tay bỏ vào trong áo.

Mặt Mộ Niên đỏ hồng, nhìn chung quanh.

Giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

Hơi nghi ngờ, “Không sao.” Nàng nhẹ nhàng nói, một luồng khí khẽ xẹt qua trán của hắn, tiếp theo tim của hắn hơi ngừng một chút.

“Đa tạ Lâm cô nương cứu giúp.” Tiểu Tuân vẫn trầm mặc bỗng nhiên nói.

Nghe thấy lời này, hai người trước mặt đồng thời lộ ra vẻ mặt âm u phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Sơ Hiểu nhưn mảy, dường như nàng vẫn chưa nói cho hắn biết tên của nàng.

Mộ Niên có chút khần trương nhìn về mặt của Sơ Hiểu, lúc trước Sơ Hiểu không nói hai người bọn họ quen biết, chẳng lẽ bọn họ vốn dĩ đã có quan hệ sao.

“Ngươi là ai?” Sơ hiểu cảm giác được tay của mình bị nắm thật chặt, có chút bất đắc dĩ.

Nàng hiểu được tâm tình của Mộ Niên, nhưng thân thể này quả thật thiếu một phần trí nhớ máu chốt, chẳng hạn như nàng chết như thế nào.

Tiểu Tuân dường như không ngờ được Sơ Hiểu sẽ lộ ra phản ứng này, đánh giá thần sắc của nàng một phen mới phát hiện nàng không giống như đang làm bộ. Hắn khẽ cúi đầu, che dấu con ngươi có vẻ phức tạp.

Ổn định tâm tình, điều chỉnh lại cảm xúc của mình một chút. Lúc này Tiểu tuân mới ngẩng đầu lên: “Lâm cô nương từng đi qua Hào Sơn, cứu ta một mạng, chuyện đã qua hơn nửa năm, cô nương quên cũng là việc dễ hiểu.” Giọng nói khôi phục sự lạnh nhạt.

“Vậy à.” Sơ hiểu gật đầu, không có nghi vấn gì với lời nói của hắn. Mộ Niên lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu đối diện với đôi mắt hài hước của Sơ Hiểu, hơi ngưng ngừng quay đầu đi.

Sơ hiểu mỉm khoe miệng, nói với Tiểu Tuân: “Không biết thương thể hiện giờ của công tử như thế nào?” Rất có ý tứ đuổi hắn đi.

Mộ Niên nghe xong bất đắc dĩ le lưỡi, nàng nghiêng mắt nhìn hắn, buồn cười sờ mũi của hắn, trong mắt mang theo tia sùng nịch.

Tiểu Tuân dường như cũng không phát hiện “Vốn không muốn làm phiền các vị, nhưng trong người tại hạ có thương tích, có thể còn phải làm phiền hai người, không biết có được không?” Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào trong mắt Mộ Niên.

Mộ Niên cười híp mắt đáp: “Tốt, không thành vấn đề!” Nói xong liền buông tay Sơ Hiểu, đi đến chỗ Tiểu Tuân.

Tiểu Tuân không quá quen khi người khác đụng chạm vào mình, hắn nhủ mảy nhưng vẫn để Mộ Niên kéo cánh tay của mình.

. Chờ thương thể lành. Hắn an ủi mình như vậy, cố gắng quên đi ám áp trên cánh tay.

Sơ Hiểu nhìn tay mình trống không khó chịu hừ hừ, nhìn bóng lưng của hai người, trong mắt lóe lên tia tàn bạo giống như muốn đem người khác ăn hết.

Về người kia là ai, xin tự mình tưởng tượng.

Mộ Niên và Tiểu Tuân ngồi bên trong xe, còn Sơ Hiểu ở phía trước lái xe.

Hắn thử nói chuyện với Tiểu Tuân, thấy bộ dáng giống như không có gì hứng thú của Tiểu Tuân thì đành phải thôi, âm thầm hỏi hặn khi mình chủ động yêu cầu ngồi cùng với hắn ở trong xe.

Nếu ngồi ở phía trước, nói không chừng.

“Ai nha.” Mộ Niên nhẹ nhàng đặt tay lên gò má nóng hổi của mình, có lẽ.

Tiểu Tuân đang nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy âm thanh, khoe mắt khẽ lay động, cuối cùng cũng không mở ra.

Kỹ thuật lái xe của Sơ Hiểu không quá tệ, có lẽ trước kia thân thể này thường lái xe ra ngoài làm việc.

Đường núi không dễ đi nhưng Sơ Hiểu rất quen thuộc với nó, cộng thêm không có người, đại khái khoảng nửa canh giờ sau sẽ đến trấn kế tiếp.

Trần so ra mặc dù kém hơn kinh thành phồn hoa, nhưng vẫn rất náo nhiệt. Mặc dù Sơ Hiểu không quá ưa thích náo nhiệt, nhưng nghĩ đến Mộ Niên thích những chỗ như thế, nên quyết định ở nơi này nghỉ một ngày.

Tìm một khách điểm tương đối thanh nhã thuê hai gian phòng, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Tuân, Sơ Hiểu và Mộ Niên đi ra ngoài.

Lặng lẽ nhìn hai người ra cửa, Tiểu Tuân không nói gì, thương thể của hắn, ngoại thương nhìn thì như tốt lắm nhưng thật ra vẫn còn có một chút nội thương.

Mộ Niên mơ màng đi theo ra ngoài, Sơ Hiểu thấy thế búng trán hắn một cái.

Lúc này hắn mới tỉnh táo lại, đáng vẻ có chút ủy khuất.

Nàng cười nhẹ, “Dẫn chàng đi dạo một chút, chàng muốn không?” Nhìn đáng vẻ của hắn, bỗng nhiên nghĩ tới tiểu lang xa cách đã lâu.

“Oa ~” Tinh thần thoáng cái tốt lên, ánh mắt Mộ Niên hiện lên mong đợi “Thật như vậy sao?” Để lại một người bị thương.

Nàng không trả lời, chỉ nắm tay của hắn đi ra ngoài.

Sơ Hiểu cảm giác được nhiệt độ trong tay, khoe miệng khẽ nhếch lên vui vẻ, bước đi.

Mộ Niên nhìn tay của hai người đang nắm chặt, tăng nhanh cước bộ.

Trên đường có rất nhiều người, lần này Mộ Niên không đeo khăn mặt nên có chút khăn trương, nhưng Sơ Hiểu vẫn nắm tay hắn thật chặt. Một lát sau hắn đã yên lòng, chuyên tâm tò mò đánh giá chung quanh.

Hai người dắt tay dọc theo đường đi, thỉnh thoảng liếc nhìn những vật nhỏ ven đường.

Hai người cũng không mua thứ gì, chỉ tùy ý đi dạo.

Ở hiện đại, Sơ Hiểu vốn không cuồng mua sắm, đây là lần đầu tiên hai người đi tản bộ hoàn toàn không có mục đích gì, chỉ đơn giản là dạo phố.

Trên mặt Mộ Niên vẫn mang theo vui vẻ, lôi kéo Sơ Hiểu xuyên qua dòng người.

Khi trở lại khách sạn trời đã hơi tối, phong cảnh sáng rực rỡ, lộ ra vẻ ấm áp.

Trong tay Sơ Hiểu cầm một chuỗi mứt quả ghim thành râu, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện cái miệng nhỏ của Mộ Niên đang nhai thứ gì đó.

Tuy nói không mua đồ dùng, nhưng một loạt đồ ăn vặt đoán chừng đã bị hai người mua qua một lần.

Mộ Niên vừa thấy thức ăn đa dạng, rực rỡ, tỏa ra mùi thơm thì không nhịn được dừng lại cẩn thận nghiên cứu một phen, mà Sơ Hiểu thấy thế, sẽ tự giác mua những thứ đó.

Sơ Hiểu không quá ưa thích ăn những loại đồ như thế, nhưng lúc này lại bị Mộ Niên dụ dỗ ăn đến nửa bụng.

“Ăn nhiều như vậy, cẩn thận tiêu chảy.” Bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói.

Đáp lại lời nói của nàng chỉ là âm thanh thỏa mãn của Mộ Niên, hắn híp mắt nói “Một chuỗi cuối cùng ~” Vừa nói xong nhận lấy râu mứt quả chuỗi cuối cùng trên tay nàng.

. Đây là thứ chuỗi hồ lô đường thứ mấy rồi, trí nhớ của nàng làm từ bao giờ lại trở nên kém như thế.

Nhưng nhìn thấy đáng vẻ khả ái của hắn, cũng nhịn không được nở nụ cười.

Kết quả cuối cùng, rất bi thảm, Mộ Niên đối mặt với bữa tối một bàn đầy thịnh soạn, không nhịn được nôn khan.

Âm thanh lớn đến mức Tiểu Tuân đang cúi đầu cũng nhịn không được nửa ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mộ Niên.

Sơ Hiểu cau mày, “Hay là chúng ta trở về phòng đi, ta tìm đại phu.” Lo lắng nói bên tai hắn.

Hắn lắc đầu “Không có chuyện gì, ta trở về nằm một chút.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng.

Sơ Hiểu than thở kéo hắn vào trong ngực, ôm hắn trở về phòng.

Thả hắn ở trên giường, nhẹ nhàng xoa bóp cái bụng phình phình của hắn, Sơ Hiểu có chút bất đắc dĩ.

Mộ Niên vẫn còn nôn khan “Không nên ăn kẹo hồ lô ~” Vẻ mặt đưa đám.

Sơ Hiểu sờ đầu của hắn, “Hay là ta đi tìm đại phu.”

Mộ Niên lắc đầu, xê dịch người vào bên trong.

“Nằm với ta một lúc đi.”

Sơ Hiểu yên lặng cời giày xuống, nhẹ nhàng lên giường.

Đúng là đồ ngọc.

Nàng nhìn hấn, có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Mộ Niên chớp mắt trong chốc lát, cảm giác dường như không còn muốn nôn nữa.

Mở mắt ra đã nhìn thấy đôi mắt của Sơ Hiểu, cặp con ngươi trong trẻo lạnh lùng kia lúc này chứa đựng rất nhiều lo lắng.

Bỗng nhiên cảm thấy trong ngực ấm áp dễ chịu, hấn cười cười, vốn định chế cười bộ dáng khản trương của nàng.

Há miệng, lại cảm thấy một trận cuộn cuộn trong dạ dày rồi phun ra.

. May mà kịp thời nghiêng đầu, không làm bẩn nàng.

Xoay người, ngồi xổm xuống, một tay chống bên cạnh giường, Sơ Hiểu chau mày, nhẹ nhàng vỗ lưng hấn.

Đang muốn nói đi mời một đại phu thì vang lên tiếng gõ cửa.

Sơ Hiểu sờ bờ vai của hấn rồi xoay người đi mở cửa.

Là Tiểu Tuân ở phòng kế bên, có lẽ vì âm thanh của hấn nên mới tới.

Hấn ngồi dậy, áy náy nói “. Thật xin lỗi, đã đánh thức ngươi sao?”

Sơ Hiểu thấy hấn ngồi dậy đi trở về bên cạnh hấn, sờ mặt của hấn “Thế nào?”

Hấn lắc đầu, sắc mặt có hơi tái nhợt “Không có chuyện gì, chỉ có chút cảm giác khó chịu.” Cầm tay nàng đặt lên tay hấn, tình tế cọ sát vết chai mỏng ở bên trên.

Tiểu Tuân yên lặng đứng một hồi rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Lật tay bao tay của hấn lại, mười ngón tay lồng vào nhau, nàng cũng không nói chuyện.

Thấy nàng không nói gì, hấn có chút khản trương ngẩng đầu quan sát nét mặt của nàng, nàng tức giận hấn rồi sao?

Hồi lâu mới nghe nàng cúi đầu nói “Sau này. Không cho phép ăn nhiều mứt quả như vậy.” Dáng vẻ có chút rầu rĩ không vui.

Hấn ngẩn người sau đó nhẹ nhàng cười, chủ động kéo nàng lại gần, tựa sát vào trong ngực nàng.

. Không cường tráng, nhưng thật ấm áp.

Thoải mái cọ cọ “Thật sao ~” Có một chút ý làm nũng.

Bất đắc dĩ, vừa nghe cũng biết trong lời nói không hề có ý hời hợt, Sơ Hiểu nhẹ nhàng sờ tóc hấn.

“Ta đi ra ngoài một chút.” Hình như phía bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, từ mới vừa rồi vẫn luôn ồn ào không dứt.

Dừng một chút lại bổ sung “Ngoan ngoãn ở chỗ này, ta lập tức trở lại.” Sợ hấn không an phận mà lộn xộn.

“Được rồi.” Hấn đẩy cánh tay nàng, vỗ lồng ngực của mình, vẻ mặt “Có ta ở đây, ngươi yên tâm”.

. Nhưng người mà ta lo lắng nhất người chính là ngươi.

Bất đắc dĩ lắc đầu.

Đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa.

Không khí trong đại sảnh khá quý dị, Sơ Hiểu chỉ thấy một nữ tử khí thế vương ngạnh đứng ở giữa, đối diện là người quản lý sổ sách đang cười mỉa mai.

Sắc mặt nữ tử đỏ lên chỉ vào người quản lý sổ sách mắng to cái gì.

Quan sát một hồi mới biết được đại khái là nữ tử ăn cơm xong đến tính tiền, lúc nhìn thấy hóa đơn thì giận dữ, người nào không biết nàng là họ hàng thân thích của thành chủ (Sơ Hiểu không nhớ kỹ), ai không thấy nàng mà không mời ăn một bữa về vang, vậy mà còn dám lấy tiền của nàng, vậy nên mới tìm người quản lý sổ sách “lý luận”. Đang uy hiếp gì đó, sau cùng còn nói khách điếm làm ăn không trung thực.

Người quản lý sổ sách vẫn cười tà mị tựa vào bên tường, hoàn toàn không để ý.

Sơ Hiểu thấy thế không khỏi nhẹ nhàng cười cười.

Chờ đợi nàng kia kêu to “Làm ăn không trung thực”, tuyên bố muốn niêm phong nơi này, đại thẩm cao lớn phía sau lưng nữ tử cũng bày ra một bộ hung thần ác sát lúc nào cũng có thể nhào lên cắn người, người quản lý sổ sách chê cười một tiếng, ngẩng đầu lên.

Giương khuôn mặt lên, đặc biệt có một phen phong tình yêu mị.

Sơ Hiểu chỉ cảm thấy đuôi lông mày giật giật.

Đại sảnh vốn huyền ảo lập tức yên tĩnh trở lại.

“Ôi chào, làm sao bây giờ đâu, bị phát hiện rồi sao ~” Một tay của nữ tử quản lý sổ sách lười biếng chống ở trên quầy.

Nữ tử kia thấy thế không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, không biết là bị kinh sợ hay là bị loại sắc đẹp này mê hoặc.

Dường như người quản lý sổ sách bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, xoay người qua, thân thể cuối xuống không biết đang làm gì đó.

Chốc lát sau đứng dậy, trêu chọc tóc rơi là tá trên trán “Úm Dựa vào tình huống này.”

Hơn 10 thanh kiếm bị nàng tiện tay quăng tới đây, may là có đại thẩm phía sau kéo một cái, nữ tử suýt nữa bị đâm.

“. Xem ra, ta phải sát nhân diệt khẩu rồi sao ~” Người quản lý sổ sách bày ra một bộ dáng phiền não, tay cầm roi dài vẫn cười tà mị tiêu sái đi qua.

Lúc này dường như nữ tử mới phản ứng được, cười nhạo “Ngươi dám.” Đầu chột lạnh, một vài sợi tóc rơi xuống.

Người quản lý sổ sách một bộ dạng ghét bỏ, nhẹ nhàng phui sợi tóc trên thượng tiên xuống.

“Nếu như bây giờ chạy vẫn còn kịp nha.” Nàng cười sáng khoái.

Nữ tử giận dữ, “Ta sẽ trở lại!” Nhìn điệu bộ trước mắt. Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, cho nên được đại thẩm hộ tống đi xuống tìm cứu binh.

Đầu Sơ Hiểu đầy vạch hắc tuyến, nàng nhíu mi xoay người chuẩn bị lên lầu.

Bỗng nhiên có một cánh tay khoác qua vai nàng, người nọ gục ở trên lưng của nàng, hô hấp nóng hằm hập phả vào cổ nàng.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Âm thanh mơ hồ có tia mỉm cười.

Bất đắc dĩ, đưa tay đẩy móng vuốt của người kia ra.

Nghiêng đầu, nhìn mắt đối phương “. Đủ rồi, Ân Trúc.”

Ân Trúc le lưỡi một cái, ánh sáng trong mắt chuyển đi, cười hi hi: “A, bị phát hiện rồi, còn tưởng rằng ngươi không nhận ra ~” Vừa làm ra một bộ dáng quan sát tỉ mỉ “Phu lang bảo bối của ngươi đâu?”

Nàng rũ mắt, xẹt qua nụ cười, “Hắn không thoải mái, ở trong phòng.”

“Ồ ~” Ân Trúc cười cười, một vẻ mặt “Ta rất rõ ràng”.

Nàng cũng không có ý định giải thích cái gì “Ta lên đây” Đối với tất cả mọi thứ, trong lòng nàng vẫn luôn cân nhắc.

“Tốt, chỗ của ta ngươi yên tâm đi ~” Ngâm hiểu lẫn nhau.

Hai người đồng thời xoay người, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ.

..... Đối với tất cả của ngươi, ta cũng không tính hỏi tới, chỉ cần ngươi thật lòng, ta liền đối xử với ngươi thực lòng.

..... Cảm ơn ngươi vì không hỏi tất cả về ta, nhưng vẫn nguyện ý làm bằng hữu của ta, cho dù ngươi không nói, ta cũng có thể hiểu.

Duyên phận thật rất kỳ diệu.

Khẽ đẩy cửa, Mộ Niên nghe tiếng nhìn lại.

Biểu tình kia giống như đang nói “Ta thật biết điều, khen ta đi, sờ ta đi ~”

Sơ Hiểu nhin cười không được, đến gần sờ tóc hắn “Cảm thấy thế nào?”

Mộ Niên cười cười, lộ ra răng nanh khả ái dễ thương “Tốt lắm.” Mới vừa rồi lãnh ca ca (bởi vì Tiểu Tuân không tự giới thiệu mình) cho hắn uống một chén thuốc, hiện tại đã cảm thấy khá hơn.

Sơ Hiểu an tâm, cắt ngang hắn, “Vậy thì an tâm ngủ đi, nơi này là cửa hàng của người quen.” Sẽ không có người đến quấy rầy, cho dù tối nay có người tới phá quán, đoán chừng cũng sẽ bị Ân Trúc giải quyết.

“Ừm” Xê dịch vào bên trong, kéo chăn ra, cười cười với nàng.

Sơ Hiểu cởi quần áo, nằm ngủ ở bên người hắn.

Mặt đối mặt, hắn cứ mở to hai mắt nhìn nàng như vậy.

Cho đến khi cảm thấy trên mặt như bị châm lửa “Đi ngủ sớm một chút, không thoải mái thì gọi ta.”

Hắn lại nhìn nét mặt của nàng một chút, kéo chăn che kín đầu, từ bên trong chăn truyền đến tiếng cười che dấu của hắn.

Có chút buồn bực kéo hắn ra ngoài, ôm vào trong ngực, “Ngủ, không cho phép nghĩ đông nghĩ tây.”

..... Mộ Niên của nàng có vẻ càng ngày càng không trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Chương 18: Cảm thấy ấm áp bên người đột nhiên mất, Sơ Hiểu vô ý thức đưa tay ôm lại.

Nhưng lại thấy thân thể người nọ hơi cứng ngắc né tránh nàng.

Nàng mở mắt ngồi dậy, nhìn thấy Mộ Niên hơi bối rối ôm chăn dựa vào tường.

Mộ Niên đang ngủ mơ màng, bỗng nhiên dưới thân có cảm giác kì lạ, tỉnh lại nhìn thì có chút ngượng ngùng.

Mới vừa ngồi dậy, nàng dường như phát hiện kéo cánh tay của hắn.

Hơi mất tự nhiên né tránh, sau một lúc đã thấy nàng ngồi dậy nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Lại không thoải mái sao?” Sắc mặt nàng có vẻ hơi tái nhợt, sợi tóc rũ xuống trước ngực, trong giọng nói hiện rõ sự lo lắng.

Mộ Niên khẽ cắn môi không nói gì, bàn tay nắm tấm chăn đang che thân thể của mình thật chặt.

Trong không khí thoáng qua mùi máu tươi quen thuộc nhàn nhạt.

Sơ Hiểu dường như đã hiểu một chút gì đó, mặt đỏ hồng nhẹ nhàng kéo chăn trên người của hắn ra.

Hắn dùng tay đè tấm chăn lại ngăn cản động tác của nàng nhưng đáng tiếc lại chậm hơn một chút.

Quả nhiên dưới chăn bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Thân thể Mộ Niên cứng ngắc, có chút thẹn thùng, lại cảm thấy trong lòng chua xót: mình thế mà lại. làm nó ở trên chăn. Lần này, không biết Sơ Hiểu nghĩ như thế nào.

Thấy Sơ Hiểu không nói chuyện, nước mắt không nhịn được tràn ra ngoài.

Sơ Hiểu nhìn thấy một mảng lớn màu hồng chói mắt, sững sờ tại chỗ thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

. Đây là thế giới nữ tôn, đây là thế giới nữ tôn, đây là thế giới nữ tôn. Cho dù tố chất tâm lý của nàng rất tốt nhưng cũng phải một lần lại một lần nhắc nhở bản thân mình.

Thấy hắn rơi lệ, nàng bối rối ôm hắn vào lòng.

“Rất đau sao?” Ở trái đất nàng không quá yêu quý thân thể, nguyệt sự tới cũng không đúng lúc, mà mỗi lần đến chắc chắn sẽ làm nàng đau gần chết.

Hắn không trả lời, nín lấy mảnh áo mỏng trên vai nàng, có chút ủy khuất lại có chút ngọt ngào.

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến cái gì “Chờ ta một chút.” Giúp hắn đắp chăn, xoay người ra khỏi phòng.

Nhất thời Mộ Niên lại có chút tủi thân, nước mắt vừa mới ngừng lại tiếp tục rơi xuống.

Bỗng nhiên một đầu ngón tay rét lạnh xẹt qua gương mặt hắn “Đừng khóc ~” Chẳng biết người nọ trở lại lúc nào, móc ra một thứ dẹt dẹt gì đó từ trong lòng ngực đặt trên bụng hắn, rất nóng, giống như giọng nói dịu dàng của nàng.

Cửa gỗ vang mấy tiếng, Sơ Hiểu chạy ra ngoài, chốc lát sau đã thấy nàng kéo nhiều thùng gỗ to lớn vào, đi đến bên trong bình phong, tiếp theo chính tiếng nước chảy ào ào.

Mộ Niên sững sờ nhìn động tác của nàng, chờ một lát thì thấy nàng đi ra, tay áo xắn lên cao, trên tay còn ướt nhẹp.

Đi tới chỗ hắn, không tốn một chút sức ôm lấy hắn.

“A.” Còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã được bao bọc trong dòng nước ấm.

“Chàng. tắm rửa” Nàng gãi đầu “Y phục để thay ở đây.” Vỗ vỗ quần áo sạch sẽ đặt ở một bên.

Mặt hắn đỏ hồng, may nhờ có hơi nước che phủ nên nàng hắn là không nhìn thấy.

Chìm thân thể vào trong nước một lát rồi mới cời y phục.

“Đưa y phục của chàng cho ta.” Nàng lại nói.

“A” Hắn quỳnh lên “Ừ.” Đưa tới.

Sơ Hiểu dường như rất bình tĩnh nhận lấy quần áo ướt có dính máu, đưa qua một cái khăn trắng sạch sẽ.

Xoay người, lộ ra tai hồng hồng, ra khỏi bình phong.

Mộ Niên thấy nàng đi ra ngoài mới an tâm, lại giống như có chút mất mát.

Nhìn y phục một chút, nàng thế nhưng lại có thể đưa “Cái kia” đã chuẩn bị tốt cho hắn.

Cảm thấy gương mặt giống như nóng lên, vội mặt vào trong nước.

. Không thể gặp người nữa rồi.

Mộ Niên mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài bình phong thì nhìn thấy Sơ Hiểu đưa lưng về phía hắn, ngồi trên một cái ghế trúc nhỏ, lưng nàng hơi cong.

“Thế nào rồi?” Nghe thấy âm thanh, Sơ Hiểu hỏi, đưa tay vuốt sợi tóc đến sau tai.

Không nghe thấy câu trả lời, nàng nghi ngờ quay đầu lại, Mộ Niên ngẩn người nhìn nàng.

Có chút bối rối, Sơ Hiểu nhẹ nhàng lắc tay nói, “Ta.” Nữ tử biết làm nội trợ cũng là chuyện bình thường, chỉ là trước kia loại sự tình này đều không tới phiên nàng làm, lúc này lại cảm thấy có chút lúng túng, hai tay giống như không nghe theo ý mình.

“Ta tới đây.” Hắn giống như bây giờ mới kịp phản ứng, đẩy vai nàng để nàng đứng lên thế nhưng nàng lại thuận thế đẩy hắn lên giường, lấy chăn đắp lên.

“Ngươi nằm một chút, một chút rồi sẽ tốt thôi.” Lại ngồi xuống “Ngoan.” Tiếp tục cố gắng với đồng ý phục, đồ mờ mờ, dường như nàng thật sự không thích hợp với hình tượng người phụ nữ nữ tính của hiện đại.

Mộ Niên dựa vào tường, ngón tay vô ý thức xoắn mái tóc dài ướt nhẹ, nhìn người nọ giặt quần áo không quá thuần thực, trong lòng ấm áp, hốc mắt cũng ấm lên.

Người này là thê chủ của hắn.

Thật sự không phải là nằm mơ chứ.

Mộ Niên chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp dễ chịu, mở mắt ra, xoa bóp.

Mình lại ngủ thiếp đi sao.

Tỉnh táo chút ít, khuôn mặt không tự giác nổi lên những vạch đỏ khả nghi.

Mộ Niên đang ngồi ở trong ngực Sơ Hiểu, chân mền đắp nửa người, bụng dưới vẫn rất ấm áp.

Sơ Hiểu duỗi hai cánh tay, nhẹ nhàng lau chùi mái tóc dài.

Một lúc lên một lúc xuống, động tác có vẻ không quen lẩm nhưng lại dịu dàng triền miên.

Một lát sau, chậm rãi dừng động tác lại, nàng nghiêng mặt, nhẹ nhàng đặt cằm trên đỉnh đầu hắn, hai tay đang ở vị trí bụng hắn.

Cả phòng yên tĩnh, hài hòa mà không lúng túng.

Mộ Niên chỉ cảm thấy trái tim được lấp đầy.

“Sơ Hiểu.”

“. Hả?” Nàng thấp giọng trả lời.

“. Sẽ luôn ở cùng nhau.” Âm thanh mang theo chút run rẩy không xác định.

Hồ hấp hòa vào nhau, hắn chỉ cảm thấy trái tim dường như yên tĩnh không thể chịu đựng nổi.

Hồi lâu, Mộ Niên mơ hồ nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng than thở nhỏ.

“. Sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Nàng kéo hắn đến gần hơn, khóe môi ấm áp như lơ đãng xẹt qua gương mặt của hắn.

Nhẹ nhàng xoay mình, nàng từ phía sau ôm lấy hắn.

. Đồ ngốc này. Trong lòng nàng không ngừng nói.

Nhẹ nhàng cọ xát bụng của hắn, vận chuyển nội lực, liên tục truyền ấm áp qua.

Tâm tình Mộ Niên lúc này phá lệ khó hiểu, hắn bỗng nhiên rất muốn nhìn nàng một chút, nhìn con người lạnh lạnh giờ phút này có tràn đầy dịu dàng không, muốn hỏi tại sao nàng phải làm những thứ này, hỏi nàng tại sao lúc hắn đau trong mắt nàng không che giấu được đau lòng, tại sao khi nàng trên cột và chủ động nhích tới gần sẽ làm hắn mặt đỏ tới mang tai, muốn hỏi nàng có thích hắn không, có muốn cùng hắn cùng nhau trải qua suốt đời.

Nhưng hắn lại không dám hỏi ra. Hắn không dám. Hắn sợ nàng sẽ chần chờ, sẽ nói cho có lệ, tầm mắt sẽ yên lặng rời đi.

Thân thể tàn tạ của hắn, có còn tư cách yêu hay không, có còn tư cách đứng bên cạnh một nữ tử tốt đẹp hay không.

Chân vô ý thức co rúm lại, giờ phút này hắn cảm thấy đặc biệt rét lạnh.

Cảm giác được hắn co rúm lại, Sơ Hiểu lại kéo hắn vào trong ngực, cẩn thận đè chân xuống phía dưới.

“Lạnh sao?” Đêm đã khuya, giọng nói của nàng hơi khàn.

Lắc đầu, kê sát vào trong ngực của nàng.

Hắn nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng mà triền miên của nàng, hơi ngây dại.

Ít nhất giờ phút này, chân thật như vậy.

Như vậy, để hắn phóng túng một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Bởi vì thân thể của Mộ Niên nên Sơ Hiểu quyết định dừng lại nghỉ chân ở thị trấn nhìn khá bình thường này một thời gian ngắn.

Mỗi ngày ở bên Mộ Niên, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút, mặt người nào đó lại thẹn thùng hồng lên, cuộc sống cũng qua thật nhanh.

Tính toán cũng đã dừng lại khoảng mười ngày.

Thương thế của Tiểu Tuân cũng gần tốt rồi, nàng từng thấy không ít hắc y nhân nửa đêm tới tìm hấn, nếu họ làm như có quen biết các nàng, nàng cũng làm bộ như không biết, có lẽ không lâu nữa sẽ cáo từ.

Kể từ sau khi nhận được một con bồ câu đưa tin mấy ngày trước, Ân Trúc trái ngược với mọi ngày trở nên yên tĩnh không ít, theo thời gian trôi qua thậm chí giống như có chút không yên.

Đây cũng là nguyên nhân nàng chậm chạp không rời đi.

Không biết tại sao nàng cảm thấy các nàng rất hợp nhau, tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng trên thực tế Sơ Hiểu vốn xem Ân Trúc như một người bằng hữu.

Trực giác của Sơ Hiểu cho thấy Ân Trúc muốn cùng nàng nói cái gì đó, thấy Ân Trúc do dự không nói ra miệng, Sơ Hiểu cũng không chủ động đi hỏi.

Thuận theo tự nhiên, đây mới là phong cách của Ân Trúc, không phải sao?

Rốt cục gần tới hôm nay tiếng gõ cửa vang lên, Ân Trúc làm ra một bộ dạng quyết định, tìm Sơ Hiểu, muốn nàng theo Ân Trúc đi một chỗ.

Sơ Hiểu gật đầu đáp ứng, nhưng có phần không yên lòng về Mộ Niên.

“Người của ta sẽ chăm sóc hấn.” Đường như Ân Trúc đã sớm nghĩ tới điều này.

“Được rồi.” Xoa mái tóc hấn, nói rõ với Mộ Niên: “Ta sẽ về sớm một chút, chàng cứ ngủ trước đi.”

“Được.” Hấn dịu ngoan giống một con mèo nhỏ, trong mắt long lánh ánh sáng: “Không cần lo lắng cho ta.”

Khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ, lộ ra má lúm đồng tiền.

Hồng Lâu.

Nhìn tám biển sang trọng, Sơ Hiểu lại có cảm giác muốn đoạn tuyệt.

Đây. Chính là nơi làm Ân Trúc rồi rắm nửa ngày? ! !

Nhưng nhìn Ân Trúc giống như chuẩn bị chịu chết với vẻ mặt bi tráng, cùng với bộ dạng sợ nàng hối hận gắt gao lôi kéo ống tay áo của nàng thật chặt.

Vô lực than thở, đi dạo chỉ một cái rắm mà thôi, cần phải đến mức đó sao.

Ân Trúc vẫn là một bộ dáng rồi rắm muốn vào lại không dám vào, Sơ Hiểu cau mày kéo Ân Trúc đi vào.

Đi vào, Ân Trúc liền khôi phục lại phong thái như bình thường. Dĩ nhiên, phải bỏ qua hai tay đang run nhẹ của Ân Trúc.

Ân Trúc nói gì đó với tú bà, tú bà dẫn các nàng đi, không lâu sau đã ra khỏi lầu các tràn đầy mùi son phấn.

Trước mắt là một gian tiểu lầu đơn độc, đứng lặng im ở nơi đó, không biết tại sao lại có cảm giác dường như đã mấy đời rồi. (xúc động trước sự thay đổi lớn lao)

Không biết từ lúc nào mà tú bà đã lặng lẽ lui xuống.

Ân Trúc cố gắng bình tĩnh lại, lôi kéo Sơ Hiểu đến gần.

Hơi còn do dự nhưng vẫn bước vào, tiếng nhạc cụ quen thuộc truyền đến.

Sơ Hiểu nghe thấy loại âm thanh này, sau đó trước mắt lại trông thấy những đồ trang sức có vẻ cực kỳ kỳ lạ.

Nơi này hẳn là.

Một bên Ân Trúc rốt cục ngưng run rẩy, lẳng lặng vuốt ve bàn thủy tinh trong suốt.

Một cái đèn đặt dưới đất, ánh sáng màu tím nhợt nhạt dịu dàng chiếu vào thủy tinh trong suốt ở quầy bar, có một vài nam tử và nữ tử với mái tóc rối bởi ngồi trên ghế sa lon, trong tay ngoe nguẩy ly thủy tinh tràn đầy ánh sáng màu tím

Những vầng sáng tập trung ở giữa làm nơi đó thành tiêu điểm chính, nơi đó để một đàn trống đơn giản, một nam tử có mái tóc hơi dài, trong tay dồn dập nhịp trống.

Một nữ tử với mái tóc xù ngắn lẳng lặng tựa vào một bên, nhẹ nhàng gảy dây đàn ghi-ta đỏ như màu rượu.

Talk to me softly (Em nói chuyện với anh thật dịu dàng)

There's something in your eyes (Và trong đôi mắt em còn vương nỗi sầu)

Don't hang your head in sorrow (Xin em đừng mãi nghĩ đến nỗi buồn đau)

And please don't cry (Và xin em đừng khóc)

I know how you feel inside I've (Anh biết lòng em đang em cảm thấy sao)

I've been there before (Vì anh cũng từng có cái cảm giác đó)

Somethin's changin' inside you (Và có điều gì đó đang thay đổi trong em)

And don't you know (Và em đâu có hay biết)

Don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

I still love you baby (Anh vẫn còn yêu em, em yêu à)

Don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

Don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

There's a heaven above you baby (Vẫn có một thiên đường đang chờ đón em đây em yêu à)

And don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

Give me a whisper (Trao anh một lời thì thầm)

And give me a sigh (Trao anh một dấu hiệu)

Give me a kiss before you (Trao anh một nụ hôn)

Tell me goodbye (Trước khi nói lời tạm biệt)

Don't you take it so hard now (Và xin đừng làm điều đó một cách gượng ép)

And please don't take it so bad (Đừng làm điều này trở nên tồi tệ)

I'll still be thinkin' of you (Anh vẫn nghĩ đến em)

And the times we had...baby (Và những khoảnh khắc đôi ta ở bên nhau...Em yêu à)

And don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

Don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

Don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

There's a heaven above you baby (Vẫn có một thiên đường đang chờ đón em đây em yêu à)

And don't you cry tonight (Xin em đừng khóc đêm nay)

.....

Giọng hát nam tử trầm thấp kết hợp với yêu diễm, mọi người cứ yên lặng lắng nghe như vậy, bỗng nhiên một nữ hài trẻ tuổi ngồi trên ghế sa lon nghen ngào một tiếng, về mặt một người nữ tử khác bên cạnh hơi bi thương hôn nhẹ gương mặt của nữ hài kia, vỗ vỗ đầu của nữ hài.

Nữ tử lại nói cái gì, nữ hài mới nở một nụ cười.

Sơ Hiểu nhìn cảnh tượng ấy yên lặng không nói gì.

Có lẽ đối với nàng mà nói, hết thảy mọi thứ ở hiện đại đều không chút lưu luyến nào, nhưng bọn họ lại bất đồng. Bọn họ có thân nhân, có bằng hữu, có lẽ còn có người yêu. Đối với nơi đó, bọn họ có nỗi buồn, bọn họ không bỏ xuống được, bọn họ còn đang cấp bách tìm kiếm dấu vết tồn tại của chính mình.

“Ngươi đã đến rồi.” Ý nghĩ bị cắt đứt, hai người quay đầu lại.

Một nữ tử mặc áo trắng thật dài, mi mục như vẽ, về mặt cũng không thể che giấu được sự lạnh nhạt.

Nhẹ nhàng dựa vào khung cửa, khóe mắt tinh xảo của nữ tử mang theo một ít u ám.

“Cô nương này là Bách Lí, nàng là.” Ân Trúc giới thiệu với Sơ Hiểu.

“Nơi đây là ca kỹ.” Trong mắt Bách Lí mang theo một ít đùa cợt, cắt đứt lời của Ân Trúc.

Ân Trúc có chút xấu hổ, nàng cũng không biết tại sao những người xuyên không sẽ ở loại địa phương này, còn lựa chọn dạng chức nghiệp như vậy.

“Ngươi xuyên không?” Bách Lí nhìn Sơ Hiểu, nhẹ nhàng hỏi.

“A, nàng là bằng hữu ta, nàng.” Ân Trúc giải thích.

“Ngươi không dám thừa nhận mà kéo nàng tới để có thêm can đảm.” Rất nhiều người đều sợ hãi thất vọng mà không biết rốt cuộc có nên hay không.

Ân Trúc trầm mặc, Sơ Hiểu cũng không có ý định giải thích cái gì.

Nếu nó đã qua rồi thì hãy để cho nó qua luôn đi, dù sao thì đã không còn cần thiết nữa.

“Dạ vị vương, sản hồng y triêm thường.

Yên chi phương, tứ ý tần lưu thảng.

Lưu niên hoàng, tương vọng dĩ thành xuyên.

Li thương”

Không biết từ lúc nào mà nữ tử mới vừa rồi đã thay nam tử nhẹ nhàng hát lên.

Khúc điệu vừa quen thuộc lại vừa bi thương như vậy.

Có một gã sai vặt gọi Bách Lí, Ân Trúc mang theo Sơ Hiểu ngồi ở một chỗ trống trên ghế sa lon.

Những nam tử lẫn nữ tử bên cạnh lắc lắc ly thủy tinh với các nàng, lại đưa hai ly tới đây.

Ân Trúc nhận lấy, nhấp nhẹ.

“Đã đến giờ rồi.” Một nam tử nhẹ nhàng nói, đưa một hộp gấm cho nữ tử ngồi ở chỗ trống phía trước.

“Tỷ tỷ, ta không muốn xa ngươi.” Nữ hài vừa mới nghen ngào thất thanh khóc lên.

Nữ tử cười nhạt không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mở hộp gấm.

Lưu Ly châu, trong trí nhớ Sơ Hiểu chỉ tìm thấy từ này, có thể thực hiện nguyện vọng của người khác. Nghe nói nó là một trong những nguyên nhân dẫn tới việc Thương Minh và Nghịch Lâm đối đầu lẫn nhau.

Hai mắt nữ tử nhẹ nhàng nhắm nghiền, hạt châu trong tay nàng phát ra ánh sáng lấp lánh trong suốt.

Chốc lát, ánh sáng rơi xuống và bị thiêu cháy.

Giống như không có gì phát sinh.

Lông mi nữ tử khẽ run, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Nàng mở mắt ra, vô hồn nhìn hạt châu âm đạm trong tay.

“Gạt người, cũng là gạt người.” Nước mắt không nhận được trào ra.

Một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào những giọt nước mắt ở khóe mắt nữ tử.

Chẳng biết từ lúc nào mà một người đàn ông tuấn tú đã xuất hiện trước mặt nàng, giống như trống không xuất hiện.

“Đưa ngón.” Anh ta nhìn bộ dạng sững sờ của nữ tử thương tiếc vuốt ve gương mặt của nàng.

“Vợ.” Cúi người, đôi môi thật cẩn thận chạm vào môi nàng: “Em chạy đi nơi nào, anh rất nhớ em.”

Nữ tử ôm cổ của anh ta không nói gì.

Một nam tử thu hạt châu đã trở nên âm đạm lại: “Lần sau chắc phải đợi trăm năm nữa mới có thể dùng” Vừa xoay người nhìn về phía bọn họ: “Kết quả này không tồi.”

Cảnh tượng vốn thương cảm lập tức biến thành một buổi tiệc nhỏ.

Ân Trúc cũng cao hứng uống không ít rượu, ngay cả Sơ Hiểu cũng khẽ mỉm cười uống một hớp nhỏ.

Thấm thoát đã hơi trễ rồi, Ân Trúc cũng uống nhiều rượu quá.

“Ngươi biết không Sơ Hiểu, ta đến từ một nơi mà ngươi chưa từng đi qua. Ngươi không thể tưởng tượng lúc ta mới tới không quen nhiều thứ đến thế nào đâu.”

“Mấy ngày hôm trước ta biết nơi này, lúc đó ta rất do dự, ta rất sợ thất vọng.”

“Sơ Hiểu, ta thật sự rất thích ngươi.”

“Ban đầu tiếp xúc với ngươi mặc dù có nguyên nhân. Nhưng khi tiếp xúc thêm một thời gian nữa ta cảm thấy suy nghĩ của ta dường như đã sai lầm.”

“Ngươi có vòng tay kia, nhưng dường như không phải người kia. Rốt cuộc chỗ đó có vấn đề.”

Sơ Hiểu sững ngươi, vẫn biết lai lịch của Ân Trúc sẽ không đơn giản, nhưng là.

Vòng tay. Giờ tay lên, bên trên có một vòng tay tinh tế màu đỏ tươi, nhưng nàng đã không còn nhớ rõ nó từ đâu tới.

Lúc này một nam tử tóc dài từ bên cạnh đi qua, bình tĩnh đứng ở trước mặt Ân Trúc.

“Tiểu quý, lại dám uống say đến không biết gì như vậy.” Ngũ quan xinh đẹp của nam tử bởi vì lộ ra vẻ mặt vụn vặt mà đặc biệt dữ tợn.

Một tay cố gắng kéo Ân Trúc, nam tử nguội lạnh nói: “Ta mang nàng đi.”

Đi ra cửa, dừng lại: “Ngươi cũng nên trở về đi, phu lang ngươi hình như có điểm gì kì lạ.”

Sơ Hiểu thở hổn hển gấp trở về, vừa vào phòng, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Đáy giường xiêu xiêu vẹo vẹo, có đặt vài chai rượu.

Mộ Niên ngồi ở trên giường, ánh mắt trong veo khác thường.

“Ngươi trở lại rồi.” Hần nhảy xuống giường, chân trần đến gần.

Nhích tới gần, thân thể hần mềm nhũn, Sơ Hiểu vội vàng vòng lấy hần, hần liền thuận thế ôm cổ của nàng.

“Nàng đã đi đâu” Lại dùng sức đẩy ra nàng, bỗng nhiên giọng nói của hắn có chút tức giận: “Nàng đi tìm nam nhân khác.”

“Nàng có người khác. Nàng không cần ta nữa.” Hắn ôm lấy đầu, không ngừng khóc.

Sơ Hiểu bất đắc dĩ, rốt cuộc hắn đã uống bao nhiêu rượu vậy.

Chặn ngang ôm hắn lên giường, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Ta chỉ có một mình chàng, cả đời sẽ không xa nhau.”

“Thật sao.” Hắn mềm mại tựa vào trong ngực của nàng.

Nàng “Ừ” một tiếng, thuận thế cởi áo ngoài của hắn bị mình vò thành nhiều nếp nhăn xuống treo ở một bên. . .

Mất đi chỗ dựa ấm áp, hắn vừa khóc vừa náo: “Nàng gạt người! Nàng gạt người!”

Sơ Hiểu rót nước, ngồi ở bên cạnh hắn: “Ngoan, uống một ngụm ~”

Hắn kéo tay áo của nàng: “Nàng còn nhận đồ của người khác đưa cho nữa ~” Hắn nhỏ giọng tức giận, dùng tay áo lau chùi khóe mắt.

“Ừm” Sơ Hiểu nhẹ nhàng vòng lấy bờ vai hắn, giống như dỗ dành tiểu hài tử: “Ta sai rồi, chúng ta trước tiên uống một ngụm nước được chứ, uống một ngụm ~”

“Ừ ~” Bỗng nhiên Mộ Niên dùng lực đẩy ra trở ngại phía trước, cái ly vô tội rơi xuống đất đập nát bươm.

Sơ Hiểu không ngờ tới bộ dáng khi hắn uống rượu lại như thế này, bị hắn đẩy thẳng tấp té nhào trên giường, đầu đập vào mép giường, chỉ cảm thấy đầu vòn hỗn loạn bây giờ lại thêm đau rất.

Hắn gục ở trên người nàng, lung tung hôn hít lấy gương mặt và cổ của nàng, nàng nhũn mảy, đầu hỗn loạn căng thành một đoàn, nàng thậm chí còn muốn dứt khoát, dứt khoát.

Nước mắt thấm vào gương mặt rét lạnh của nàng, mới làm nàng thanh tỉnh chút ít.

Nhẹ nhàng đẩy đẩy gò má của hắn “Chàng uống say.”

Hắn vốn đang vui đầu ở cổ nàng ngẩng lên, ánh mắt sáng lấp lánh, lại làm cho nàng có chút không dám nhìn thẳng.

“Nàng không thích ta sao.” Sắc mặt hắn vẫn còn đỏ ửng, ánh mắt xinh đẹp có chút ủy khuất.

“Chàng say.” Nàng cười cười, nàng gỡ những lọn tóc dính vào nhau của hai người.

“Ta không say.” Hắn nghiêng đầu: “Nàng yêu thích ta sao?”

Hắn thực sự say rồi.

“Ta yêu nàng.” Hắn vừa nói vừa cúi đầu xuống hôn lên trán nàng, chớp mũi, gương mặt, bên tai.

Sơ Hiểu chỉ cảm thấy lồng ngực chấn động, lại cảm giác thấy những nụ hôn rét lạnh rơi lung tung trên cổ.

Tay hắn thuận thế hướng về phía trước cởi vạt áo của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy giống như sung huyết não, đẩy hắn ra.

Hai người cùng thở hồng hộc, quần áo xốc xếch.

Sơ Hiểu nghiêng mặt, vuốt ve khuôn mặt nóng rực: “Ngươi say.”

Hắn cố chấp gằn từng chữ “Ta không say.” Ngón tay vạch quần áo, chậm rãi cởi ra, lộ ra xương quai xanh tinh tế.

“Ta yêu nàng.” Hắn nhìn thẳng tấp vào mắt nàng: “Nàng muốn ta đi.” Lại duỗi tay cởi áo lót của nàng.

Sơ Hiểu theo bản năng né tránh, ngón tay của hắn hơi cứng đờ.

Lúc này nàng có chút hỗn loạn, cứ qua loa như vậy thật sự được chứ.

“Ta đã biết.” Hắn rũ mắt xuống, thu tay khép quần áo lại, nhẹ nhàng trượt xuống giường.

Bên tai truyền đến một tiếng than thở nho nhỏ, toàn thân bị kéo trở lại giường.

Mộ Niên chỉ nhớ rõ tiếng nói khàn khàn: “Nhớ. Không nên hối hận.” Tiếp theo chính là một khối thân thể đè xuống, ánh nến dập tắt.

Những nụ hôn tình tế ùn ùn kéo xuống, hân phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

“..... Ta yêu.....”

Không biết người nào nói với người nào.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiếu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

Lông mi run nhè nhẹ, Mộ Niên chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy dung nhan dễ chịu của người trước mặt không nhìn được khẽ cười nhẹ, nhẹ nhàng rút tay từ trong chăn ra muốn đung vào người trước mặt.

Bỗng nhiên động tác hơi chậm lại.....

Đây, đây, đây, đây, đây, tình cảnh này.....

Bị da thịt trần truồng trước mắt làm đau mắt, Mộ Niên kịp phản ứng, gương mặt lập tức đỏ như máu.

..... Cái kia, dường như ngày hôm qua mình đã cưỡng bạo Sơ Hiếu rồi.....

..... Thật, thật mất thể diện quá.....

..... Mặc dù có chút ngượng ngùng.....

..... Nhưng mà đây chính là điều mà mình chờ mong thật lâu.....

Nhưng không ngờ.....

..... Làm tốt lắm.....

Âm thầm tỏ vẻ tán thành đối với hành động của chính mình, Mộ Niên xin thể mình chỉ có chút đắc ý mà thôi.

Cho dù như thế nào, hiện tại nàng đã hoàn toàn thuộc về mình, có điều này ràng buộc, nàng sẽ không bỏ lại mình chứ?

Lúc này, bỗng nhiên Sơ Hiếu nhẹ nhàng cử động, hân lập tức thu tay về, thấy nàng có vẻ sẽ không tỉnh lại, an phận nằm ở bên cạnh không cử động nữa.

Sơ Hiếu nhẹ nhàng nhéo mũi hân, còn thuận tiện đưa tay sờ ngực hân.

Hân tròn to mắt nhắm người, đặt bàn tay vốn che ở chỗ ngực lạng lẽ vòng lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng.

Hân nhắm mắt lại, vậy thì..... Vậy thì ngủ thêm một chút nữa vậy.....

Người vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt ra, nụ cười lướt qua trong mắt, hai tay nắm thật chặt, cọ cọ bên cổ hân.

Thật ra nàng đã sớm tỉnh lại, tuy rằng thân thể đau nhức khó chịu nhưng vẫn rất có tinh thần.

Thấy hân vẫn còn nặng nề ngủ, giúp hân dọn dẹp một phen, thuận tiện còn đổi khăn trải giường sạch sẽ.

Nói mới nhớ, lúc thấy đồng hồ điện trước mắt thì nàng có ngượng ngùng một chút.

Không biết tại sao, lúc đó bỗng nhiên nàng lại nhớ cái phòng nhỏ kia, cái nhà kia chỉ thuộc về nàng và hân.

Có lẽ đã đến lúc rồi đi, nàng âm thầm quyết định.

Cảm thấy người trong ngực không an phận cọ xát, khoe miệng khẽ nhếch, rồi ngủ mất.

Lúc Mộ Niên lại mở mắt ra một lần nữa thì đã gần tới buổi trưa.

Hắn nhìn thấy Sơ Hiểu gói đầu vào bên cạnh, vỗ về sợi tóc của hắn, trong đôi mắt to của nàng tràn đầy ý cười, hắn không khỏi lại nở một nụ cười với nàng.

Nàng bị hắn trong lúc lơ đãng toát ra vẻ quyến rũ xinh đẹp làm kinh diễm một phen, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng khóe miệng, âm thầm chế giễu hóa ra mình cũng sẽ có một ngày như thế.

Thân thể nghiêng về phía trước, đôi môi nhẹ nhàng thân mật hôn lên cánh mũi khéo léo.

“Một sao?” Hô hấp của nàng đều đều phả vào xương quai xanh của hắn, thân thể của hắn cực kỳ mẫn cảm mà run rẩy, trên mặt nóng lên, sau tai lập tức đỏ lên giống như máu, ngay cả trên cổ cũng đều đỏ ửng.

Hắn hơi lắc đầu.

Nàng thấy thế trong lòng khẽ động, cũng không nói chuyện.

Chốc lát sau hắn mới cảm thấy hơi nóng trên mặt tàn mát đi chút ít, thấy nàng không nói chuyện còn tưởng rằng nàng đang chế cười hắn, chợt giận dữ liếc nàng một cái.

Giận giống như cười, con mắt của hắn phát sáng lạ thường, cảnh này không biết mê người đến bao nhiêu.

Nàng có chút thất thường, mãi cho đến khi bị hắn trừng một cái mới tỉnh táo lại, thoáng cái đã xuống giường, che giấu xấu hổ ho nhẹ: “. Ta đi lấy thức ăn, sẽ trở lại nhanh thôi.” Nàng xoay người, lộ ra những điểm hồng hồng dọc theo đôi tai.

Ông tay áo bị níu lại, phía sau truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng.

“Y phục.” Hắn cố nín cười nhắc nhở, xem ra người ngượng ngùng cũng không phải chỉ một mình hắn.

Nàng cúi đầu nhìn, quỳnh lên, vậy mà nàng không phát hiện mình chỉ có một thân áo trong, vạt áo còn quần lung tung trên người.

Mộ Niên ngồi xổm ở trên giường, đưa tay cầm lấy vạt áo thật dài bên hông nàng, kéo nàng gần hơn: “.”

Sơ Hiểu như bị mê hoặc bất giác đến gần, hắn thuận thế vòng lấy eo thon của nàng, đầu nhẹ nhàng vùi ở trước ngực của nàng, hai tay thì áp vào xương sống bằng phẳng trên lưng nàng.

Nàng khẽ cười, cúi đầu xuống, gương mặt không tiếng động dán vào bên tai hắn.

Một phòng yên tĩnh.

“Ta thật là cao hứng.” Hắn tựa vào trước ngực nghe nhịp tim vững vàng của nàng, trong lòng là một mảnh mềm mại.

Sơ Hiểu hạ mi mắt, nắm chặt hai cánh tay.

. Ta cũng thế. Nàng lặng lẽ nói trong lòng, dù chưa nói ra khỏi miệng, nhưng gương mặt đã nhuộm lên một màu đỏ ửng.

Một lát sau hai người mới tách ra. Mộ Niên kéo thân thể Sơ Hiểu, cẩn thận đưa tay vì nàng sửa sang lại cổ áo, tỉ mỉ vuốt lên những hoa văn, buộc vạt áo lại, lấy trường bào tinh tế từ một bên kệ vì nàng mặc vào.

Nàng thỉnh thoảng thuận theo động tác của hắn mà nâng hai cánh tay lên.

Mộ Niên hài lòng cười cười, phui nhẹ nếp uốn trên vai nàng, thuận tay đặt trên bả vai nàng.

“Chúng ta về nhà được chứ, thế chủ.” Hắn nhìn mắt của nàng, mềm mại nói, có chút ý tứ nũng nịu.

Sơ Hiểu đang trong trạng thái hồn lìa khỏi xác, nghe thế thì lập tức đồng ý, mà sau khi nghe một tiếng gọi nữa thì lông mày khẽ run, có chút không thể tin.

“Chàng. Nói gì?” Sơ Hiểu chưa từng nhận thức qua cả giác kì quái như vậy, mang theo mong đợi và khẩn trương.

“Ừm” Mặt hắn đỏ lên: “Chúng ta về nhà đi.” Chỉ có hai người bọn họ.

“Không phải câu này.” Nàng cảm giác mặt mình cũng nóng lên, vẫn không nhịn được hỏi lại.

“A” Hắn vùi đầu thật sâu, phát ra âm thanh như con muỗi: “. Thế chủ.”

Sơ Hiểu nghe rõ ràng xong, chỉ cảm thấy khóe miệng cũng muốn toét ra.

Đầu ngón tay không nhịn được nâng lên cái cảm khéo léo tinh xảo, chậm rãi cúi đầu.

“Ừm” Ngẩng đầu lên, Mộ Niên vô ý thức gầy dựa, sau đó đôi môi đã bị một nơi mềm mại bao bọc.

Động tác không quá thành thạo, nàng dịu dàng thử thăm dò, mang theo chút ít không xác định.

Hô hấp của hắn hơi chậm lại, đặt tay lên cổ nàng, dựa vào cảm giác nhẹ nhàng đáp lại, không tiếng động cổ vũ.

Lúc này mới coi như là lần thứ nhất hai người tỉnh táo hôn môi.

Một tay Sơ Hiểu nâng ót của hắn, một tay vòng qua hông

. Không có biện pháp.

. Đã, trốn không thoát.

Nàng chưa từng cảm thấy sống là một việc vui vẻ như vậy, chỉ cần nàng và người ấy ở chung một chỗ, ngay cả hô hấp cũng hạnh phúc như vậy.

Lúc trước chỉ cảm thấy cứ tự nhiên sống với nhau, cứ nghĩ như vậy là tốt rồi, nhưng càng ngày càng quan tâm, càng ngày càng không muốn ủy khuất hắn, càng ngày càng không muốn tách ra.

Có lẽ, đã đến lúc cho hắn một hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

“Phải đi rồi?” Lòng mày thanh tú của Ân Trúc nhếch lên, giọng nói nhẹ nhàng.

Sơ Hiểu im lặng gật đầu.

Sau khi dùng bữa với Mộ Niên xong nàng lập tức đi tìm Ân Trúc nói lời từ biệt, không ngờ tìm mãi mà không thấy bóng dáng nên quyết định đợi Ân Trúc trở về cáo biệt nàng ấy rồi sáng mai sẽ rời đi.

Đại sảnh trống rỗng không một bóng người, ngay cả một khách nhân cũng không có. Có lẽ chuyện phát sinh vào khoảng thời gian trước đã làm sinh ý đình trệ.

Ngày hôm qua, Ân Trúc mang theo một nam nhân chẳng biết từ chỗ nào xuất hiện, nói cho nàng và Ân Trúc biết nam nhân đi cùng kia gần tới ngày hôm qua đã rời đi cùng với mấy người tới tìm hắn.

Nàng cũng không để ý, gật đầu không nói gì.

Đến lúc cơm chiều mới thấy Ân Trúc vội vã trở lại, vẻ mặt hơi nghiêm túc, lúc thấy bọn họ ngồi ở trên ghế thì vẻ mặt mới dịu xuống.

Có lẽ đã xảy ra chuyện gì, nếu nàng ấy không muốn nói thì nàng sẽ không hỏi.

Sau khi nói lời từ biệt, Sơ Hiểu liền và Mộ Niên lên lầu thu dọn đồ đạc rời đi.

“Bọn họ thật sự đi rồi.” Mạch Hi vô biểu tình nói, giọng nói thật thản nhiên.

Sau khi bọn họ rời đi, vẻ mặt Ân Trúc thoáng cái xụ xuống, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc.

Khóe miệng nàng khẽ cười, dùng nó làm câu trả lời.

Hắn quay đầu lại yên lặng nhìn mắt của nàng, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên vươn ra hai cánh tay về phía nàng.

Lúc này, trong mắt nàng mới dần hiện ra một tia ấm áp, thân hình thoát một cái roi xuống, được hắn vững vàng đón ở trong ngực.

Nàng không nói gì, nhưng hắn biết, nàng rất mệt mỏi.

Đúng là công việc trong khoảng thời gian này làm hỏng nàng rồi.

Vuốt ve khóe mắt bị bóng râm bao phủ của nàng, tay vuốt cổ của nàng.

Hắn biết nữ nhân kia rất trọng yếu đối với nàng.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến tình cảnh ban đầu lúc gặp nàng, lần đầu tiên nhìn nàng, khuôn mặt nàng mang theo nụ cười rực rỡ, trong mắt lại là một mảnh tịch mịch, hắn lập tức nghĩ đến nữ tử kia nhất định là người có chuyện xưa.

Sau khi sống với nhau thì phát hiện tính tình của nàng rất tốt, nhưng lúc càng lộ ra vẻ vui cười, trong mắt lại càng tĩnh mịch.

Nàng có một điểm cổ quái, chính là một chiếc gương, không cho người khác đụng vào, nếu chạm vào dù chỉ một chút nàng cũng sẽ lập tức trở mặt.

Sau đó lại có người thừa dịp lúc hai người bọn họ đi ra ngoài xông vào trong cốc.

Sau khi nàng trở về nhìn thấy đồng hồ điện đầy trên mặt đất, mặc dù thân hình chỉ run lên, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được một ít sát khí trong nháy mắt mà đến.

Nàng không hề nói gì, nhặt những trang giấy bị ném đầy đất lên, những chiếc bình bị nghiền nát, phôi nhẹ tro bụi dính vào người.

Lúc này hắn mới nhìn thấy trên giấy viết đầy những ký hiệu kỳ quái giống như kiểu chữ gì đó.

Nàng thu thập xong, nói với hắn có việc cần giải quyết, phải ra ngoài.

Nhưng hắn lo lắng cho nàng, nên đi theo .

Cho nên, hắn nhìn thấy.

“Chuyện gì xảy ra?” Âm thanh cắt đứt hắn.

Sơ Hiểu thấy Ân Trúc là lạ, xuống dưới định bụng xem một chút thì nhìn thấy Ân Trúc té xỉu.

Mạch Hi nhìn thấy trong mắt Sơ Hiểu không che giấu được lo lắng, rừ mi mắt.

Người này, là thật lòng.

Trong mơ hồ nghe thấy có tiếng người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Ân Trúc mở mắt ra.

Cảm giác được động tĩnh của nàng hai người đều nhìn sang.

Mạch Hi đi lên trước kéo chân Ân Trúc lên.

“Người.” Ân Trúc muốn nói gì nhưng lại phát hiện mình mất giọng.

Nữ tử đứng ở đằng kia dường như tại tự hỏi cái gì, chốc lát mới ngẩng đầu.

“Chúng ta trao đổi một thời gian đi.” Nàng cắt đứt lời của Ân Trúc, lộ ra một nụ cười ấm áp.

Ân Trúc sững sốt, nàng đã hiểu chuyện sắp sửa xảy ra, mặc dù vấn đề thân phận bộ đầu khó xử đã được giải quyết, nhưng mà.

“Tốt.” Thân thể của nàng so với nàng càng thành thật trả lời, khóe miệng vui vẻ nhếch lên.

Mạch Hi ngồi xuống bên cạnh giường, che giấu vui mừng trong mắt.

Sơ Hiểu đứng ở trước cửa thờ nhẹ.

Hắn nhất định có thể hiểu được, bản thân mình hoàn toàn không cần phải lo lắng, không phải sao.

Nhưng hỗn loạn trong lòng không biết lại từ đâu mà đến.

Chế giễu mình nghĩ quá nhiều, cuối cùng vươn tay đẩy cửa ra.

Đập vào mắt chính là một mảnh hỗn độn.

Nàng nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt là một mảnh lạnh như băng.

Nàng cảm thấy mắt mình thật nóng, bàn tay nắm chắc thành quyền mơ hồ có thể thấy tơ máu.

Gần đây đã phiền, uất ức muốn chết, nếu lại có người dám tự mình dâng lên cửa.

Vậy thì không nên trách nàng.

Mộ Niên trở lại phòng thu thập đồ, nếu Sơ Hiểu đi xong chuyến này thì bọn họ có thể ở cùng nhau rồi.

Thu xếp quần áo của hai người, bỗng nhiên hai tay chạm vào một vật thô sấp, lấy ra nhìn mới biết hóa ra là cái đai lưng màu xanh của nàng.

Hắn không nhận được, len lén nở một nụ cười.

Bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm nhạt, hắn đang định đi xem xét nơi phát ra mùi nhưng thân hình thoát một cái trượt chân té trên mặt đất.

Đột tỉnh lại một lần nữa, mới phát hiện mình đang ở trong một phòng nhỏ.

Có chút đau lòng cúi đầu, mình lại liên lụy đến Sơ Hiểu sao.

“Tỉnh?” Một tiếng nói vang lên phía sau dọa hắn giật mình, lúc này mới phát hiện có một người ngồi trên chiếc ghế sau lưng.

Là một nam tử thưốt tha, trên mặt có một ít son phấn, không che giấu được tướng mạo rất tốt.

Cảnh giác lui về phía sau, sống lưng chống lên tường gỗ.

Nam tử thấy thế cười nhạt nói: “Không nhận ra ta sao?” Vừa vuốt ve gò má của chính mình: “Trái lại đã lâu rồi không giả trang, không biết nhìn như thế nào.” Tất cả lộ ra một mảnh đỏ ửng.

Mộ Niên thấy rõ tướng mạo của hắn, cực kỳ kinh ngạc: “Tiểu công tử.” Nam tử thường rất miễn cảm, hướng chi là người này.

Lông mày nhỏ nhắn của Tiểu Tuân run lên, bỗng nhiên áp sát mặt vào, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra hôm đó ngươi có nghe thấy lời nói của ta, còn nhớ rõ tên của ta.”

Thân hình Mộ Niên không tự chủ run rẩy, hắn đương nhiên nhớ được ngày đó trước khi đi nam tử này gọi hắn vào trong phòng, vẫn là biểu cảm lạnh nhạt như thường ngày, giọng nói chậm chạp.

.”Ngươi thật sự cho rằng Lâm Sơ Hiểu không biết ta sao, nàng nói nàng không biết thì ngươi liền tin tưởng sao, ha ha, thật ngốc.“

.”Nàng vốn muốn kết hôn với ta, nhưng mẫu thân ta chú trọng mất thân phận của nàng, nàng còn vì ta tự hại mình đấy.“

.”Ngươi có thấy cái vòng tay trên cổ tay nàng không, đó là tín vật đính ước của ta với nàng.“

.”Đồ chơi kia vĩnh viễn không lấy xuống được, giống như ta với nàng, dây dưa không dứt, đòi đòi kiếp kiếp, nhất định phải ở chung một chỗ.“

. Dây dưa không dứt, đòi đòi kiếp kiếp, nhất định phải ở chung với nhau.

“Không phải! Không phải!” Ngay lúc đó hắn giống như vừa cảm nhận được tuyệt vọng vô tận: “Nàng sẽ không bao giờ, nàng sẽ không gạt ta.”

Nàng sẽ không bao giờ lừa gạt ta.

Nhưng, vì sao khi nói đến cái vòng tay nàng chỉ nói cho có lệ, hắn vẫn nhớ trên cổ tay nàng còn có một vết sẹo nhạt.

Nếu Sơ Hiểu đọc được suy nghĩ lúc này của Mộ Niên chắc chắn sẽ cảm thấy cực kỳ oan uổng, nàng quả thật không nhớ được cái vòng tay này từ đâu mà đến, mà vết thương có trên tay là vì ngày đó thu thập tình báo bị mảnh thủy tinh xẹt qua cánh tay kết thành sẹo.

Nhưng tâm tình của lúc này của Mộ Niên loạn thành một đoàn, cực kỳ tê dại.

. Dây dưa không dứt, đòi đòi kiếp kiếp, nhất định phải ở chung với nhau.

“Ngày trước hình như nàng cũng không chạm qua ngươi, ngay cả cái này ngươi cũng không hiểu!” Tiểu Tuân nhìn bộ dáng của Mộ Niên chỉ cảm thấy lòng đỏ kị bị thiêu đốt, ngày đó thấy hắn nôn mửa còn tưởng hắn có thai, cho hắn ăn một chén Nhất Oản Hồng Hoa, trị liệu nôn mửa, đồng thời lại thúc tỉnh vô cùng hiệu quả, mà thuốc này đối với dụng phu đây là một loại thuốc nạo thai mạnh mẽ. Mà ai ngờ, nam tử này lại không. Ngược lại, sau đó lại chân chính trở thành người của nàng.

. Dây dưa không dứt, đòi đòi kiếp kiếp, nhất định phải ở chung với nhau.

Bây giờ cho dù nói cái gì cũng đều không vào tai Mộ Niên được, câu nói kia như ma ám quanh quẩn bên tai hắn.

Tim của hắn đau như muốn xé rách thành từng mảnh.

. Thê chủ ơi, Mộ Niên nên làm cái gì bây giờ.

Xin đừng bỏ ta.

Sơ Hiểu chỉ cảm thấy ngực mình đau xót, tiếng gió xẹt qua tai nàng.

. Không xa rồi.

Nàng nhìn thấy nơi giao hẹn có rất nhiều người.

Nhẹ nhàng lọt vào đông người, tiếp nhận thanh kiếm của nàng.

. Chờ ta, ta tới đón ngươi về nhà.

. Tiểu phu quân của ta.

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiểu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 22

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

“Àm!” Cửa bị đập gãy thô bạo, một hắc y nhân té ở bên chân Tiểu Tuân, nắm lấy ống quần Tiểu Tuân như muốn nói cái gì đó, nhưng khước miệng lại chảy ra máu tươi, chết rồi.

Sơ Hiểu nhìn người nọ đi vào, mặt không thay đổi quét mắt nhìn Tiểu Tuân một cái, đi thẳng tới trước mặt Mộ Niên, ngồi xổm xuống.

“Ta tới đón ngươi về nhà.” Tiếng nói của nàng dịu dàng, đưa tay muốn chạm vào hắn.

Mộ Niên nhìn bàn tay đang đưa tới, vô ý thức lách mình tránh ra.

Nàng sững sờ, thu lại bàn tay đang dính máu be bét, âm thanh lại có một chút run rẩy.

“Chúng ta về nhà, được không?”

Hắn nhìn nữ tử trước mặt, vừa quen thuộc vừa xa lạ, khước miệng vẫn mỉm cười ám áp như vậy, nhưng âm thanh lại mang theo một chút không xác định.

Nụ cười của nàng không phải là nụ cười vui mừng, trong con ngươi hoàn toàn là một mảnh tĩnh mịch, giống như một vòng xoáy vừa bi thương vừa tuyệt vọng, muốn hút hắn vào thật sâu trong đó.

Hắn bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Cho dù là tín vật ước hẹn gì, chỉ cần nàng yêu hắn là tốt rồi.

Hắn tin nàng, rất sâu đậm. Cho dù nàng có từng lừa gạt hắn hay không.

Hắn chỉ muốn sống ở bên nàng.

. Dây dưa không dứt, đòi đòi kiếp kiếp, ta chỉ muốn cùng nàng ở bên nhau.

Hắn nhìn tay nàng vô lực buông xuống, cho dù dính đầy nước bùn cũng không che giấu được đầu ngón tay bóng loáng mỹ mãn, nhìn lại các đốt ngón tay của mình, rõ ràng phồng phính hơn so với trước kia nhiều, lật qua, vẫn tràn đầy dấu vết phong sương lần lượt đan vào nhau.

Nàng cách hắn gần như vậy, đưa tay là có thể chạm đến. Nhưng hắn đứng ở bên người nàng đến cùng có phải là sự lựa chọn chính xác hay không vì lúc nào hắn cũng đem đến cho nàng rất nhiều chuyện nguy hiểm, để nàng lần lượt đối mặt những thứ hoạn nạn vốn không cần thiết này, vì hắn mà mất đi công tác nàng vốn rất yêu thích, rồi đi khỏi những bằng hữu từng chung hoạn nạn, mà bây giờ, hắn lại hoài nghi sự thật lòng của nàng sao.

Không phải, vốn không cần những thứ này, nhưng hắn vẫn ngốc như vậy, không tìm ra được vấn đề nằm ở nơi nào.

Sơ Hiểu nhìn hấn cứ cúi đầu như vậy, trên đỉnh đầu của hấn hiện ra một vầng sáng.

Hấn bắt động, nàng sẽ chờ .

Nàng chưa từng trải qua tình yêu, bản chất nàng ngưng ngừng, nàng không chủ động tranh thủ cái gì.

Nàng cho là hấn yêu nàng, nàng yêu hấn, như vậy là đủ rồi.

Cho dù lúc này hấn lui bước là vì cái gì, đều là ngoài dự đoán của nàng .

Có phải nàng quá ngây thơ rồi không, vậy mà lại tin tưởng hấn sẽ dịu ngoan tiếp nhận nàng, tiếp nhận bàn tay đầy máu của nàng, tiếp nhận quá khứ u ám mà nàng không bao giờ cho người khác biết.

Có phải đã nàng quá tự cho mình là đúng hay không, cho nên mới đổi lấy kết quả này

Có phải... hấn ghét bỏ ta.

Tại sao hốc mắt lại không nhìn được nóng lên.

“Chúng ta về nhà, có được không?” Nàng không phát hiện lời nói của mình lại mang theo khản cầu hèn mọn như thế.

Thân hình hấn run rẩy, nhìn nàng một cái thật nhanh.

. Nàng đỏ mắt, có phải hấn nhìn lầm rồi không.

“Người mang theo tín vật đính hôn của chúng ta, tại sao còn làm bộ không biết ta!” Từ này đến giờ, Tiểu Tuân vẫn không lên tiếng lúc này lại nói.

Y yêu nữ tử này như vậy, tại sao nàng có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn nam tử khác, tại sao có thể dùng giọng nói van xin thấp kém như thế với nam tử khác như vậy, tại sao có thể vì nam tử khác mà tuyệt vọng rơi lệ.

Nàng giương mắt nhìn Tiểu Tuân, cuối cùng lộ ra một nụ cười ảm áp, Sơ Hiểu chỉ cảm thấy bản thân mình không tự chủ nói ra: “A Tuân, người rốt cuộc đã tới.” ảm áp rét lạnh: “Nhưng mà, ta đã chết rồi, làm sao bây giờ?”

“Người nói người yêu ta, ta đã vui mừng rất lâu. Người tặng ta vòng tay, ta cẩn thận đeo trên cổ tay. Sau cùng, người lại phải người giết ta sao.” Tiếng cười vốn dịu dàng lại chuyển sang ảm đạm.

“Ta không có. Nếu ta biết, ta nhất định sẽ cứu người!” Y mở to mắt, y vốn tưởng rằng đã an bài không có sơ hở, nếu nàng chết trong lần kia, chính là nàng không đủ tư cách xứng với y, nếu không có, như vậy tất cả đều vui vẻ. Nàng nói nàng thương y, có thể vì y giao ra tất cả, dĩ nhiên, nhất định nàng cũng sẽ vì y nguyện ý chết.

Nhưng mà, nàng đã chết.

Ban đầu y cho rằng nếu đã như vậy, người như thế lưu lại cũng không có giá trị gì, nhưng không ngờ nàng lại xuất hiện, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy, thậm chí còn không thừa nhận y.

Do yêu mà sinh hận, y biết, nhất định là như vậy.

Nàng thương y, cho nên hận y. Y vừa lòng với kết quả mình đẩy nàng ra, cuối cùng nàng sẽ không bỏ được y, mà trở lại bên cạnh y

“Bây giờ, người còn gạt ta.”

“Chẳng lẽ muốn ta nói ra sao?”

“Tiểu Tuân. Hạ Húc. Người nhìn ta bị loạn tiền bản trúng, thiên đảo đâm thùng, lòng dạ thật độc ác.”

“A, ta sợ là ta đã quên mất. Sợ rằng hai cái tên này cũng không phải là tên thật của người.”

“Từ đầu tới cuối, người chưa bao giờ thật lòng, người làm cho ta rơi vào kết cục như vậy.”

Nữ tử ngẩng đầu, thu lại nụ cười trên mặt.

. Hóa ra là chuyện như thế sao.

Nàng đưa tay đặt lên vòng tay ở cổ tay, ánh sáng lóe lên, có thể thấy được nguyên chủ trân trọng nó đến chừng nào, ngày ngày không tự giác mà vuốt ve.

Dùng lực, kéo ra.

. Nàng đã biết biết tất cả mọi chuyện.

Nhìn thấy động tác của nàng, y không biết tâm tình mình như thế nào: “Vô dụng, vòng tay này dùng thạch Hải Lâu nếu đã mang vào thì không thể tháo ra.” Y trừng to mắt: “. Làm sao có thể.”

. Ràng buộc giữa nàng và y, không có.

Y vốn cho là y không yêu nàng, nàng yêu y, nàng nên trung thành với y, giao ra hết thấy, thậm chí là đi tìm chết.

Tạm biệt nàng, nàng giống như là thay đổi thành một người khác, nụ cười không có nồng đậm cung chiêu, lạnh như băng, giống như đã thay đổi thành một người khác.

Y vốn tưởng rằng nàng vẫn y hán, làm sao có thể biến thành cái bộ dáng này.

“A.” Nàng giật nhẹ khóe miệng, không hổ là thạch, ngay cả nàng cũng mất cả một phen công phu.

. Có lẽ là mọi người không thấy được, nhưng mà, nàng đã sớm không phải là “Người”.

Vòng tay bị người vứt bỏ không thương tiếc vang lên một tiếng giòn tan, vốn là ánh sáng lại bị màu máu đen hồng che dấu.

“Chàng quyết định không về nhà cùng ta sao?” Nàng lộ ra một nụ cười xán lạn với Mộ Niên.

Lúc này Sơ Hiểu mới khôi phục lại thành Sơ Hiểu chân chính. Nàng cười, không hề có nhiệt độ, nếu nhìn chăm chú có thể thấy ánh mắt nàng sâu thẳm không đáy.

Mộ Niên nhìn nàng không chút lưu luyến xoay người, tay áo bay lên, vừa quyết liệt lại vừa đẹp đẽ.

Vai của nàng khẽ run, hán nghe thấy nàng cúi đầu cười, cảm giác xa lạ như vậy.

Tâm hán bỗng nhiên đau đớn.

“Thê chủ.” Thân thể của hán đáp lại một câu trả lời thành thật, tránh cánh tay dính đầy máu, vòng lấy hông của nàng.

. Mảnh khảnh như vậy, để cho hán có cảm giác nàng cần hán, để cho hán cảm giác là nàng đang chờ hán.

Nữ tử cứng ngắc, dường như bây giờ mới chậm rãi buông lỏng, khóe miệng lộ ra một nếp nhăn nhọt nhọt khi cười.

[mười năm sau]

Lại là một buổi sáng sớm, sau khi Mộ Niên tỉnh lại, đẩy Sơ Hiểu rời giường.

Sơ Hiểu dụi dụi mắt, bất đắc dĩ: “Phu quân có tinh thần như thế, xem ra là tối hôm qua thê chủ sơ xuất.”

Mộ Niên hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy lồng ngực của nàng: “Nói cái gì đó ~”

Lúc này, Mộ Niên hai mươi sáu tuổi, đã không còn là một nam hài ngây ngô, con người trong suốt mang theo một phen ý vị đặc biệt.

Nàng cúi đầu cười cười, kéo cổ của hán xuống nhẹ nhàng hôn lên khóe môi.

Hán cũng không cự tuyệt, cúi người, cánh tay vòng qua cổ của nàng.

Bỗng nhiên cảm thấy động tác của nàng dừng lại, vuốt khóe miệng nhìn bệ cửa sổ.

“Thế nào. Có phải lại là.” Hán nằm ở trên người nàng, theo tầm mắt của nàng nhìn lại.

Nàng chỉ hừ nhẹ một tiếng: “Không có chuyện gì.” Lại lật thân đè hán, ngón tay gạt mở vạt áo hán vừa mới cột kỹ.

Lâm Niệm đang nhìn hăng say chỉ cảm thấy có một cổ sức lực kéo nó ngồi xổm xuống, nó mất thăng bằng ngã vào trong ngực ấm áp.

“Hừ ~” Lâm Mặc buồn cười nhìn bé con trong ngực nhẹ nhàng giãy dụa, động tác thăm dò lên trên.

Sợ là mẫu thân đã sớm thấy, nhìn sát khí vừa mới ừ ừ kéo đến.Bình thường tiểu tử này luyện công không tốt lại còn có thể cảm giác được, trí nhớ cũng không dài, tưởng rằng phá hư “Chuyện tốt” của phụ mẫu, phụ thân còn có thể nói giúp cho đệ sao?

Chốc lát, Lâm Mặc mới buông ra.

Lâm Niệm bắt mắt môi môi trông mắt với Lâm Mặc “Tỷ, ngươi làm gì.” Thân thể bỗng nhiên bị nhấc lên.

Mỗi tay Lâm Tang nhấc lên một bé, vừa bực mình vừa buồn cười: “Tại sao lại tới nghe trộm ở góc tường. A Niệm thì cũng thôi, nhưng Mặc, sao muội cũng đi theo.” Hai người này là hai tiểu đệ muội tình quái, nhìn A Niệm nghịch ngợm không bao giờ im lặng, còn Mặc, mới năm tuổi, bộ dáng cũng không che dấu được khí chất, Lâm Tang nói không ra lời, tóm lại là giống như tiểu hài tử.

Lúc trước bọn họ sinh ra một cặp song sinh, song sinh vốn đã ít, y học cổ đại cũng không phát triển. Vừa ra đời thì im lặng, thậm chí còn đoạn khí, sau lại không biết tại sao sống lại, được phụ mẫu cực kỳ cưng chiều, nhìn Mặc, ở trước mặt người ngoài là một bộ dạng bệnh tật, kỳ thực.

Nhìn A Niệm không ngừng nháy mắt với mình, Lâm Tang bắt đầu đi lác đầu, thôi thôi, điều mình phải làm, chính là thương yêu bọn họ thật tốt mà thôi.

(toàn văn hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Sơ Hiếu Mộ Niên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.